COLECȚIA ROMANTIC

402

Teresa Francis

LA BINE ȘI LA RĂU

editura alcris

De aceeași autoare în colecția „ROMANTIC" a mai apărut:

AMANT PĂGÂN **NR. 384**

În ziua nunții, Tara a fost răpită de autoritarul Leon Petrides, dusă în Grecia și silită să se mărite cu el. Și, de la bun început, a fost o căsnicie reală, nu una numai „cu numele". Totuși, Tara nu avea nici un cuvânt de spus? De ce n-a refuzat pur și simplu să se mărite cu el? De ce n-a încercat să fugă? În fond, îl iubea pe logodnicul ei, David, nu-i așa? Și nu voia nimic altceva decât să se întoarcă la el. Ceea ce simțea pentru păgânul ei soț – un sentiment pe care nu putea să-l nege – nu era decât atracție fizică. Și atunci, ce o ținea pe loc?

Capitolul 1

– Îl iei de soț pe acest bărbat... la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?

Tremurând, Kylee O'Brien se uită la judecătorul Smith, apoi își ridică privirea către brunetul chipeș de lângă ea. Îi ajungea doar până la umăr lui Nick. Aproape că uitase cât de înalt era; acum părea un străin.

Brusc, o copleși importanța gestului pe care era gata să-l facă. Dacă spunea „da", devenea doamna Nick DeCorsi. Dacă spunea „nu", încălca promisiunea pe care i-o făcuse surorii sale înainte de a muri.

– Vă rog să mă scuzați. Trebuie să merg la baie.

– Acum?

Nick o prinse de mână și se uită la ea uimit.

Ea încuviință și se eliberă din strânsoarea lui. Simți patru perechi de ochi asupra ei și ieși din cameră străduindu-se să nu se împleticească.

Ce Dumnezeu făcea? Acum un an luase decizia de a-și schimba viața. Voia un soț și o familie, dar nu așa.

Îi apărură în fața ochilor imagini ale surorii ei în patul în care fusese condamnată să-și trăiască ultimele luni. Părul blond, lung și bogat, al lui Mary-Elizabeth dispăruse de mult în urma chimioterapiei. Își privi mâna plină de pistrui și își aminti cât de puternice erau degetele surorii ei atunci când îi făcuse ultima rugăminte. Cuvintele îi reveniră în minte pentru a mia oară.

– Nick poate să aibă grijă de copiii mei numai împreună cu tine, îi spusese sora ei. Nu vreau ca prin viețile lor să treacă o mulțime de femei care să le țină loc de mamă. Trebuie să te măriți cu el, surioară. Promite-mi. Jură-mi!

Mary-Elizabeth o strângea și mai tare de mână.

– N-o să-mi găsesc liniștea dacă băieții mei nu vor fi cu cineva în care am încredere. Cu tine!

Ochii lui Kylee se umplură din nou de lacrimi. Făcuse un pact cu diavolul pentru a o liniști pe sora ei. În ultimele zile din viața acesteia i se păruse că luase o decizie bună. Acum, însă, când venise momentul să devină doamna Nick DeCorsi, nu mai era atât de sigură.

Mary-Elizabeth avea doar 35 de ani, dar avea un soț și doi băieți. Kylee nu avea nimic. Își făcuse bagajele în mai puțin de jumătate de zi și plecase din apartamentul ei din California fără nici o problemă. Doamne, de ce o făcuse?

– Kylee?

Recunoscu parfumul masculin al lui Nick. Fusese conștientă de el tot drumul de la aeroport până la judecătorie. Simți pe umăr o mână puternică și, contra voinței ei, se întoarse și ridică privirea.

Ochii căprui ai lui Nick, de obicei veseli, erau acum duri.

Ea încercă să zâmbească, dar expresia lui o împiedică.

– Nu cred că pot să fac asta. Mi se pare... Nu e corect.

Nick își strângea puternic buzele.

Cei doi se cunoșteau de mulți ani. După ce Nick terminase facultatea de drept, făcuse meditații cu ea la limba engleză și o ajutase să intre la colegiu. De fapt, el o cunoscuse pe Mary-Elizabeth prin intermediul ei. Dar acum i se părea cu totul schimbat, un străin.

– Am mai discutat despre asta, spuse el, abia ascunzându-și iritarea.

Ea își plecă privirea.

– Doar în scrisori...

– Și la telefon. Știi la fel de bine ca mine ce i-am promis lui Mary-Beth. Iar tu nu-ți încalci niciodată o promisiune.

– Așa spunea ea, zise Kylee.

Poate ar fi încălcat o promisiune, dar un jurământ niciodată.

– Te înțelegea mai bine decât aș fi crezut. Și apoi, am stabilit că așa e cel mai bine pentru toți. Nimeni nu-i iubește pe băieți așa cum îi iubim noi. Am crezut că am rezolvat problema asta.

– Știu. Dar atunci vorbeam despre ceva care se va întâmpla peste șase luni. Acum, când a venit acel moment, nu mai sunt așa de sigură.

Se uită la Nick neajutorată, iar el se strâmbă.

– Dacă nu aș crede că așa e cel mai bine pentru băieți, aș...

Ezită o fracțiune de secundă.

Kylee se uită la el și oftă.

– N-am putea să locuim împreună și atât?

El își ridică sprâncenele, uimit.

– Nu-mi vine să cred ce spui.

– Oamenii fac mereu asta, încercă ea, timid.

– Nu oameni ca tine, refuză el ideea. În plus, n-ar fi un exemplu bun pentru băieți.

– Ei ce cred despre căsătoria noastră?

– Brad abia aștepta ca avionul tău să aterizeze. Iar relația ta cu Scott a fost mereu una specială. Avea o părere foarte bună despre tine încă de când era foarte mic.

Ea clătină din cap.

– A trecut mult timp de atunci. Mi s-a părut mie sau a fost cam rece pe drumul de la aeroport până la judecătorie?

– O să se obișnuiască.

– Înțeleg.

Se uită direct în ochii lui.

– Dar tu? Și tu o să te obișnuiești? De ce vrei să te însori cu mine?

– Am crezut că ți-am explicat.

Nick își feri privirea, stânjenit.

– Aș face orice pentru copii. Ei au mare nevoie acum de o familie. Adică și de o mamă, și de un tată.

Încercă să zâmbească.

– O să fie bine. Ai încredere în mine, O'Brien.

– În tine, DeCorsi? Ești avocat, pentru Dumnezeu! Nimeni nu are încredere în avocați.

El zâmbi larg, dezvelind un șir de dinți strălucitori care contrastau puternic cu tenul lui bronzat. Pentru că era amuzat, trăsăturile chipului lui se îmblânziseră. Acesta era bărbatul pe care Kylee îl știa și la care ținea.

Zâmbetul lui se stinse când privi spre încăperea în care îi așteptau copiii și judecătorul.

– I-am promis lui Mary-Beth.

– Așa e, șopti ea îndreptându-și sacoul. Acum sunt pregătită.

O luă de mână și intrară. Judecătorul se uită la ei peste ochelarii pe care îi ținea pe vârful nasului.

– Ați rezolvat toate problemele?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

– Îmi pare rău pentru întârziere.

Biroul judecătorului era sobru, masculin, chiar elegant, dar ea visase toată viața că se va căsători într-o biserică plină de flori, în fața prietenilor și a unui preot. Moartea lui Mary-Elizabeth îi schimbase toate planurile.

Kylee îl privi pe furiș pe Nick, apoi, respirând adânc, înfruntă privirea judecătorului.

– Da.

– Vă declar căsătoriți.

Întinse mâna spre Nick.

– Felicitări, băiete. Cred că o să ai ceva bătaie de cap cu roșcata asta!

– Mulțumesc, Henry, răspunse el cu un zâmbet frotat.

– Nu-ți săruți mireasa?

Nick se uită către ea.

– Așa e tradiția, nu?

Kylee se uită peste umărul lui, de parcă urma să se întâmple un lucru de o importanță capitală. Nick îi ridică bărbia și se aplecă spre buzele ei, abia atingându-le. Contactul a fost atât de scurt, încât Kylee nu era sigură că fusese real, dar inima îi bătea foarte tare. Doar din cauză că nu era obișnuită cu sărutările, își spuse ea. Nu pentru că sentimentele ei pentru

Nick nu dispăruseră! Ce simțise pentru el în urmă cu câțiva ani fusese o pasiune de școlăriță. Acum era o femeie în toată firea, pregătită să ia în serios jurămintele maritale.

Se uită peste umăr la cei doi băieți care nu stăteau locului, îmbrăcați în costumele de duminică. Bradley, care avea zece ani, îi zâmbi timid și-i făcu semn cu mâna. Scott avea paisprezece ani și moștenise tenul măsliniu al tatălui lui și gura îndârjită a mamei sale. Cu el era o altă poveste. „La bine și la rău" însemna că acceptase să împartă responsabilitatea copiilor.

Scott se născuse la numai șapte luni de la nunta surorii ei cu Nick. Își aminti că îl văzuse prima dată când Mary-Elizabeth venise în vizită în California. Nick fusese nevoit să rămână acasă, în Connecticut, pentru că abia își înființase firma de avocatură. Din primul moment în care văzuse bebelușul, îl iubise într-un mod cu totul special.

Kylee se uită la el acum și observă că, din nou, îi evită privirea. Oare ce se întâmplase cu băiatul acela drăguț și sincer, care îi telefona de la mare distanță doar pentru a-i povesti de ce îl pedepsise tatăl lui?

Și Bradley! Când aflase că mama lui s-a îmbolnăvit, a început să se bâlbâie. Starea lui s-a agravat după moartea ei. Va putea să-l ajute să treacă peste această traumă, cu toate că nici ea nu reușise să facă acest lucru în totalitate? Dar erau rudele ei! Va face tot ce-i stă în putință pentru ca ei să simtă, din nou, siguranța și afecțiunea unui cămin adevărat.

– Scott, Brad, veniți s-o felicitați pe noua voastră...

Nick se opri și se uită la ea, nesigur. Noua lor ce? Mamă?

Te rog, nu spune „mamă", se rugă ea în gând.

Nick își drese glasul și continuă.

– ...pe cel mai nou membru al familiei noastre.

Kylee respiră ușurată. Pentru moment, era cea mai bună formulă.

Bradley înaintă și se opri în fața lor. Kylee îl îmbrățișă, apoi se uită cu dragoste la el. Nu putu să reziste și îl sărută pe nasul pistruiat.

– C-cum să-ți s-spun acum, m-mătușă Kylee?

– Ce-ar fi să-mi spui „mătușă Kylee"?

El zâmbi larg.

– D-da, așa pot!

Asculta calmă cuvintele lui bâlbâite, dar și-ar fi dorit să vorbească în locul lui și să-l scutească de acest chin.

Scott se apropie la rându-i, ezitant. Între ei nu fuseseră niciodată momente stânjenitoare, dar acum nu știa cum să se poarte. Kylee ar fi vrut să-l îmbrățișeze, așa cum a făcut cu Bradley, dar simțea că, dacă l-ar forța, l-ar îndepărta de ea. Îi întinse simplu mâna, iar el i-o strânse, strângaci. A fost doar impresia ei sau el respirase ușurat?

– Ce mână umedă ai! comentă ea încercând să facă o glumă.

Întinse mâna ca să-i dea părul de pe frunte, dar el se retrase brusc și redeveni ursuz.

– În regulă, băieți, spuse Nick, punând o mână pe umărul lui Scott. Să mergem acasă.

Acasă? Kylee simți cum i se strânge stomacul la auzul acestui cuvânt. Bradley o luă de mână, iar Nick i-a pus mâna pe spate, conducând-o afară din biroul judecătorului. Scott era ultimul.

Fusese ușor să-și țină promisiunea de a se mărita cu Nick. Acum trebuia să găsească o cale să trăiască împreună cu cei trei bărbați DeCorsi.

***

La volanul mașinii lui, Nick își dădea seama prin ce trecea Kylee. Nu mai fusese în casa lor de la înmormântarea lui Mary-Elizabeth. El avusese timp să se acomodeze cu absența soției, dar pentru Kylee nu va fi ușor.

Un zgomot care venea de pe bancheta din spate îi atrase atenția. Se uită în oglinda retrovizoare și îi văzu pe cei doi băieți luptându-se.

– Potoliți-vă!

Nick se gândea cu îngrijorare că toată viața ei fusese înconjurată de femei – sora ei, fetele de la școlile parohiale, iar în ultimii ani... E adevărat, venise adeseori în vizită, dar acum trebuia să locuiască în aceeași casă cu doi băieți zburdalnici.

Kylee spusese că această căsătorie era pentru toată viața, dar el nu era foarte liniștit. Din propria experiență știa că erau mai multe modalități de a încheia o relație. Divorțul era cea mai simplă și mai puțin dureroasă.

O privi pe furiș, atras de părul ei roșu în care se juca soarele după-amiezii. Părul era prins în coadă și legat la ceafă cu o panglică de catifea. Câteva șuvițe ondulate erau lăsate libere.

– Ți-ai rezolvat toate treburile în California?

Ea aprobă.

– N-am avut multe de făcut. Dar nu am crezut că o să-mi fie așa de greu să renunț la meseria de asistentă medicală. Micuții mei pacienți erau... M-am atașat destul de tare de ei.

Pentru o clipă, chipul i se lumină. Nick uitase ce ochi albaștri și strălucitori avea. Făcu un viraj la dreapta și opri pe aleea din fața casei.

Kylee respiră adânc și se uită în jurul ei la iarba care se întindea de la casa mare, cu două etaje, până la stradă. Parcă nu mai văzuse niciodată acele locuri.

Nick ieși din mașină și se duse către portbagaj. Scoase valizele ei și o privi apropiindu-se de casă cu pași mici.

Kylee se opri în prag și se gândi la ultima dată când fusese acolo. Casa era plină de oamenii care o însoțiseră pe Mary-Elizabeth pe ultimul drum. O mulțime de prieteni săritori aduseseră platouri cu mâncare. Nu avea să uite niciodată parfumul puternic al florilor. După ce a plecat toată lumea, plânsese în brațele lui Nick.

Simți o durere fizică. Nu crezuse că avea să-i fie atât de greu să intre din nou în casa surorii sale. Își adună toate puterile și păși înăuntru.

La prima vedere, nu se schimbase nimic. Podeaua de lemn strălucea ca întotdeauna. În fața ei începea o scară mare care ducea spre cele patru dormitoare de la etaj. În partea stângă era camera de zi. Pe pianul de lângă șemineu erau mai multe fotografii de familie.

Se apropie de pian și își trecu mâna peste lemnul lăcuit. Fotografiile îi atraseră atenția. În centru era poza de la nunta lui Mary-Elizabeth și a lui Nick. Kylee se simțea la fel de tristă

ca în ziua în care sora ei devenise soția lui. Nimeni nu făcuse poze astăzi, așa că nu va exista nici o amintire palpabilă de la nunta ei.

Se uită la o altă poză, făcută la balul de absolvire. Mary-Elizabeth stătea lângă Nick, arătând, ca de obicei, minunat. De cealaltă parte a lui, Kylee îl privea. Oricine și-ar fi putut da seama că este îndrăgostită de el. Nick, însă, nu era deloc în largul lui. Și cum ar fi putut fi? Doar cu două săptămâni în urmă îi spusese că nu poate să se mai vadă cu ea.

Kylee se frecă la ochi, ca și cum ar fi deranjat-o praful din încăpere. Numai că întreaga casă era imaculată.

Cu poza în mână, traversă holul și se uită în sufragerie. Tapetul de pe pereți semăna cu cel din camera de zi și dovedea gustul perfect al surorii ei. Prezența acesteia se simțea în întreaga casă.

Auzi în hol un pas hotărât și sunetul valizelor ei lăsate pe podea. Parfumul lui Nick i se părea familiar și reconfortant. Tuși, ignorând durerea din piept.

– Când o să treacă, Nick?

Se apropie de ea și-i luă fotografia din mână.

– Ce anume?

– Când n-o să mai credem că o să intre pe ușă din clipă în clipă? Când n-o să ne mai doară?

– Nu știu, răspunse el încordat.

Se uită la poză și o puse înapoi pe pian. Se înfuria numai când o vedea pe Kylee îmbrăcată în acea rochie elegantă, potrivită pentru bal. De ce o lăsase la vedere? Ca să-i amintească de prostiile pe care le făcuse în trecut? Când se

gândea la acea noapte, își amintea doar două lucruri – Kylee era cu un alt băiat, iar Mary-Elizabeth îl tot îndemna să bea. O lună mai târziu, era însărcinată.

Kylee tuși din nou și strănută puternic, apoi se prăbuși pe scaun. Nick înghenunche lângă ea.

– Ce s-a întâmplat?

Kylee încerca să respire, de parcă tocmai ar fi alergat.

– N-nu știu. Parcă ar fi o alergie... N-am mai pățit așa ceva de mult.

Vedea cât de mult se luptă să respire și se simțea neputincios. Nu încă o dată! De ce i se întâmpla așa ceva? Era pedepsit? Nu putea s-o piardă, nu putea să mai treacă încă o dată prin același chin.

Nick auzi ușa din spatele casei deschizându-se cu putere și îl văzu pe Bradley năpustindu-se în casă cu un animal cu păr lung după el.

– Îl v-vezi pe c-câinele meu, m-mătușă Kylee? Îl c-cheamă S-Sandy.

Băiatul își luă câinele în brațe.

Cu o mână tremurătoare, Kylee îl apucă pe Nick de braț.

– E din cauza câinelui... Sunt alergică.

Își duse cealaltă mână la piept, respirând din ce în ce mai greu.

– Nick...

– Scoate câinele de aici!

Din cauza spaimei, strigă la copil mai tare decât ar fi vrut. Înțelesese că ea se sufocă, dar și Brad pricepu că ceva nu era în ordine.

– C-ce e, m-mătușă Kylee? T-tată, o să moară și ea c-ca m-mama?

Fără să mai spună un cuvânt, Nick o luă în brațe.

– Mergem la Urgență. Brad, o să fie în regulă. Spune-i fratelui tău unde am plecat.

– V-vreau să vin și eu.

Nick ezită o clipă, dar se hotărî văzând cât de îngrijorat era cel mic.

– Bine. Du-te și anunță-l pe Scott. Și, fiule... grăbește-te.

Bradley dădu din cap și o luă la fugă pe scări.

Nick o duse în brațe până la ieșire. Ar fi vrut s-o liniștească, să-i spună ceva care s-o relaxeze.

– O să te faci bine, O'Brien.

Îi spusese așa și mai devreme. Era uimit de faptul că obiceiurile lor reveneau atât de repede!

– Știu că tradiția cere ca mireasa să fie trecută peste prag, dar acest lucru se face atunci când intră în casă, nu când iese. Judecătorul avea dreptate. O să am bătaie de cap cu tine!

Kylee se lipi de el, respirând puțin mai ușor. Nu i se va întâmpla nimic, promisese Nick. Va avea el grijă!

– Soția dumneavoastră este foarte alergică la blana de animal, domnule DeCorsi. Dacă o duceți acasă înainte să curățați cu atenție toate camerele, vă veți întoarce înapoi aici.

Doctorul îl privi fix.

– Cred că nu mai e nevoie să vă spun că trebuie să scăpați de câine.

– Nu! protestă Kylee. Sunteți sigur, domnule doctor?

– E foarte simplu, doamnă DeCorsi. Cineva trebuie să plece din casa aceea – dumneavoastră sau câinele. Și să nu vă gândiți să-l înlocuiți cu ceva la fel de blănos.

Kylee zâmbi și încercă să glumească.

– Măcar știm că nu putem să ținem în casă o tarantulă.

Era foarte amețită din pricina injecțiilor, dar cel mai mult o durea că Bradley refuza s-o privească.

– Chiar nu putem să-l ținem pe Sandy? întrebă ea. Nu poate sta în curte?

Nick se așeză pe un scaun.

– De câte ori lăsăm ușa deschisă, fuge înăuntru. În plus, i-ar fi prea frig în timpul iernii.

Doctorul își drese glasul și interveni în discuție.

– Sincer, doamnă DeCorsi, mă gândesc mai mult la locul unde vă veți petrece noaptea.

Kylee era foarte dezamăgită. Băieții nu erau destul de mari pentru a rămâne singuri peste noapte.

– Cred că la hotel.

– T-tată?

Bradley se uită la ei pentru prima dată de când aflase că trebuie să renunțe la câinele lui. Insistase să fie de față la consultație, iar Kylee știa că voia să fie sigur că ea nu este în pericol.

– P-poate că mătușa Kylee ar p-putea să stea cu Eric și m-mama lui.

– Eric e cel mai bun prieten al lui, îi explică Nick. Ar însemna să abuzăm de prietenia lor, Brad. Nu se poate.

– D-doamna Westphal nu s-ar s-supăra. Și aș putea sta și eu acolo, c-ca să nu se simtă s-singură.

– Grozavă idee, fiule. N-ar fi frumos din partea noastră s-o lăsăm pe mătușa Kylee singură la noapte.

Zâmbi mulțumit.

***

Kylee își strânse în jurul taliei cordonul de la halat. Se uită în oglinda de la baie, nevenindu-i să creadă ce i se întâmpla. Nicicând nu-și imaginase că-și va petrece noaptea nunții cu o femeie pe care abia o cunoscuse și cu băiețelul ei în vârstă de zece ani.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Kylee? întrebă Donna. Ai de gând să te ascunzi în baie toată noaptea?

– Ies imediat.

– Am pregătit ciocolată caldă. Băieții te așteaptă. Vino în bucătărie. Imediat!

– Vin, zise ea.

Ieși din baie și stinse lumina.

Lucrurile ar fi putut sta mai rău, se încurajă ea. Donna Westphal era prietenoasă și foarte drăguță. Nu ezitase nici o clipă atunci când auzise rugămintea lor neobișnuită. Și poate că tocmai își făcuse prima prietenă!

Se opri la capătul holului și se uită în camera de zi. Băieții erau în pat și se uitau foarte concentrați la televizor. Măcar Brad se distra!

O găsi pe Donna în bucătărie. Încăperea era pătrată, nu foarte mare și era decorată în stil rustic.

– Cum te simți? o întrebă Donna.

Era o femeie înaltă și suplă, cu părul blond și ochi veseli. Pe lângă ea, Kylee părea mică și neînsemnată. Dar se simțea bine datorită prieteniei pe care i-o arăta gazda.

– Mult mai bine. Chiar dacă mă simt ca o refugiată. Îți mulțumesc mult pentru că ne-ai primit la tine.

– Mă bucur că v-am putut ajuta.

Donna turnă lapte cald în patru căni în care pusese praf de ciocolată.

– E numai pentru noaptea asta, preciză Kylee. Nick a promis că mâine dimineață va chema pe cineva să curețe totul și o să mă pot duce acasă. N-o să te deranjez prea mult.

Băieții năvăliră în bucătărie. Donna le dădu câte o cană cu ciocolată caldă și plecară înapoi, la televizor. Kylee își trase un scaun și se așeză. Donna făcu același lucru, în fața ei.

– Mă bucur că ești aici. Eu sunt divorțată și am un băiat de zece ani. Abia aștept să vorbesc și despre altceva, nu numai despre hochei și base-ball.

Kylee zâmbi, puțin nervoasă.

– Înseamnă că și eu trebuie să învăț câte ceva despre sport. Ba chiar de două ori mai mult decât tine.

– Nu ai copii? o întrebă Donna privind-o cu atenție.

– N-am fost căsătorită.

– Ești foarte diferită de Mary-Beth. Care dintre voi e adoptată?

– Ce vrei să spui?

– Nimic, nimic, se precipită Donna și schimbă subiectul. Știi, cel mai umilitor lucru care mi s-a întâmplat mie în noaptea nunții a fost amenda de circulație pe care am primit-o. Polițistul s-a distrat foarte tare atunci când i-am spus că suntem proaspăt căsătoriți. Dar nu era vorba că ne grăbeam să ajungem acasă și să facem sex. Deja locuiam împreună de o bună bucată de vreme.

Kylee își aminti sugestia pe care i-o făcuse lui Nick în acea dimineață.

– N-am cunoscut pe nimeni care a trăit cu un bărbat înainte de căsătorie.

Donna rămase cu gura căscată.

– Nu pot să cred!

– În afară de Nick și sora mea, n-am cunoscut prea multe cupluri.

– Dar vii din California, nu?

– Și ce legătură are?

Donna se foi în scaun.

– Acolo e Hollywood-ul. Credeam că toată lumea are relații sexuale – înaintea, în timpul și după casătorie.

– Într-o mănăstire nu se întâmplă așa.

– O mănăstire? repetă Donna neîncrezătoare.

Kylee zâmbi. Nu crezuse că ar fi putut s-o șocheze cu ceva pe această femeie.

– N-ai știut că am fost călugăriță?

Capitolul 2

Nick se uită la Kylee care stătea lângă el în mașină. Cerul era acoperit de nori, iar vântul sufla destul de tare. Calendarul arăta că sunt în luna aprilie, dar el se întreba dacă iarna se va termina vreodată.

Se uită la casa mare și albă, temându-se să intre. Nu putea uita spaima pe care o simțise când o văzuse pe Kylee sufocându-se. Când Mary-Beth fusese bolnavă, nu putuse s-o ajute în nici un fel. Dumnezeu să-l ierte, era ușurat că suferința ei se terminase! Dar când o văzuse pe Kylee, veselă într-un minut și luptându-se pentru aer în următorul, se speriase foarte tare.

Senzațiile puternice pe care le avusese îi întăriseră convingerea. Cel mai bine pentru amândoi era să doarmă în camere separate. Era lipsită de experiență, era inocentă. Fusese călugăriță, pentru Dumnezeu! Probabil că o speria de moarte gândul că trebuie să doarmă cu un bărbat.

Să împarți patul cu altcineva implică o apropiere și o încredere pe care el nu le mai putea simți. Fusese prins pe

picior greșit o dată, dar acum era mai matur și, spera el, mai înțelept. Nu voia o relație. Nu dorea să mai fie vulnerabil în fața cuiva. Sau folosit de cineva. Indiferent ce se va întâmpla, nu va ajunge să țină la Kylee.

Nu mai credea că între un bărbat și o femeie poate exista o relație adevărată. Singura dragoste pe care o simțea și o înțelegea era cea pentru Bradley și Scott. Ei erau singurul lucru care conta pentru el și era gata să facă tot ce era nevoie pentru ca ei să fie în siguranță.

Descuie ușa și o lăsă pe Kylee să intre înaintea lui în casă.

– Chiar eu am supravegheat echipa care a făcut curățenie. Au făcut o treabă bună. Te simți bine?

Ea respiră adânc și îi zâmbi.

– Până acum, da.

Valizele erau tot acolo unde le lăsase el când îi sărise în ajutor.

– Am să le duc în camera ta.

– Mulțumesc.

Nick se îndreptă spre camera de oaspeți situată lângă bucătărie, când vocea ei îl opri.

– Nick?

Se întoarse și văzu că ea începuse să urce scările. Expresia de pe chipul ei îi spunea că nu înțelege ce se petrece.

– Kylee... M-am gândit că te-ai simți mai bine în camera de oaspeți. Am crezut că ai nevoie de intimitate...

La naiba, pe cine încerca să păcălească? Hotărâse acest lucru ca să se protejeze pe sine. Apoi făcuse greșeala să se uite în ochii ei mari, albaștri. Nu se așteptase să vadă acolo atâta durere și nici să sufere atât de mult la gândul că el a provocat-o.

Kylee respiră adânc și își ascunse cu grijă emoțiile.

– Te-ai gândit la toate, Nick.

Tonul ei era blând, deși el merita cu totul altceva.

– Ești sigur că asta vrei?

– Da.

Lui Kylee îi venea să intre în pământ de rușine. Nu fusese atât de umilită în viața ei. Era atât de furioasă, încât ar fi vrut să-i spună să-i ducă valizele în apartamentul Donnei. Dar îl urmă tăcută în camera pe care i-o alesese el.

Pereții fuseseră vopsiți într-un albastru pal, covorul fusese schimbat, dar era tot camera menajerei. Aici dormea ori de câte ori venea la ei în vizită. Dar, pentru că era atât de aproape de bucătărie și departe de dormitoare, era clar că fusese destinată menajerei.

Deci aceasta era poziția ei în familie! Parcă era Cenușăreasa. Numai că, spre deosebire de poveste, mama vitregă câștigase.

Era clar că Nick nu era interesat de ea ca femeie. Avea să fie servitoare în acea casă! Parcă era o glumă proastă sau un mijloc de a plăti pentru greșelile din trecut.

Avusese nevoie de mult timp, de rugăciuni și ore întregi de meditație ca să înțeleagă că retragerea la o mănăstire fusese o greșeală. Dorința de a se împlini ca femeie și de a avea un bărbat și copii nu a putut fi înăbușită. N-ar fi fost niciodată o călugăriță adevărată.

Se măritase cu Nick pentru că promisese, dar măcar ei se plăceau. Se gândise că dragostea avea să înflorească pe parcurs. Dar el nu voia nici măcar să pună semințele!

Nick puse ultima valiză pe pat.

– Pot să te mai ajut cu ceva?

– Ai făcut destul, mulțumesc. Au dreptate cei care n-au încredere în avocați.

El tresări de parcă ar fi primit o plamă.

Ochii lui Kylee se umplură de lacrimi, dar era hotărâtă să nu-i arate cât de mult suferea. Ce ironie! Plecase de la mănăstire ca să-și găsească împlinirea ca femeie, dar moartea surorii sale o împiedicase să-și împlinească visele.

Se simți vinovată. De fapt, de ce renunțase la jurământul pe care-l făcuse? Oare sperase că va putea folosi promisiunea pe care i-o făcuse surorii sale, în scop personal? Că va găsi aici tot ce căuta de când părăsise mănăstirea?

Acum avea o familie gata făcută. Dar soțul ei se depărtase de ea intenționat. Se părea că dragostea nu intra în calculele lui.

– Aș vrea să fiu singură, spuse ea.

– Ești convinsă?

Nesigură pe vocea ei, preferă să aprobe cu o mișcare a capului. Nick ieși din cameră, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Kylee se întrebă ce se întâmplase cu bărbatul acela cald, amabil care-i scrisese niște scrisori pline de încurajare când aflase că sora ei se îmbolnăvise. Avusese încredere în ea și-i mărturisise toate trăirile lui în timpul în care Mary-Elizabeth se lupta cu moartea. Își aminti cu câtă nerăbdare aștepta să vină poșta și cât de dezamăgită era în zilele în care el nu-i scrisese.

Relația lor confortabilă a continuat până când a plecat din California ca să se mărite cu el. Păstrase toate scrisorile. Scoase din valiză teancul de scrisori și mângâie neatentă panglica roșie de satin.

– Ce urmează, Nick?

Oftă adânc și puse pachetul în primul sertar, lângă un neglijeu ademenitor. Plănuise să-l poarte în noaptea nunții, dar acum nu era decât un obiect care-i amintea de visele ei sfărâmate.

Vru să închidă sertarul, dar se opri și luă din teanc prima scrisoare. „Cum îți e, O'Brien?". Și-l imagină pe Nick pronunțând aceste cuvinte, tachinând-o, cu sclipiri jucăușe în ochi.

Cu inima grea, își dădu seama că bărbatul înalt, cu ochii negri, cu care s-a măritat, nu este Nick pe care îl cunoștea ea.

Chiar de ar fi ultimul lucru pe care l-aș face, am să-l redescopăr pe Nick, cel pe care îl știu de ani de zile. Am să-l redescopăr și am să-l fac să mă iubească așa cum îl...

Strânse tare buzele, de parcă s-ar fi temut să spună ceea ce simțea.

***

– De ce nu putem să-l păstrăm pe Sandy?

În camera ei, Kylee își așeza în dulap ultimele haine și îngheță când auzi întrebarea venind dinspre bucătărie. Recunoscu vocea lui Scott și se uită la ceas. Fusese ocupată cu despachetatul bagajelor și nu-și dăduse seama că era ora la care băieții plecau la școală.

– Dacă nu m-ai mai întrerupe și m-ai asculta, ți-aș explica.

Vocea lui Nick era dură.

Auzi cum cineva trântește ușa frigiderului și-și imagină că acesta era răspunsul lui Scott. Era clar că nu accepta faptul că

erau nevoiți să renunțe la câine. Era vina ei și știa că ar trebui să le explice copiilor, împreună cu Nick, care era motivul. Dar nu se simțea în stare să înfrunte ostilitatea lor.

Respiră adânc și intră în bucătărie. Scott stătea, posomorât, pe unul din cele patru scaune aranjate în jurul mesei de stejar, iar Nick se sprijinea de un dulap. Tensiunea dintre cei doi era evidentă.

Băiatul ridică privirea și o văzu. Pentru o clipă, Kylee avu impresia că el este bucuros.

– E numai vina ei, indică el cu degetul, acuzator.

– Scott... interveni tatăl lui.

Se întoarse către ea.

– Îi explicam despre alergia ta.

– Am auzit.

Doamne, ajută-mă să-l conving, se rugă ea în gând.

– Scott, îmi pare foarte rău. Și mie îmi plac animalele, dar n-am putut niciodată să am unul. Îmi pare rău că a trebuit să renunțați la el din cauza mea.

Nick se uită la fiul lui.

– Cel puțin o să-l vedeți foarte des, pentru că e la Mark.

– Dar nu-i același lucru, tată. Chiar nu înțelegi?

Se ridică furios și lovi peretele cu scaunul.

– Iisuse...

Kylee vru să intervină și să-i explice că nu trebuie să ia numele Lui în deșert, dar își dădu seama că nu era momentul potrivit.

– Minunat! Din cauza ta, câinele meu a rămas fără casă. Poate ar trebui să mă duc și eu după el.

– Scott, contam pe tine să fii un exemplu pentru fratele tău, interveni Nick.

– P-pentru mine, tată?

Nick se uită spre ușă, uimit. Nu-l auzise pe băiat intrând în cameră. De obicei era agitat și zgomotos, dar acum îl privea pe tatăl lui plin de încredere.

– Nu știu cum să-ți spun... începu Nick.

– S-Sandy trebuie să p-plece. Nu, tată?

Acesta aprobă, fără un cuvânt.

– M-am g-gândit la asta și c-cred că e în regulă. O să-mi fie t-tare dor de el, dar nu v-vreau ca mătușa Kylee să fie b-bolnavă.

– Nici eu, zâmbi Nick, mângâindu-l pe băiat.

Kylee veni lângă el și se aplecă.

– Îmi pare rău, scumpule. Aș da orice pentru ca Sandy să rămână aici.

Brad dădu din cap și ieși din bucătărie, pentru ca ceilalți să nu-i vadă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Scott îl urmă.

Kylee se uită la Nick.

– E îngrozitor. Voiam atât de mult să mă accepte! Pot să mă consider norocoasă dacă vor mai vorbi vreodată cu mine.

– Dă-le timp. Nu aveam câinele de prea multă vreme. L-am luat după ce Mary-Beth... Dacă aș fi știut că ești alergică, nu l-aș fi adus în casă.

– N-am vorbit niciodată despre asta. N-aveai de unde să știi.

Nick o studie cu atenție. Era îmbrăcată în haine simple, obișnuite, și avea părul strâns în coadă. Era ceva schimbat la ea, dar nu putea spune exact ce. Părea că este aceeași fată pe care o cunoscuse el în urmă cu mulți ani și totuși... Își dădu seama.

Atunci fusese o copilă. Acum era o femeie adevărată, iar el și-ar fi dorit s-o cunoască mai bine. Gândul acesta i se părea extrem de îndrăznet și făcu un efort ca să-l alunge.

Își aminti de surpriza pe care o pregătise.

– Voiam să le arăt ceva băieților, dar au plecat înainte s-o pot face.

Nick arătă spre o cutie lungă de lângă ușă. Își puse haina pe spătarul unui scaun și își suflecă mânecile. Când puse cutia pe masă se auzi un sunet ciudat, iar Kylee făcu ochii mari.

– E ceva acolo, spuse ea.

– Știu, zâmbi el larg.

Fără frică, băgă mâna înăuntru.

– Nu ești alergică și la reptile, nu?

Scoase din cutie o șopârlă lungă de 30 de centimetri.

– Mai bine eram, spuse Kylee și făcu un pas înapoi.

– Vrei s-o ții în mână?

– Nu! încercă ea să zâmbească. Vreau să spun... nu ne cunoaștem. Nu ne-a făcut nimeni prezentările.

– Nici nu pot să fac asta decât după ce băieții îi vor alege un nume.

– Cui să alegem un nume?

Scott dădu buzna în cameră și se opri lângă tatăl lui.

– Grozavă șopârlă, tată. Hei, Brad, vino să vezi ce ne-a adus tata, strigă el la fratele lui, aflat în cealaltă cameră.

Acesta veni repede.

– V-vreau să v-văd.

Ochii lui străluciră când văzu noul lor animăluț de casă.

– P-pot s-o țin?

Nick aprobă și-i dădu șopârla. În mâinile lui Brad, aceasta începu să se agite brusc și băiețelul se sperie și-i dădu drumul.

Se lovi de masă și ateriză pe podea. Kylee începu să țipe când văzu că trupul se împărțise în două, coada rămânând în bucătărie, iar trupul propriu-zis dispărând rapid în camera cealaltă.

– Am o-omorât-o, se văită Brad și își acoperi fața cu mâinile.

– Stai liniștit, băiete. A intrat în sufragerie. Scott!

– Sunt aici, tată!

Cei doi încercară s-o prindă, în timp ce, în bucătărie, Kylee încerca să nu se mai uite la coada care se mișca încontinuu.

– Brad, nu e moartă. Ascultă-mă.

Îi luă mâna de la ochi și-i arătă fragmentul de corp care se agita pe podea.

– Dacă ar fi moartă, trupul ar fi întreg. Șopârlele fac asta ca să se protejeze de atacatori.

Brad o privea cu interes.

– Când un dușman o apucă de coadă, ea își pierde coada și dispare rapid. O să-i crească alta.

– Serios?

Îl mângâie pe frunte.

– Așa am învățat la școală. Scott și tatăl tău o s-o prindă.

Ar fi bine s-o prindă! Dacă nu, o să mai doarmă o noapte la Donna. N-ar fi putut să doarmă într-o casă în care un asemenea animal ar fi liber!

După câteva clipe, Nick intră triumfător în cameră.

– Am prins-o!

O așeză înapoi în acvariul de sticlă și-i puse capacul.

– Cred că e mai bine să stea aici, cel puțin până se obișnuiește cu noi.

– Amin! completă Kylee.

Cei doi băieți cercetau cu interes acvariul. Se vedea că le plăcea, iar Nick spera că o vor accepta fără probleme. Kylee se apropie de Scott.

– Ce nume o să-i puneți?

– Brad, ce-ar fi să-i spunem Houdini?

– D-de ce?

– Pentru că Houdini a fost un magician specializat în evadări surprinzătoare.

Băiatul zâmbi și dădu din cap aprobator.

– E un nume grozav, spuse Kylee. Oare i-o fi foame? Ce putem să-i dăm de mâncare? îl întrebă ea pe Nick.

– Vânzătorul mi-a spus să-i dăm salată.

– Deci nu e carnivoră, respiră ea ușurată.

Mulțumesc, Doamne! Se duse la frigider și aduse o frunză mare. Îi întrebă pe băieți dacă vor s-o hrănească, dar amândoi refuzară, timizi. Ridică puțin capacul și aruncă frunza înăuntru.

– Poate că nu-i place să mănânce în fața atâtor oameni. Ce-ar fi s-o duceți în pivniță?

Scott o privi, apoi luă acvariul și traversă bucătăria. Brad deschise ușa din colț și coborâră împreună scările.

– Ce zici de niște spaghete? întrebă Nick. Gătesc eu.

– Bine! Ar fi un păcat de moarte ca un irlandez să prepare o mâncare italienească. Arată-mi unde sunt vasele și te ajut.

Kylee îi zâmbi. Îi plăcea să lucreze alături de el.

***

Kylee se îmbrăcase în cămașă de noapte și se pregătea să citească ceva înainte de a adormi, când auzi o bătaie în ușă. Îl trimisese pe Brad la culcare acum o oră și credea că adormise deja.

– Intră, scumpule.

Ușa se deschise, iar în camera intră Nick.

– Scumpule? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Am crezut că e Brad.

– Aha! Sper că nu te deranjez, comentă el văzând că deja se schimbase.

– Sigur că nu, răspunse ea, strângându-și cămașa pe lângă gât.

Kylee se uită la cămașa lui albă încheiată neglijent și la firele de păr care se vedeau prin deschizătura cămășii. Își imaginâ cum ar arăta pieptul lui masculin și începu să respire mai alert când își aminti cât de puternic fusese când o dusese în brațe până la mașină.

El înaintă și se sprijini de șifonier, cu brațele încrucișate pe piept. Ca să-și ia halatul, ar fi trebuit să treacă pe lângă el și nu se simțea în stare, așa că renunță și se așeză pe pat.

– Voiai ceva?

– Doar să-ți spun că mi-a plăcut cum te-ai purtat de dimineață, când a scăpat șopârla. Ai fost foarte calmă, O'Brien, chiar dacă urăști reptilele. Nu încerca să negi!

Ridică un deget, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre băieți, dar ochii lui îi spuneau că o tachinează.

Kylee zâmbi. Cuvintele lui de laudă erau foarte importante pentru ea.

– Mă cunoști foarte bine. Săracul Brad! Chiar a crezut că a murit după ce a scăpat-o el din mână. Și când Scott l-a speriat spunându-i că o s-o frigă... Era atât de supărat, încât nu s-a mai bâlbâit.

Veselia îi dispăru brusc.

– Face exerciții cu un logoped, Nick?

– Nu, răspunse el tăios. Mary-Beth a refuzat să admită că are o problemă. În plus, ea se afla atunci în tratament și n-am vrut s-o tulbur. Apoi am crezut că lucrurile se vor rezolva după... după nuntă.

– O să mă ocup de asta imediat.

Lăsă cartea pe pat și luă stiloul și caietul care se aflau pe noptieră. Zâmbi și-i arătă lui Nick lista pe care o începuse deja.

– Am o obsesie cu listele. Îmi place să scriu tot ce am de făcut.

– Și eu sunt la fel. Numai că am o secretară care face asta pentru mine.

Râse ușor și, cu un gest normal, se așeză pe pat lângă ea. Kylee se încordă. Parfumul lui masculin o învălui, iar mâna aproape că o atingea pe a ei. Ar fi fost atât de ușor să se lase cuprinsă de moment... Dar o mai refuzase o dată, iar orgoliul ei fragil nu-i permitea să riște din nou.

În lumina palidă, trăsăturile lui aspre se îmblânziseră, iar privirea lui era caldă. Acesta era, se gândi ea. Acesta era bărbatul din scrisorile ei! Bărbatul grijuliu și atent cu care acceptase să se mărite. Și așa trebuiau să fie oamenii căsătoriți – intimi. Să discute despre problemele lor de peste zi, în dormitor.

Brusc, se hotărî. Vor avea o căsătorie în sensul adevărat al cuvântului. Sentimentul de vinovăție îi apăru într-un colț al minții, dar îl ignoră.

Nick înghiți cu greu, privindu-i buzele arcuite într-un zâmbet cald. Se întrebă cum ar fi dacă le-ar săruta. Gândul venise pe neașteptate și nu și-l putea explica. Doar își ținuse emoțiile sub control! Dar nu se gândise la amintirile lor și nici la sentimentele, încă puternice, pe care le avusese pentru ea. Dar aceasta era viața adevărată! Iar în viața adevărată oamenii nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Închise ochii, încercând să alunge imaginea pe care o văzuse când intrase în camera ei – silueta ei subțire care-l atrăgea. Simțind cum reacționează propriul corp, se întrebă dacă a fost întreg la minte când a trimis-o să doarmă atât de departe de el. Nu mai fusese cu o femeie de multă vreme și, la urma urmei, erau căsătoriți. Dar căsătoria nu aduce automat fericire și încredere. Aflase asta pe propria-i piele și nu avea de gând să repete această greșeală. De ce naiba nu purta un halat?

– Mai e ceva, Nick?

Kylee îl privea fix, curioasă.

– Da. Cred că ar trebui să te duci la cumpărături.

Nick se ridică brusc, iar ea se încruntă, neînțelegând.

– De ce? N-am nevoie de nimic.

Nici de un halat? se întrebă el în gând. Nu toate femeile adoră să meargă la cumpărături? Dacă cineva i-ar fi spus lui Mary-Beth să se ducă la magazin, în secunda următoare ar fi ieșit pe ușă, cu cartea de credit în mână. Nu era nevoie să-i spui de două ori și nici să-i explici motivele.

– În profesia mea, trebuie să îndeplinim anumite obligații sociale și să păstrăm o anumită imagine.

– Înțeleg.

Strălucirea din ochii ei dispăru. Nick își dădu seama că nu procedează cum trebuie. Fir-ar să fie! Era avocat și meseria lui erau cuvintele, dar acum nu le putea găsi pe cele potrivite.

Respiră adânc și mai făcu o încercare.

– Îl ții minte pe Henry Smith, judecătorul care ne-a căsătorit? Mi-a spus că ar vrea să dea o petrecere în cinstea noastră. Ai cu ce să te îmbraci?

– Costumul pe care l-am purtat la cununia noastră nu e bun?

– Nu ai altceva?

– Nu, Nick, nu am altceva.

– Atunci trebuie să-ți cumperi ceva.

– Ce anume?

– Nu știu, ceva frumos.

Nick se plimba cu pași mari prin cameră, de parcă ar fi susținut o pledoarie în fața unui juriu. Când termină, se întoarse către ea și se rezemă de ușa de la baie.

– Ce înseamnă frumos, Nick?

De unde naiba să știe? Acum îi părea rău că deschisese subiectul. Dacă n-ar fi stat în fața lui în cămașa aceea de noapte aproape transparentă, nici n-ar fi vorbit despre asta. Din partea lui, ar fi putut să vină la petrecere îmbrăcată în blugi și un tricou. Tot ce-și dorea era ca, acum, să aibă un halat pe ea.

– Nu știu, ceva potrivit pentru o petrecere.

– Maica Superioară nu obișnuia să dea petreceri, se strâmbă ea.

Își îndreptă spatele și luă cartea de pe pat. O strângea cu atâta putere, încât articulațiile degetelor i se albiseră.

– Te temi că o să te fac de râs pentru am fost călugăriță?

Îl privea cu ochii mari și plini de durere. Nick ar fi vrut să dea în el. Ar fi vrut să-i spună ce ticălos este. Ar fi vrut s-o ia în brațe și să...

Din doi pași, străbătu camera și se așeză lângă ea pe pat. Nu era fardată deloc și părea foarte tânără și vulnerabilă. Ar fi vrut să-i mângâie năsucul pistruiat, dar nu îndrăznea s-o atingă.

– Kylee...

Ezită. Îi era teamă că, dacă va deschide gura, va spune din nou o prostie. De fapt, nu-i păsa de haine. Era o femeie frumoasă, iar el voia s-o arate tuturor. Dacă n-ar fi vrut, ar fi refuzat oferta judecătorului de a da o petrecere în cinstea lor.

Era mult mai ușor să comunice cu ea prin scrisori. Putea gândi mult mai bine atunci când ea nu-l privea cu ochii ei frumoși, mari și albaștri.

– Dacă vrei, merg mâine cu tine.

Kylee știa că încearcă să fie amabil.

– Nu, mulțumesc, am s-o rog pe Donna.

– Mâine e sâmbătă. Aș putea să-ți arăt orașul, să-ți arăt unde sunt școlile, magazinele, piața.

Ea aprobă. Sigur, o menajeră trebuia să știe toate lucrurile astea!

– Ce le place băieților să mănânce la micul dejun?

– Mă gândeam să mâncăm în oraș. Facem asta foarte des.

– E foarte frumos că-ți faci timp pentru ei.

– Mda, răspunse el, stânjenit. Ar fi mai bine să plec, cred că ești obosită. Noapte bună, Kylee.

Capitolul 3

Nick și Kylee așteptau în biroul logopedului. Când ieșise în oraș cu Donna, Kylee trecuse pe la școală, ca să afle care sunt posibilitățile de tratament pentru bâlbâiala băiatului. Logopedul ceruse să vorbească cu ambii părinți, iar ea stabilise întâlnirea fără să piardă vremea. Deși era clar că nu se simțea în largul ei, Nick o admira.

Gândurile lui Nick au fost întrerupte de o femeie care intră în cameră.

– Doamnă și domnule DeCorsi, eu sunt Charlotte Granger.

Femeia micuță dădu mâna cu ei și se așeză în scaunul rotativ de la birou.

– Am citit dosarul lui Brad, dar vreau să lămurim câteva lucruri.

– În regulă, răspunse Nick.

– Am înțeles că Brad a fost văzut de un doctor care a exclus cauzele fizice ale bolii lui.

– Așa e. Am observat primele simptome când soția mea... când mama lui s-a îmbolnăvit și a fost internată în spital.

Nick se uită spre Kylee, recunoscător pentru tot ceea ce făcea pentru Brad. Se gândi la Mary-Beth și se încruntă. Nu fusese în stare să admită că fiii ei nu erau perfecți și ignorase întotdeauna boala băiețelului. Dar nu era numai vina ei. Brad era și copilul lui, iar el sperase că își va reveni după căsătoria cu Kylee, atunci când casa lor va fi din nou un cămin adevărat.

– Doamnă DeCorsi, e adevărat că ați fost la mănăstire?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, încă neobișnuită cu noul ei nume.

– Am plecat de acolo acum un an. Făceam parte dintr-un ordin de asistente medicale.

– Mă gândeam că poate ați fost profesoară. Deci n-ați fost deloc în preajma băieților?

– Doar când veneam în vizită.

Kylee simțea din ce în ce mai clar că era nepotrivită pentru noul ei rol.

– Îi iubesc foarte mult pe băieți. Sunt sigură că, sub îndrumarea dumneavoastră, pot să vă ajut și să obținem rezultatul dorit.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, doamna Granger zâmbi.

– În acest caz, lupta este pe jumătate câștigată. Faptul că vă referiți să lucrați cu el arată că aveți cele mai bune intenții.

Kylee zâmbi, la rândul ei. De când intraseră în cabinet, se simțise vinovată, de parcă îi luase locul soției lui Nick. Era

sigură, din prima clipă, că femeia înțelesese adevărata relație dintre ei. Acum, după ce auzise complimetul, era mai încrezătoare. Tot ce-și dorea era să-l ajute pe Brad.

– Doamnă Granger, spuneți-mi ce trebuie să fac.

– Școala e pe sfârșite, așa că nu pot lucra cu el aici. Dar aș putea să mă ocup de el în particular, pe timpul verii, și să facem ceva progrese până la toamnă.

– Ar fi minunat.

Kylee se uită la Nick, care aprobă zâmbind. Căldura din privirea lui îi făcu inima să tresalte. Cu un efort, se uită din nou spre doamna Granger.

– Ce putem face?

– Pentru moment, aveți răbdare cu el. Când vorbește, ascultați-l cu atenție până rostește toate cuvintele. Și cel mai important, nu vorbiți în locul lui. Știu că e greu, dar este spre binele lui.

– Exact așa procedăm, spuse Kylee, bucuroasă că făceau ceea ce trebuie.

– Continuați. O să-l văd pe Brad de azi într-o săptămână. Cred că, pe timpul verii, vom lucra de două ori pe săptămână.

– Bine. O să fie aici.

Kylee se ridică și simți mâna lui Nick, conducând-o grijuliu spre ieșire. În fața doamnei Granger juca rolul bărbatului proaspăt căsătorit. Kylee se întrebă cum se va purta la petrecere, în fața prietenilor și colegilor lui.

Judecătorul Smith îi anunțase că petrecerea se va ține săptămâna viitoare. Abia aștepta să îmbrace noua ei rochie și să-i vadă reacția. Nu avusese niciodată o rochie în care să se simtă atât de frumoasă. Spera că Nick va fi de acord cu ea.

Mai avea doar o săptămână!

***

În pantofii de satin, cu toc înalt, Kylee se simțea nesigură, ca un bebeluș care învață să facă primii pași. Traversă holul sprijinindu-se de perete și deschise ușa de la intrare. Își frecă talpa pantofilor ei nou-nouți de ciment, ca să nu alunece. Mary-Elizabeth o învățase trucul ăsta în noaptea balului de absolvire, dar nu avusese ocazia să-l aplice. Era foarte emoționată.

Respiră adânc și intră în casă, închizând ușa încet.

– Am crezut că o să-mi tragi clapa.

Kylee se răsuci rapid. Nick stătea în capul scărilor, îmbrăcat într-un smoching negru, cu un papion foarte elegant. Părul negru și des, pieptănat cu grijă, îi scotea in evidență trăsăturile dure ale feței. Era foarte chipeș, se gândi Kylee abia respirând.

– Am fost să-mi zgârii pantofii.

Nick ridică o sprânceană, întrebător.

– Cred că ai stat prea mult în preajma băieților.

– Nu, am vrut să spun că mi-am zgâriat pantofii pe talpă, ca să nu alunec. Dacă aș fi căzut în fața tuturor și te-aș fi făcut de rușine? Nick, sunt foarte emoționată! N-am putea să anulăm totul? Am putea să le spunem că mi-a venit mintea la cap și m-am întors la mănăstire.

– Nu te-ar mai primi, dacă ar vedea cum ești îmbrăcată acum.

Se uită atentă în ochii lui. Era de acord? De ce o privea așa? Intensitatea privirii lui o deranja, dar era mult mai plăcută

decât indiferența. Oare ce-ar zice dacă și-ar da jos bluz subțire care îi acoperea partea de sus a rochiei? Gândul acest o înfioră. Dar încă nu era pregătită!

Nick se apropie de ea și-i ridică bărbia cu degetul lu arătător. Văzu că tremură și o luă de mână.

– Tremuri! Nu ai glumit când ai spus că ești emoționată. C să fie bine, ai încredere în mine.

Văzând cum o privește, lui Kylee îi dispăru orice regre provocat de suma mare pe care o cheltuise pe rochie. Dacă asta era reacția lui, atunci își va mai cumpăra încă zece!

***

– Kylee, dragă, cred că te-ai încălzit după cât ai dansat. Ce-ar fi să ieșim puțin pe terasă? Mi-ar plăcea să-ți arăt grădina.

Kylee luă o înghițitură de vin și o urmă pe gazdă. Barbara Smith ieși pe terasă și se așeză pe un fotoliu.

– Aveți o casă minunată, doamnă Smith.

– Barbara, te rog. Doamna Smith e soacra mea. Mulțumesc. Și nouă ne place foarte mult.

Renunță o clipă la aerul vesel.

– Îmi pare rău pentru Mary-Beth. Cred că îți lipsește foarte mult.

– Mulțumesc. Da, mi-e foarte dor de ea. Dar cred că o să-mi revin.

Oftă ușor.

– Nu cred că Nick își va reveni vreodată după această pierdere.

Cealaltă femei își înclină ușor capul.

De ce spui asta?

Kylee sorbi din paharul cu vin. Dacă ar fi răspuns la această întrebare, însemna că trebuie să-i spună despre aranjamentele lor secrete. Și nu era pregătită să facă asta, chiar dacă Barbara îi amintea foarte mult de bunica ei.

– Probabil că te întrebi de ce ne-am căsătorit așa de repede după moartea surorii mele.

– Nu, Nick ne-a spus totul.

– Totul?

Oare i-a spus și că dorm în camere separate? Se înroși brusc și își dădu jos bluza, rămânând cu umerii goi.

Soția judecătorului zâmbi, dar nu comentă.

– A spus că amândoi vreți să faceți cum e mai bine pentru băieți. Vreau să-ți spun un singur lucru, ca o prietenă căreia îi pasă ce se întâmplă cu voi. Nu te sacrifica, Kylee. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru Nick. Iar până la urmă, nu va fi bine nici pentru băieți.

– Știu. Fac tot ce pot pentru ca această căsătorie să funcționeze.

Barbara Smith se uită cu atenție la rochia ei și zâmbi, amuzată.

– Da, văd. Cred că ar trebui să mă întorc la ceilalți invitați. Ce zici, ne întoarcem?

– Aș vrea să mai stau aici puțin. Te superi?

– Deloc. E foarte frumos aici, nu?

Kylee dădu din cap, recunoscătoare că femeia era atât de înțelegătoare. Admira pajiștea verde din spatele casei și aerul plăcut al nopții, când auzi o voce necunoscută.

– Dacă ți-e rece, știu o metodă ca să te încălzesc.

Kylee se sperie și se întoarse brusc. Nici chipul bărbatului nu-i era cunoscut. Îi fuseseră prezentați o grămadă de prieteni și colegi ai lui Nick, dar pe acest bărbat nu-l mai văzuse în viața ei. Blond, cu ochi albaștri și o figură de copil, părea că-și petrecea timpul pe vreo plajă din California, și nu la întâlnirile oamenilor legii. Nu-l cunoștea, dar trebuia să fie un prieten al lui Nick.

– Bună, eu sunt Kylee, îi întinse ea mâna.

El îi prinse degetele și i le mângâie ușor. Privirea îi era ațintită pe decolteul ei.

– Doug Field. Văd că ți-ai terminat vinul. Ia paharul meu, nu m-am atins de el.

Se simțea puțin ametită, dar se gândi că de vină era emoția. O soție de avocat trebuia să fie prietenoasă cu toate cunoștințele soțului ei, chiar dacă nu toți îi plăceau.

– Mulțumesc, îi spuse ea luând paharul.

– S-ar putea să ți se pară o replică învechită, dar unde te-ai ascuns până acum?

Își puse mâna pe mâna ei, iar Kylee făcu un pas înapoi. Chiar dacă era lipsită de experiență, instinctul ei îi spunea că el depășește granițele simplei politeți.

– Să spun sincer, la mănăstire.

El izbucni în râs.

– Da, cum să nu! Cu ce te ocupi?

– E soția mea, Doug.

Vocea lui Nick era tăioasă.

Doug ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

– Îmi pare rău, Nick, n-am știut că nu e liberă. Mă bucur că te-am cunoscut, Kylee. Felicitări pentru căsătorie.

Se întoarse rapid și intră în casă.

Kylee nu înțelese de ce a plecat atât de repede, până când nu se uită în ochii lui Nick. Era furios.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Am ieșit cu Barbara să luăm puțin aer. Era prea cald înăuntru, răspunse ea ducându-și o mână la gât.

Gestul îi atrase atenția lui Nick asupra rochiei. Era ceva schimbat. Parcă avusese ceva pe deasupra! Nu era în stare să-și ochii de la pielea ei de culoarea laptelui, de la curbele feminine care ... Își încleștă pumnii, fiindu-i ciudă că era atât de slab.

– Am avut impresia că-ți plăcea compania lui Doug.

Kylee înălță capul, sfidătoare.

– Am crezut că e unul dintre colegii tăi. Am fost prietenoasă, așa cum se cuvine să fie o soție de avocat.

– E partener la firmă. Îți dau un sfat – stai cât mai departe de el. O să te joace cum vrea el.

– Sunt o femeie în toată firea! O să mă descurc.

– Crezi? Și dacă face asta?

Nick o prinse de braț și o trase spre el. Îi simțea palma mică pe piept, arzându-i pielea, în ciuda hainelor pe care le purta. Se cufundă în privirea ei albastră și își coborî gura spre buzele ei.

Kylee avea impresia că totul se întâmplă cu încetinitorul. Își stinu respirația când simți că el se apropiase și, speriată, închise ochii. Acesta era momentul pentru care se rugase. Îi era teamă să nu se facă de râs. Avea treizeci și unu de ani și credea că

acum se întâmplă pentru prima oară. Trecuseră mulți ani de la ultimul sărut pe care i-l dăduse Nick. Iar atingerea rapidă și aproape frățească de la cununie nu intra în calcul.

Doamne, ce să fac? se întrebă ea.

Primul contact al buzelor lui fu puternic și cald... și blând în ciuda furiei din ochii lui. Complet ametită de senzațiile care o învăluiau, Kylee îi trecu brațele pe după gât și-i simți mâna în păr. Simți buza lui alintându-i buzele și începu să respire rapid. Corpurile lor erau lipite, dar amândoi voiau mai mult. În clipa în care ea își depărtă buzele, invitându-l să continue, Nick se retrase. Își aminti brusc că e lipsită de experiență. La urma urmei, asta încercase să demonstreze – că nu știa să se comporte cu bărbații.

Se depărtă de ea, dar continuă să respire greu în timp ce se uita la chipul și la părul ei roșu care strălucea în lumina difuză de pe terasă. Își dădu seama ce se întâmpla – o dorea. Nicicând nu mai fusese atât de gelos ca atunci când o găsise vorbind cu acel bărbat. Era gata să-l pocnească.

Închise ochii, încercând să-și recapete controlul. Dorise să-i dea o lecție lui Kylee, dar până la urmă totul se întorsese împotriva lui.

– Ei bine? întrebă el.

Cu o mână nesigură, Kylee își atinse buzele.

– Ei bine, ce? Nu mai știu ce m-ai întrebat.

– Cum ai fi reacționat dacă Doug ar fi făcut asta?

Ea respiră adânc.

– Întrebarea asta n-are rost. N-ar fi încercat niciodată așa ceva.

– De unde știi? rosti el printre dinți.

– Dar de ce să vrea să mă sărute?

– Tu chiar nu înțelegi, nu?

Se uită fix la ea, cu o pasiune nedisimulată.

– Ești o femeie foarte frumoasă.

Kylee rămase fără cuvinte. Nu se aștepta la așa ceva. Viața cu Nick DeCorsi se dovedea a fi plină de surprize. Întâi o respinge, apoi o sărută până rămân amândoi fără suflare. Ea ar fi vrut să continue până... Până când? Până când s-ar fi lăsat cuprinși de pasiunea momentului și ar fi făcut dragoste.

– Pentru că nu am încredere să te las singură aici, dă-mi voie să te conduc înăuntru, spuse el cu o voce dură, oferindu-i brațul.

Kylee îl acceptă și, ca să-i facă în ciudă, îi zâmbi fermecător. Dacă n-ar fi ținut la ea sau n-ar fi dorit-o deloc, n-ar fi sărutat-o. Acum, când știa că nu-i era indiferentă, lucrurile se schimbaseră considerabil. Dorea ca această căsătorie să funcționeze și îl dorea pe el. Trebuia să facă un singur lucru, și încă repede! Trebuia să treacă din patul ei în al lui!

Capitolul 4

În camera lui, Kylee așternea cearșaful pe pat. Îi așeză perna și avu impresia că întreaga cameră se umple cu parfumul lui. Aici dormea el în fiecare noapte, singur. Oare cum ar fi dacă ar împărți patul cu el și s-ar trezi în fiecare dimineață lângă el? De ce o respinsese? Până nu va afla răspunsul la această întrebare, nimic nu se poate schimba între ei.

De când se căsătoriseră, intrase în camera lui doar ca să-i aducă rufele. Acum se uita prin camera lui în care nu se mai simțea vreo prezență feminină.

– Ce faci aici?

Vocea acuzatoare a lui Nick o surprinse. Fusese atât de atentă la ce vedea și simțea în dormitorul lui, încât nu observase că nu se mai auzea zgomotul făcut de dușul care curgea.

Nick stătea în fața ei, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Ea făcu ochii mari, pentru că nu-l văzuse niciodată dezbrăcat. Cu un alt prosop își ștergea părul. Privirea ei fu atrasă de părul lui de pe piept, dornică să-l simtă sub degete.

– Fac patul, răspunse ea respirând greu.

Nu-i spunea nimic, dar Kylee se simțea ca o persoană care încălcase teritoriul altcuiva.

– De ce îmi faci patul? întrebă el arătându-i ceasul de pe noptieră.

Era cinci și cincisprezece minute după amiaza.

– Pentru că nu am avut timp să-l fac înainte de a merge la serbarea de sfârșit de an a lui Scott.

Pentru că sunt soția ta și am dreptul să fiu aici, răspunse în sinea ei.

– Dar am să mă culc în câteva ore.

– Știu, dar așa face o gospodină care se respectă.

El încercă să zâmbească, iar tensiunea dispăru. Oare el înțelegea ce puțin îi cerea? Din seara când o sărutase, fusese foarte distant. Faptul că acum puteau sta de vorbă liniștiți era ca o rază de soare după o furtună puternică.

– Te duci la carnavalul organizat la școală?

– Sigur că da. Băieții au plecat deja, cu prietenii lor. Trebuie să ne întâlnim cu ei după spectacol, ca să mergem la masă.

Kylee nu-și putea lua ochii de la pieptul lui dezgolit. Fusese o iarnă lungă, dar, din pricina originii lui de italian, părea mai bronzat decât avea să fie ea vreodată. Nu credea că există bărbat mai atrăgător ca el.

Nick își drese glasul.

– Cred că ar trebui să mă îmbrac.

Ea se înroși, rușinată că a fost prinsă uitându-se la el atât de insistent.

– Da, cred că da.

Văzând că nu se mișcă, Nick zâmbi ademenitor.

– O să mă îmbrac chiar acum, preciză el vrând să-și desfacă prosopul din jurul taliei.

Kylee scoase un strigăt slab și ieși în fugă din cameră. Nu se simțea pregătită pentru așa ceva.

***

Nick înconjură încă o dată clădirea, în căutarea unui loc de parcare apropiat de școală.

– S-ar părea că o să dureze ceva timp! Dacă vrei, te pot lăsa la școală, ca să nu mergi prea mult pe jos.

– Nu e nevoie. Prefer să stau cu tine.

În plus, simțea nevoia să fie cu el atunci când va da ochii cu toți necunoscuții care voiau să afle amănunte despre noua lui soție.

În timpul ceremoniei de absolvire care avusese loc dimineața, observase câteva priviri curioase în direcția ei. Dar nu avuseseră timp să stea la discuții cu ceilalți părinți, pentru că Nick fusese chemat de urgență la birou.

– S-a întâmplat ceva?

Văzu că o mașină tocmai ieșea din parcare și, cu mișcări experte, îi luă locul. Kylee se gândi că sinceritatea și comunicarea sunt punctele cheie ale unei relații adevărate, așa că nu ezită.

– Am emoții.

El scoase cheia din contact și se întoarse spre ea.

– De ce? E doar un carnaval – cea mai mare strângere de fonduri a anului. Toată lumea vine aici ca să cheltuiască bani.

– Ce o să spună lumea? Ne-am căsătorit de puțină vreme – și foarte repede după ce a murit sora mea.

– Ți-e teamă să nu creadă că am fost amanți?

– O, Doamne! strigă ea, uimită.

– Cred că nu.

El tăcu o clipă, apoi întinse mâna către o șuviță care-i atârna pe obraz.

– Dacă te-ai fi gândit la ce vor spune oamenii, te-ai fi răzgândit în privința căsătoriei noastre?

– Nu, clătină ea din cap hotărâtă. Credeam, și încă mai cred, că băieții trebuie să crească alături de un tată și o mamă, chiar dacă e mamă vitregă.

– O'Brien, nu-ți mai face griji! Eu nu-mi fac. Nu e treaba nimănui. Și chiar dacă te consumi din pricina asta, tot n-o să-i poți opri.

Cuvintele lui o făcură să se simtă mai bine. Era bucuroasă că avusese încredere în el.

– Bine, zâmbi ea ușor. Hai să cheltuim niște bani. Jurământul care îmi impunea să trăiesc în sărăcie nu mai este valabil.

– Am observat, răspunse el. Am primit nota de plată pentru rochie.

Văzu expresia ei îngrijorată și se strâmbă.

– Te necăjeam.

– Aha! Glume de-ale bărbaților.

Oare va înceta vreodată să se simtă ca o străină?

– Obișnuiește-te! Băieții sunt experți în astfel de glume.

O ajută să coboare din mașină. Vremea era plăcută, destul de caldă, dar Nick știa că avea să se răcească în timpul nopții. Se uită la blugii și pulovărul ei albastru pufos, întrebându-se dacă erau suficient de călduroase. Văzuse factura și pentru aceste haine. Poate ar fi bine să-i anuleze cartea de credit. Nu îl deranja prețul, ci reacția pe care o avea atunci când vedea cât de bine arăta în ele.

Arăta absolut grozav. Blugii se mulau ca o a doua piele, iar pulovărul îi punea în evidență sânii. Oare cum ar fi dacă i-ar cuprinde în palme? Ar fi calzi și... ar răspunde mângâierilor lui? Sau anii petrecuți în mănăstire au reușit să stingă pasiunea care, credea el, ardea în ea?

Simți transpirație pe frunte. Nu știa de ce, dar de câte ori se gândea la ea, o vedea îmbrăcată in haine de călugăriță care-i ascundeau feminitatea. Nu crezuse niciodată că poate fi atât de atrăgătoare. Poate că băieții aveau nevoie de o femeie și un bărbat care să locuiască împreună, dar pentru el era o formulă foarte periculoasă.

Nick își puse pulovărul subțire pe spate și, luând-o de braț, traversară împreună strada. Când îi dădu drumul, brațele lor se atinseră, iar Nick simți o fulgerare în tot corpul. Mări pasul și își băgă mâinile adânc în buzunare, pentru că dorința de a o atinge era prea puternică.

Când ajunseră la locul carnavalului, Nick o luă de mână, de teamă să nu se rătăcească unul de altul. Nu intenționase s-o protejeze, dar nu putea rezista impulsului.

– E grozav. Uite, un montagne-russe, îi arătă ea încântată.

Nick se uită în ochii ei albaștri.

– Îți aduci aminte când am fost în parcul de distracții, deși toată lumea credea că învățăm?

– Nu-mi mai aduce aminte!

– Așa e, n-ar trebui să-ți aduc aminte cum te-ai simțit după ce ne-am dat în toate drăciile alea.

– Nick... Putem să mergem la montagne-russe? Te rog, șopti ea.

El se opri și se așeză la coadă, pentru bilete.

– Cu o singură condiție. Să-mi spui cât a trecut de când ai mâncat.

– O să uiți vreodată ce s-a întâmplat atunci?

– Nu.

Atunci a fost ultimul moment în care Nick s-a simțit lipsit de griji.

– Hai să ne grăbim.

Trenulețul opri și lumea începu să coboare. Nick urcă primul și o ajută pe Kylee să se așeze lângă el. Știa că forța centrifugă avea să-i arunce unul spre altul și se temea să nu-i facă rău. Porniră, iar Nick se abținea cu greu să n-o ia pe după umeri. Nu avea încredere în sine. La prima coborâre, ea începu să țipe, apoi chicoti ca un copil. Îl prinse de braț când trenulețul făcu o curbă, aruncându-i pe amândoi spre dreapta. Părea atât de fragilă! Următoarea curbă o împinse din nou spre el, iar fețele li se atinseră pentru o clipă. La naiba! Își puse brațul pe umărul ei, trăgând-o mai aproape. Tot restul cursei, Kylee stătu ghemuită la pieptul lui, iar Nick fu dezamăgit când îi dădu drumul.

– Te simți bine? o întrebă el văzând cât e de palidă.

Ea dădu din cap.

– Da. Dar cred că o să mai aștept puțin înainte de a mânca ceva. De ce râzi? întrebă ea văzându-i expresia amuzată.

– Nu, nu-i nimic. Mă bucur să văd că unele lucruri nu se vor schimba niciodată.

***

– Uite!

Kylee îi arătă un coș de baschet deasupra căruia era așezat un ursuleț de pluș uriaș.

– Oare ce trebuie să faci ca să-l câștigi?

– Probabil că trebuie să înscrii patruzeci și două de coșuri.

Ea râse, întrebându-se de ce toată lumea se simțea atât de bine și de lipsită de griji în parcurile de distracții. Îl luă pe Nick de mână, hotărâtă să-și încerce norocul.

– Vreau să văd dacă pot.

Întreaga viață i se părea un șir de încercări norocoase. Nu știa la ce să se aștepte din partea lui Nick. De când veniseră la carnaval fusese fermecător și foarte atent cu ea, așa cum era când se cunoscuseră, așa cum era în scrisorile pe care i le trimisese. Ar fi dorit ca seara să nu se mai termine. Nu, ar fi mai bine ca Nick să fie la fel și când vor ajunge acasă!

– Ai mai aruncat vreodată la coș? o întrebă el.

– Sincer vorbind... nu.

– Lasă-mă pe mine.

Se întoarse către omul chel care ținea mingea.

– Cât costă?

– Cincizeci de cenți pentru trei lovituri. Dacă înscrieți de trei ori la rând, ați câștigat jucăria.

Nick îi întinse o bancnotă.

– De cinci dolari.

Kylee îl privea, sprijinită de taraba de lemn. Înscrise de câteva ori, dar niciodată de trei ori la rând.

– Nu-i nimic, Nick. Nu credeam că o să fie atât de greu.

Se înfioră ușor din pricina aerului rece.

– Se face târziu. Hai să-i căutăm pe băieți și să mergem acasă.

Nick își scoase pulovărul și i-l puse pe spate. Kylee tremură din nou, dar nu de frig.

– Vreau ursulețul ăla, îi spuse el hotărât. O să-l ai.

Îi dădu bărbatului alți cinci dolari, chiar când Donna Westphal apăru lângă ei, cu băiețelul ei și cu Scott.

– Ce faci, Nick?

– Pierd bani. Nu vezi ce fac?

– D-de ce, tată?

– Deoarece Kylee își dorește grozăvia aia de pluș.

Donna îi făcu cu ochiul lui Kylee.

– M-ar plăcea să mai stau, dar Eric trebuie să meargă la culcare.

Văzu privirea severă a lui Nick și începu să râdă.

– Succes! La revedere!

Omul cu mingea se uită la ceas și tuși semnificativ.

– Domnule, ar fi mai ieftin dacă ați cumpăra jucăria de la magazin.

– E o strângere de fonduri, nu?

– Da.

– Atunci înseamnă că fac asta pentru o cauză bună. În plus, doamna vrea ursulețul.

Nick accentuă ultimele trei cuvinte arătând cu degetul spre obiectul interesului lui. Luă mingea și se pregăti să arunce. Mingea intră în coș exact când Scott apăru lângă ei.

– Nu știam că tatei îi place baschetul atât de mult. Ultima oară când am trecut pe aici, tot el arunca la coș.

Kylee își duse un deget la buze.

– Taci! Se concentrează.

Nick își făcu semnul crucii și înscrise a doua oară. Kylee îi dădu mingea și, prinsă de moment, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Să-ți poarte noroc.

Nick bătu mingea de pământ și, cu multă atenție, o aruncă spre coș. După un arc perfect, intră în coș fără să atingă cercul de fier.

– Da! strigă el cu pumnul strâns.

– B-bună lovitură, tată.

– Ai reușit, îl îmbrățișă Kylee.

Scott îl bătu pe spate.

– Bravo, tată. Ce ai câștigat?

– Vezi chestia aia mare și roz de acolo?

Băiatul ridică privirea, apoi se uită la tatăl lui, nevenindu-i să creadă.

– Ai cheltuit atâția bani pentru aia? Tată, trebuie să avem o discuție serioasă – ca de la bărbat la bărbat!

Nick primi ursul și se uită la Kylee să vadă dacă îl poate duce.

– E cât tine de mare. Mai bine îl duce Scott.

Băiatul încremeni, apoi începu să râdă.

– Bună glumă, tată.

Dar își dădu seama că tatăl lui nu glumea.

– Tată! Nici să nu te gândești! Dacă mă văd prietenii mei cu arătarea asta în brațe...

Kylee trecu de partea cealaltă a nepotului ei.

– Nu e bine, îi șopti ea conspirativ. Mai degrabă gândește-te că toate fetele se vor uita la tine și vor crede că ești un băiat foarte drăguț.

El zâmbi larg.

– Bună încercare, mătușă Kylee, dar mi-ar fi rușine să mai ies din casă! Iar peste două luni încep cursurile la liceu.

Kylee îi întoarse zâmbetul. Simțea că învinsese într-o bătălie foarte importantă – nu mai era exclusă din cercul lor. Pentru că Brad mergea mai în față, ea trecu la mijloc, luându-i de brat pe cei doi.

***

– De ce nu pot să mă duc la patinoar?

Scott se rezemă bosumflat de mașina de uscat rufe. Semăna foarte mult cu tatăl lui. Într-o bună zi o să frângă inimile fetelor.

– N-am spus că nu poți să te duci. Am spus că te duc eu. Oricum trebuie să-l iau pe Brad de la lecția de vorbire.

Kylee începea să simtă răcoarea din pivniță. La început nu-i plăcuse aici, dar se obișnuise. Mai mult, îi plăcea că avea unde să se retragă când băieții făceau prea mult zgomot. Se învățase chiar și cu Houdini, care n-o scăpa din ochi.

Scott oftă teatral.

– Ți-am spus că are cine să mă ducă.

– Și eu ți-am spus că nu-mi place să te știu în mașina unei persoane pe care n-am cunoscut-o.

– Dar Matt este fratele mai mare al lui Mark și conduce foarte bine.

– Nu l-am cunoscut!

– Iisuse...

Kylee ridică brusc privirea. Era momentul să-l facă să renunțe la obiceiul acesta.

– Te rog să nu mai vorbești așa. Mă consider jignită.

– Mi se pare o prostie să nu mă lași să fac asta! N-o să mi se întâmple nimic.

– Nu mi se pare în regulă.

Oare exagera? Dar știa că dacă i s-ar întâmpla ceva lui Scott, Nick n-ar ierta-o în veci. Și nici ea nu s-ar ierta.

– Pot să mă duc sau nu?

Kylee se gândi o clipă.

– Da, dacă mi-l prezinți pe fratele lui Mark. Dacă nu, te duc eu și tot eu vin să te iau.

– Da, ar fi nemaipomenit. Nu pot să mă duc cu prietenii mei decât dacă mămica mea vitregă îl cunoaște pe Matt!

Vocea lui era plină de sarcasm, iar Kylee simțea că-și pierde răbdarea.

– Atunci nu poți să te duci.

Scott se încruntă și începu să strige.

– Ești o ticăloasă!

Kylee sări în picioare, cu pumnii strânși.

– Să nu-mi mai vorbești așa! Du-te imediat în camera ta!

– Vezi să nu! răspunse el urcând scările în fugă.

Kylee rămase fără cuvinte. Nu ar fi fost atât de uimită nici dacă ar fi primit o palmă. Îi venea să plângă, dar era mult prea furioasă. Auzi voci și urcă în bucătărie.

– Dar, tată...

– Nu vreau să aud nimic! Ascult-o pe Kylee!

Nick și Scott vorbeau în sufragerie. Cum de venise acasă așa devreme? Pantofii ei scârțâiră pe podeau din bucătărie și amândoi se uitară către ea. Scott o privi plin de ură și se îndreptă spre ușă. Kylee trecu pe lângă Nick și îl văzu pe Scott în hol dând un pumn animalului de pluș adus de la carnaval și apoi trântind ușa cu putere după el.

– Mă duc...

Kylee intenționă să iasă din casă după el, dar Nick o prinse de mână.

– Are nevoie să fie singur. Iar tu trebuie să înțelegi ceva.

Capitolul 5

– Ce să înțeleg?

Kylee ridică ursul și îl puse la loc. Avea impresia că Nick îi va tăia craca de sub picioare.

– Scott a fost obligat să aibă grijă de el și de Brad chiar dinainte ca Mary-Beth să se îmbolnăvească. Pentru că ea lucra, lipsea foarte mult de acasă.

Kylee se crispă când îl auzi. Sora ei fusese în stare să se ocupe cu succes de familie, de copii și de serviciul ei care o solicita foarte mult. Iar ea nu putea să se ocupe de un băiat de paisprezece ani fără să declanșeze al treilea război mondial.

– Ce vrei să spui?

– Încearcă să te pui în locul lui Scott. De multă vreme hotărăște singur ce are de făcut. Și nu greșește prea des. Nu e ușor să se împace cu cineva care, dintr-o dată, îi spune ce trebuie să facă.

– Vrei să spui că, dacă vrea să sară de pe podul Brooklyn, eu trebuie să-i urez „drum bun"?

Văzu că Nick se încordează și că face un efort să nu-i răspundă.

– Nu, nu asta vreau să spun, știi bine. Nu poți să lași și de la tine?

– Asta am vrut să fac. M-am oferit să-l duc eu cu mașina.

– Nu înțelegi că s-ar simți umilit?

– Deci e vina mea pentru că încerc să-l protejez.

Gata, a căzut craca! se gândi ea.

– Ce vrei să fac? Nu am voie să intru în dormitorul tău și nici să-i dau sfaturi lui Scott. Sunt doar servitoare în casa asta? Vrei să verifici dacă ciorapii tăi sunt destul de albi?

– Exagerezi.

– Cine? Eu?

Știa că ridică tonul prea mult, dar nu-i păsa.

– Dacă cineva și-a pierdut controlul, acela e fiul tău. Întâmplător, ți-a spus cum a strigat la mine?

– Am auzit, spuse el printre dinți.

– Și e în regulă? Limbajul și lipsa lui de respect față de un adult sunt permise pentru că e independent?

– O să fie pedepsit, n-avea grijă.

– Cum? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

– N-are voie să iasă din casă.

– Cât timp?

– Astăzi și mâine.

– Atât?

– Dar tu ce voiai?

– Să fie închis pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate.

Pe buzele lui apăru o urmă de zâmbet.

– Asta înseamnă că o să stea aici, cu tine, tot timpul.

– Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Dar pedeapsa ta nu este potrivită pentru ce a făcut el. Nu te-ai gândit să-i speli gura cu săpun?

– Cred că e la fel de puternic ca mine.

– Încearcă.

Kylee se uită la pieptul lui lat și la brațele puternice puse în evidență de cămașa albă cu mâneci scurte. Scott era doar un copil, în timp ce Nick era bărbat în toată firea. Oricât era de furioasă, nu putea să ignore ce simțea când îl privea. Era din ce în ce mai conștientă de masculinitatea lui.

Se apropie de ușă, pentru că avea nevoie să se depărteze de el. În prag se întoarse.

– Nick? Te-ai gândit vreo clipă că și pentru mine e o situație absolut nouă? N-am mai avut grijă de un adolescent până acum.

– Unde pleci?

În vocea lui se putea citi dezaprobarea și... Poate îngrijorarea?

– Cred că Scott și cu mine semănăm mai mult decât am crezut. Și eu am nevoie să fiu singură. Brad are ședință cu logopedul.

– Când te întorci?

– La paștele cailor.

Kylee ieși și trânti ușa. Fir-ar să fie, Nick! N-o susținuse deloc. Puțina credibilitate pe care o avea în fața băieților fusese distrusă, mulțumită lui!

Nu avea de gând să se întoarcă în casa aceea. Un bărbat care n-o înțelege și n-o sprijină merită să-și facă griji și să se

întrebe de ce nu vine acasă! Dar probabil că n-o să observe absența ei decât atunci când nu va mai avea șosete curate.

Mergea cu pași mari, furioasă, însă nu putu să mențină ritmul prea mult timp. Curând simți că furia dispăruse, dar rămăsese și fără energie. Se prăbuși pe o bancă, având în minte cuvintele lui Nick. Fusese dezamăgit de felul în care purtase cu Scott. Îl dezamăgise. Se părea că nu reușește să-l mulțumească, indiferent ce făcea.

Nick auzi că ușa de la intrare se deschide încet. Ore întregi fusese atent la ușă, dar acum se putea relaxa. Își aruncă pe umăr prosopul cu care ștergea vasele, lăsă farfuria pe masă și se duse în întâmpinarea ei.

Kylee stătea în hol, uitându-se fix la ursul de pluș, și luă un bilet care fusese prins cu un bold de hăinuța lui. Nick își aminti cum se simțea când îl scrisese. Voia s-o facă să râdă, să o cucerească. Dar nu pentru el, ci doar de dragul băieților... Nu știa decât că era foarte ușurat pentru că se întorsese acasă.

Kylee își ridică privirea și îl văzu. Zâmbi ușor, cu biletul în mână.

– „Poți să mă ierți?" Drăguț, Nick, dar parcă nu ți se potrivește.

– Să înțeleg că a venit paștele cailor?

– În legătura cu plecarea mea...

– Aveai dreptul să fii supărată.

– Sunt foarte temperamentală, ca toate roșcatele. M-am gândit încă o dată la tot ce s-a întâmplat și am încercat să mă pun în locul lui Scott. Avea dreptate să se supere. Dar să știi că am fost jignită de termenul pe care l-a folosit. Și încă nu mi-a trecut.

– Mătușă Kylee...

Ea se întoarse spre scări, surprinsă de vocea băiatului.

– Nu știam că ești aici.

Scott coborî scările, dar nu se apropie. Trase aer în piept și vorbi foarte repede.

– Îmi pare rău că ți-am zis așa. Am stat de vorbă cu tata.

– Îți accept scuzele. Amândoi am greșit.

Îi întinse mâna.

– Prieteni?

El zâmbi și se apropie, cu mâna întinsă.

– În regulă.

– Dar să nu se mai întâmple, altfel chiar o să-ți spăl gura cu săpun.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Cine o să te ajute?

– Nu mă subestima.

– N-aș îndrăzni.

– Nici eu, interveni Nick. Ți-e foame? Ai lipsit de la masa de seară.

Kylee se lovi cu palma peste frunte.

– Am uitat complet. Pregătesc imediat ceva.

– Băieții au mâncat, dar eu te-am așteptat.

Nu-i spuse că încercase să mănânce, dar nu putuse să înghită nimic.

Ochii ei se luminară. Întinse mâna către el, dar nu îndrăzni să-l atingă.

– Frumos din partea ta. Ce avem la masă?

– Singurul fel pe care știu să-l gătesc – spaghete.

– Când ai avut timp să gătești?

– Am venit mai devreme, ți-amintești?

– A, da. Dar am uitat să te întreb de ce.

– Voiam să stau puțin cu băieții înainte să plece în tabără.

– Da, pleacă mâine. S-a ales praful de pedeapsa lui Scott, spuse ea cu o voce dură.

– Am amânat pedeapsa pentru când se întoarce.

– Hai să nu mai discutăm despre asta. Mi-e foame.

Ea merse în bucătărie, fără să-și dea seama de felul senzual în care-și mișca șoldurile și nici de privirea lui.

Și mie, completă în gând Nick.

***

Kylee încercă, din nou, să se concentreze asupra cărții. Casa era prea goală fără băieți. Îi era foarte dor de ei.

Cine ar fi crezut? se întrebă ea zâmbind.

Primele zile fuseseră minunate. Avusese timp să se ocupe de ea, un lux la care renunțase de când se căsătorise. Trebuia să recunoască faptul că erau momente când nu mai putea suporta gălăgia. Dar acum ar fi dat orice să-i audă tropăind pe scări.

Auzi soneria și se ridică de pe canapeaua din sufragerie, grăbindu-se să răspundă.

– Bună, Donna.

Cealaltă femeie își scoase ochelarii de soare.

– Scuză-mă că am venit fără să te anunț, dar eram în trecere de la magazin și am vrut să te întreb dacă Brad poate veni să doarmă la noi peste noapte. Eric m-a rugat să vă întreb.

– Intră, o invită ea.

I-ar fi prins bine să stea de vorbă cu cineva.

– Sunt sigură că Brad ar fi venit, dar e plecat în tabără.

– Probabil că Eric a uitat.

– Ai timp să bei un ceai, nu?

– Sigur.

O conduse pe Donna în bucătărie.

– Ia loc. Lipsesc doar o clipă, să las cartea.

Intră în camera ei, fără să-și dea seama că Donna e în spatele ei.

– Nu știam că folosiți și camera asta, comentă aceasta.

Toate lucrurile din cameră erau ale ei, astfel că Donna înțelese că au dormitoare separate. Îi venea să intre în pământ de rușine.

– Probabil că te întrebi... Știi, există o explicație...

– Nu e treaba mea, spuse Donna.

Kylee păru că n-o aude.

– Nick s-a gândit că, după perioada pe care am petrecut-o la mânăstire, ar fi... mai bine așa.

– Deci n-a fost ideea ta?

– Păi, nu. Dar a procedat așa doar pentru că e foarte înțelegător.

– Înțelegător, pe naiba! Și când se termină perioada asta de tranziție?

Kylee oftă adânc. După atâta vreme în care încercase să-și controleze sentimentele, simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva.

– Donna, nu mai știu ce să fac. Mă respinge și nu știu cum să mă apropii de el.

Kylee intră în bucătărie și turnă ceai în două cești pe care le scosese din dulap.

– Am nevoie de un sfat, îi spuse prietenei sale după ce se așezară la masă.

– Ești virgină, nu?

Pufni ușor.

– Ce întrebare prostească! Sigur că ești!

Kylee agita neatentă linguriță în pahar, neavând curajul de a-i înfrunta privirea.

– O spui de parcă ar fi o boală.

– În vremurile noastre, chiar este.

– Mulțumesc, mă simt mult mai bine. Dacă e o boală, înseamnă că există și un tratament.

– Scuză-mă. Dar e foarte ciudat!

– Ai dreptate. Spune-mi, ce crezi că ar trebui să fac?

– În mod clar, situația asta nu mai poate continua. Nu e normală.

Donna tăcu puțin, apoi zâmbi diavolește.

– Trebuie să-l seduci.

Kylee se înecă și începu să tușească.

– Poftim?

– Fă-l să te ducă în pat, înțelegi ce vreau să spun.

– Nu, nu înțeleg. Cred că am lipsit de la lecția asta.

– Bine, atunci îți explic mai clar. Mai întâi, scapă de băieți, cel puțin pentru noaptea asta.

– Băieții lipsesc toată săptămâna, pentru că sunt în tabără.

– Perfect.

Kylee se încruntă.

– Nu e perfect. Nick a lucrat târziu în toate nopțile de când au plecat ei.

– E un semn bun.

– Cum adică?

– E clar că încearcă să te evite, zâmbi Donna. Îi e frică să fie singur cu tine.

– Dar de ce?

– Pentru că e prost! De unde să știu eu de ce? Poate că îi e frică de fetele virgine... De fapt, ție ar trebui să-ți...

– Ce anume?

– Nimic, nimic. Uite ce trebuie să faci. Pregătește o cină romantică – lumânări, flori, vin.

– Și cum îl conving să vină acasă?

– Nu știi chiar nimic? Minte-l, evident.

Kylee își încrucișă brațele pe piept.

– Nu pot să fac asta.

– Ba poți! Spune-i că arde ceva. În felul ăsta n-o să minți, pentru că o să ardă ceva dacă faci ce-ți spun.

– Bine. Să zicem că vine. Ce urmează?

– Cel mai important lucru sunt hainele. Mai exact, lipsa lor.

Kylee rămase cu gura căscată.

– Eu? Fără haine? Aici?

– Nu! Sexul în bucătărie este numai pentru avansați. E foarte cald afară, nu? Îmbracă-te cu ceva ușor – pantaloni scurți, un tricou mulat. Și sub nici o formă să nu porți sutien.

– Să nu port sutien? Dar fără sutien mă simt dezbrăcată!

– Asta e ideea! Fă ce vrei cu el, numai nu-l purta.

– Și pe urmă? întrebă ea curioasă.

– Lasă natura să-și urmeze cursul.

– Crezi că planul ăsta o să funcționeze?

– Așa cum îl cunosc eu pe Nick, o să funcționeze.

Kylee se foi neliniștită pe scaun. Poate că Donna avea dreptate. Poate că trebuia să-i dea un impuls lui Nick, în loc să aștepte ca el să facă primul pas. Pentru ca mariajul lor să meargă, era absolut obligatoriu ca ei să aibă o relație intimă. Ce se întâmpla acum între ei nu era normal și nici pe departe mulțumitor. Cel puțin, nu pentru ea.

Dorea să cunoască împlinirea adevărată alături de un bărbat. Îl dorea pe Nick. Trebuia să-i arate că, de fapt, și el o dorea.

– Am s-o fac, spuse ea hotărâtă.

– Așa te vreau!

Donna se ridică și se pregăti de plecare.

– Noroc!

– Mulțumesc, o să am nevoie.

***

– Kylee? Unde ești? Ce s-a întâmplat?

Nick intră în casă pe ușa din spate, traversă bucătăria și se opri înmărmurit în ușa sufrageriei.

Îi atraseră atenția lumânările aprinse în întreaga cameră. Masa era aranjată pentru două persoane, cu tacâmuri de argint și farfurii de porțelan. Atmosfera intimă era întregită de un buchet de garoafe roșii care tronau în mijlocul mesei, răspândind un miros amețitor.

– Kylee? Unde ești? strigă el încă o dată.

– Nick? Ai venit.

Se apropie de el, cu picioarele goale, iar el văzu privirea caldă cu care îl [illegible] gândea ca Mary-Beth să îl fi

așteptat vreodată așa. Alungă repede acest gând, pentru că încrederea sau mulțumirea conjugală nu intrau în planurile lui.

– Mda. Secretara mi-a transmis mesajul tău. De ce trebuia să vin repede acasă? Și ce s-a întâmplat aici? S-a întrerupt curentul electric?

Atinse întrerupătorul și candelabrul lumină brusc întreaga încăpere.

– Am pregătit cina, spuse ea ridicând neglijent un umăr.

Abia atunci Nick observă cum era îmbrăcată. Bretelele subțiri ale tricoului ei alunecaseră de pe umeri, oferind o priveliște completă asupra pielii ei perfecte. Privirea lui coborî pe sânii puși în evidență de materialul care se mula ademenitor. Sfârcurile se iteau... Doamne, asta însemna că nu purta nimic pe dedesubt. De câteva ori, când coborâse în pivniță, văzuse sutienele ei albe de bumbac puse la uscat. Oare ce se întâmplase? Unde era sutienul ei?

Poate asta era urgența.

– S-a întâmplat ceva cu mașina de spălat?

Ea își lăsă capul pe un umăr.

– Nu. De ce?

– Pentru că... nu porți...

Făcu un efort și își ridică privirea spre chipul ei.

– Nu contează. Când mâncăm?

– După ce te schimbi. Nu vrei să te îmbraci cu altceva, mai confortabil?

Nick simțea că nu se putea uita la bustul ei, așa că se uită la pantalonii ei scurți și la picioarele lungi care...Nici așa nu era bine. Pulsul începea să i se accelereze.

Își drese vocea, încercând să-și recapete controlul.

– De ce nu te-ai îmbrăcat pentru cină?

– E prea cald.

– Câtă dreptate ai!

Nick urcă în fugă scările către dormitorul lui. Oricât de mult s-ar fi grăbit, nu-și putea alunga din minte imaginea trupului și a ochilor ei minunați.

Nu se putea gândi așa la ea! Era călugăriță! La naiba! Pe cine încerca să păcălească? Plecase de la mănăstire și devenise soția lui!

Și ce dacă? O simplă hârtie nu-i dădea dreptul... nu le dădea dreptul... Nu voia s-o lase să se apropie. Nu voia să admită că începea să aibă nevoie de ea. Dacă va face asta, nu va mai putea da înapoi. Acum, dacă nu oferea nimic, nici nu putea cere ceva. Știa că dacă nu se așteaptă la nimic, nu va putea fi dezamăgit.

Numai că nu se gândise că s-ar putea s-o dorească.

Își puse niște pantaloni scurți și un tricou și coborî în sufragerie. Lumina era din nou stinsă, iar camera era luminată doar de lumânări. Ce naiba făcea?

– Kylee, vrei să faci economie la curent? Să știi că-mi permit să plătesc factura.

Ea turna vin în pahare și tresări, mirată de tonul lui răstit.

– Te deranjează?

– Nu, dar aș vrea să văd ce am în farfurie, răspunse el așezându-se în capul mesei.

– Nu ai voie. Am încercat o rețetă nouă.

Se duse în bucătărie și se întoarse cu un vas în care părea să fie lasagna. Puse în farfurii și, când se aplecă să îl servească, îi atinse umărul cu pieptul. El își încleștă degetele, dornic s-o atingă.

– Am uitat salata, observă ea și dispăru iar în bucătărie.

Nick o privea uimit, incapabil să rostească vreun cuvânt, arzând de dorință să-i mângâie fiecare curbă a trupului.

Ea se întoarse, se așeză și bău vinul, cu înghițituri mici.

– Îmi era foarte sete, îl privi ea timid. E foarte cald.

– Știu, mi-ai mai spus.

De parcă avea nevoie să-i aducă aminte! comentă în sinea lui, iritat. Și el era înfierbântat, iar situația se înrăutățea cu fiecare minut.

Părul roșu îi încadra fața și îi atingea umerii cu mișcări care nu se doreau provocatoare. Nick ar fi dorit să-și îngroape palmele în el. Îi privea buzele pline și expresia inocentă. Oare știa ce-i făcea? Nu avea experiență cu bărbații, dar își dădea seama că-l înnebunea?

Se uită la paharul lui de cristal.

– Aș vrea mai degrabă o bere.

Ea se ridică.

– Mă duc să-ți...

– Nu! Stai jos! o opri el. Te-ai tot fâțâit pe aici... Vreau să spun, abia te-ai așezat. Stai liniștită.

Luă din frigider o sticlă și căută desfăcătorul, învăluit de parfumul ei care se simțea în toată bucătăria.

– Nick?

Se uită spre ea și-i văzu ochi mari, plini de dorință.

Brusc, înțelese. Cina era doar o înscenare, o încercare de seducție, o capcană feminină. Ar fi trebuit să-și dea seama! N-a înțeles de la început pentru că nu s-a așteptat la așa ceva din partea ei, dar era clar că nu era cu nimic diferită de celelalte femei.

– N-o să meargă, Kylee. Nu vreau să fac așa ceva.

– Ce anume? Am pregătit masa, nimic mai mult.

– Flori? Vin? Fără lumină?

Fără sutien? adăugă în gând.

– Încerc să mă port ca o soție adevărată, se apără ea. Dar trebuie să mă ajuți, Nick. N-am mai făcut așa ceva.

– Eu am făcut. Și nu mai vreau.

– Atunci de ce te-ai însurat cu mine? Ai făcut-o numai pentru băieți?

Se întoarse cu spatele, dar el apucă să vadă o lacrimă curgându-i pe obraz. Înainte să dea drumul la apa de la chiuvetă, o auzi sughițând.

– Plângi?

Ea neagă cu o mișcare a capului.

– Ba da, plângi. Întotdeauna sughiți când plângi.

– De unde știi?

– Mi-aduc aminte.

– Aha. Acum nu mai fac așa.

Închise apa și sughiță din nou.

Nick își dorea ca temperamentul ei irlandez să iasă la iveală. Ar fi știut cum să procedeze dacă era furioasă. Dar așa... Nu putea s-o vadă plângând. Și asta își amintea!

Kylee trecu pe lângă el, iar Nick văzu durerea de pe chipul ei. Se ura că o adusese în starea asta!

– Kylee...

Întinse mâna, vrând s-o oprească și s-o consoleze, dar ea se feri.

– Nu!

Îi prinse fața în mâini și îi șterse lacrimile de pe obraji. Ea se retrase, lipindu-se de frigider.

– Nu am vrut să... încercă ea să spună.

– Știu.

Își puse palmele de o parte și de alta a ei, apoi, după un moment de ezitare, se aplecă ușor. Prima atingere a buzelor ei îl înfioră. Simțise gustul sărat al lacrimilor și, ridicându-și privirea, se uită în ochii ei mari, albaștri, acum plini de durere. Alungă orice gând din minte și se concentră doar asupra ei. Îi părea rău că plânsese din cauza lui și voia s-o împace.

Kylee avea impresia că nu fusese niciodată atât de umilită, nici măcar atunci când fusese trimisă în camera de oaspeți. Voia ca el s-o sărute, dar cu pasiune, nu din milă. Voia să plece! Încercă să-l împingă, dar era ca și cum ai încerca să miști un munte din loc.

El își coborî capul de parcă n-ar fi simțit împotrivirea. Privirea lui intensă aproape că o hipnotiza. Stătea nemișcată, dar inima îi tresălta de dorința de a-l simți din nou aproape. Sărutul lui era cald, tandru, minunat. Kylee îi răspunse și îl mângâie ușor pe piept. Se sperie puțin când simți dovada că trupul lui o dorea, dar era bucuroasă că avea această certitudine. El îi dădu mâinile deoparte și îi ridică tricoul, alintându-i sânii calzi și fermi. Kylee se arcui, potrivindu-și trupul peste al lui. Nick auzi un geamăt ușor și își dădu seama că era felul ei de a-i arăta dorința și pasiunea care o învăluiseră.

– Doamne, Kylee...

Nick o îmbrățișă cu putere, apoi buzele lui le cuprinseră pe ale ei, puternice și poruncitoare. Se pierdu în sărutul lui, fericită că ajunseseră la apropierea pe care și-o dorea.

– Nick, șopti ea. E ca data trecută... Îți mai aduci aminte?

El împietri. Kylee ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi, dar era prea târziu. Vraja fusese ruptă.

Nick se depărtă și închise ochii, încercând să-și recapete respirația. Când îi deschise, toată pasiunea dispăruse.

– Îmi pare rău. N-am vrut să se întâmple așa ceva.

Își trecu mâna prin păr.

– Nu pot. Trecutul e prea... La naiba!

Era rândul ei să închidă ochii, amintindu-și prima lor atingere. Fir-ar să fie! Se întâmplase exact la fel. Ca și în seara asta, Nick o dorise, dar ea era prea tânără și speriată de propriile trăiri. Îl respinsese, împingându-l astfel în brațele surorii ei.

Kylee știa că era lipsită de experiență, dar nu era proastă. Ținea la el și, după ce se petrecuse în seara-asta, era sigură că și el o dorea. Avea nevoie de apropierea intimă la fel de mult ca și ea. Simțea că, dacă nu se va întâmpla ceva curând, căsătoria lor s-ar putea termina. Și nu avea de gând să-l piardă din nou!

Timp! Avea nevoie de puțin timp ca să-i arate că poate fi fericit din nou – cu ea.

Capitolul 6

Kylee intră în căsuță și își puse valiza pe podea. Mirosul greu o izbi. Bun venit pe plaja din Jersey!

– E... drăguță.

– E o cocioabă amărâtă, dădu verdictul Scott.

– D-de ce nu ne-au d-dat căsuța în care am stat în fiecare an? vru să știe Brad.

– Tatăl tău a spus că nu e disponibilă, îl luă ea pe după umeri.

– C-casa aia era f-foarte mare. Mama avea c-camera ei. S-spunea că îi t-trebuie o cameră s-separată pentru că avea multe h-haine.

Kylee nu dădu importnață cuvintelor băiatului. Probabil că a vrut să spună că își ținea hainele în altă cameră. Nu se putea ca Nick și Mary-Beth să doarmă separat. Se iubeau, iar Nick n-ar fi putut sta fără soția lui. În cazul ăsta, care era locul ei?

Scott făcu rapid turul casei și se întoarse în sufragerie.

– Există un singur dormitor.

– Un singur dormitor? Ești sigur?

Vocea lui Nick a sunat un pic mai tare decât și-ar fi dorit. Lăsă valiza jos, apoi duse cele două sacoșe cu provizii pe bar.

– Da, m-am uitat peste tot, îi răspunse băiatul cel mare. Nu cred că are unde să fie. Unde o să dormim?

Kylee își ținu respirația și își încrucișă degetele.

Nick se duse către canapea și ridică una dintre perne.

– Canapeaua este extensibilă. Eu și Kylee o să dormim aici, iar voi, în cameră.

Ea fu foarte dezamăgită.

– Hai, tată! protestă Scott. Voi, boșorogii, o să vă culcați la ora opt și o să ne trimiteți și pe noi la culcare la fel de devreme. Asta este ultima șansă ca să mă uit până mai târziu la televizor, pentru că școala începe peste câteva zile.

Nick își încrucișă brațele la piept și se sprijini de perete, gândindu-se la ce spusese băiatul.

– Bine. Rămâneți voi în sufragerie.

Kylee părea indiferentă, dar spuse un „mulțumesc" în gând. În secunda următoare, își dădu seama ce spusese Scott.

– Scuză-mă! Boșorogi?

Puștiul zâmbi.

– Da, adică oameni în vârstă, cu păr alb.

– Eu nu am păr alb.

Cu un pas semeț, se așeză pe un scaun de la bar. Scott veni după ea și îi examină părul.

– Ba ai. Uite! ridică el o șuviță.

– Nu-i adevărat, se feri ea. Și chiar dacă ar fi așa, din cauza cui crezi că a apărut?

– Din cauza lui Brad, făcu el pe isteţul. Dar o să-i trag eu o bătaie, fii fără grijă.

– N-n-am făcut n-nimic, protestă Brad, căutând apărare la tatăl său.

– Potoliţi-vă, interveni Nick. Dacă aveţi chef de joacă, duceţi-vă pe plajă.

– Grozav!

Cei doi băieţi ieşiră în fugă.

– Mai avem destule bajage în maşină, spuse Nick, dar se opri când o văzu zâmbind. Ce ţi se pare aşa amuzant?

– Nimic, dar mă bucur că suntem aici.

Vorbea foarte serios. Chiar dacă locul nu era grozav, cel puţin nu existau fantome. În casa din Connecticut se simţea înconjurată de umbrele trecutului. Aici i se părea posibil să construiască un nou început. Şi, o săptămână întreagă, avea să doarmă în acelaşi pat cu Nick. Orice se putea întâmpla!

– Te ajut să aduci restul de bagaje. Ai adus mâncarea?

– Da. Poate ar fi mai bine să încui maşina. Băieţii o să aducă restul, mai târziu. Ce zici, O'Brien? Vrei să mergem pe plajă? Vreau să văd ce fac copiii.

Kylee se uită la Nick. Zâmbea şi părea relaxat. Oare şi el simţea că nu există nici un fel de tensiune?

– Aşteaptă puţin, să-mi pun costumul de baie, îi ceru ea.

– Costumul de baie? Nici nu ştiam că ai aşa ceva. Ai luat în serios chestia cu cumpărăturile, nu?

– Mda. Ştii modelul acela vechi?

Nick aprobă, plin de speranţă.

– Ei bine, costumul meu nu e deloc aşa. Donna m-a ajutat să-l aleg.

Intră în dormitor cu două valize şi scoase dintr-una costumul pe care abia şi-l cumpărase. Donna îi spusese că unul dintr-o bucată era mai sexy decât cel din două piese, pentru că bărbaţii erau atraşi de ceea femeile nu lăsau la vedere. Costumul era foarte decoltat şi, din punctul ei de vedere, nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Pentru că nu se simţea în stare să apară în faţa lui Nick aşa, trase rapid pe ea un tricou.

În sufragerie, Nick punea mâncarea în frigider. Când o auzi, se întoarse şi o examină de jos în sus. Muşchii i se încordară la vederea picioarelor ei zvelte, dar se linişti când dădu cu ochii de tricoul lung, care o acoperea în mare parte.

Îşi strânse părul în coadă şi îşi luă ochelarii de soare.

– Hai să mergem.

– Fără pălărie? întrebă el uimit.

– Nu am pălărie. De ce?

– Aşa. Eu...

Îşi băgă mâinile în buzunare.

– Mary-Beth venea foarte rar pe plajă, iar când venea purta pălărie. Spunea că din pricina soarelui apar riduri.

Deci fantomele o urmăreau şi aici. Mary-Elizabeth făcea totul perfect. Ea era doar sora mai mică, nepricepută, neatentă. Imperfectă.

Şi ce dacă apar riduri? Un ten perfect nu era cea mai mare grijă a ei. Aşa era ea, iar el trebuia s-o accepte sau să renunţe la ea complet. Până acum, se părea că ar vrea să renunţe.

– Nu am pălărie, se încruntă ea. Asta e!

El deschise uşa din spate şi o lăsă să iasă. Kylee simţi nisipul sub tălpile goale şi razele soarelui de amiază încălzind-

o plăcut. La zece metri în fața ei se întindea plaja, plină de copii și oameni mari care înotau, stăteau la soare sau jucau volei.

Kylee respiră adânc, bucurându-se de aerul sărat.

– Îi vezi pe băieți? întrebă ea.

– Da, sunt în apă.

– Valurile sunt destul de mari. Ești sigur că n-o să fie probleme?

– Amândoi înoată foarte bine, iar pe plajă sunt salvamari.

Kylee îi atinse brațul, iar atingerea îi înfioră pe amândoi.

– Crezi că se întâmplă ceva dacă îi lăsăm în apă și facem o scurtă plimbare?

El își puse ochelarii de soare.

– E o idee foarte bună. N-or să pățească nimic.

– Putem să mergem pe malul apei?

– Sigur. Dar chiar vrei să mergem așa aproape? Mary-Beth nu mergea niciodată în apă. Brad se ruga adesea de ea să meargă cu el sau măcar să se uite cum înoată.

Ea oftă și-și feri privirea. Va înceta vreodată s-o compare cu sora ei? Se îndepărtă de el și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, se pomeni stropită din cap până-n picioare de un val înalt. Apa sărată îi intră în ochi, iar ea strigă și apoi izbucni în râs.

– Apa e caldă, nu rece ca cea din Oceanul Pacific.

– La ce te așteptai?

– Păi, suntem pe Coasta de Est. Mă gândeam că aici totul e rece.

– Acum știi că nu e așa.

O privi adânc, apoi zâmbi jucăuș.

– Parcă ești un șobolan plouat.

Ea se încruntă.

– Tu ai vrut-o.

Se aplecă, își făcu mâinile căuș și începu să-l stropească. Atacul ei îl luă prin surprindere. Cu ochii la ea, își scoase tricoul și ochelarii de soare.

– Vrei război?

Tricoul ei se udase și se lipise de corp, dar Kylee îl ignoră și se propti bine pe picioare.

– Să văd de ce ești în stare!

El o privi atent, cu ochii strălucitori.

– Las-o baltă. Nu vreau să profit de tine.

– Lașule!

– Tu ai spus-o. Hai să vedem ce fac băieții.

***

Abia ieșit de la duș, Nick își ștergea părul. Prin ușa deschisă, auzea discuția dintre Kylee și băieți. Râsul ei vesel ajunse până la el.

– Gata, băieți. Aerul ăsta m-a dat gata. Vreau să mă duc la culcare.

El se uită rapid către patul de două persoane. Lângă pat, văzu costumul ei ud și i se păru minuscul. Îi veni în minte imaginea ei cu tricoul ud lipit de corp. Cum să stea cu ea în aceeași cameră și să nu facă nimic din ce, era sigur, amândoi aveau să regrete?

Se pieptănă repede și văzu în oglindă o hârtie care-i atrase atenția. Era un pliant de la Barul lui Charlie. Aproape uitase

de locul în care petrecuse multe nopți, așteptând ca timpul să treacă mai repede. Se distrase bine acolo, între atâția oameni care beau și cântau. Nu se mai simțise singur.

Ei îi plăcea muzica, îi plăcea să cânte. Cu siguranță i-ar plăcea acolo. Era momentul să treacă la acțiune.

Se îmbrăcă cu blugi și un pulovăr și se duse în sufragerie, unde erau Kylee și băieții. Pe bar era o cutie de carton în care fusese pizza. Ea stătea turcește în mijlocul camerei, jucând cărți cu Brad. Era îmbrăcată în niște blugi care i se mulau ademenitor pe coapse și un tricou.

– Hei, O'Brien, ce zici de o plimbare?

– Poftim? ridică ea privirea.

– O plimbare, să-ți arăt zona.

Cu siguranță se plictisise de jocul de cărți și avea să profite de invitația lui.

– Nick, tu nu ești obosit? Eu sunt frântă. Și după cât ai condus azi...

– Ce s-a întâmplat cu fata aia petrecăreață pe care o știam eu?

Se uită la el, uimită.

– Cred că vorbești de o altă călugăriță.

– Unde ți-e spiritul de aventură?

– A obosit.

– Știu un loc unde te vei simți foarte bine. La Barul lui Charlie se cântă multe melodii irlandeze.

– Se cântă? tresări ea.

– Da! O să-ți placă?

– Și băieții?

– Vor sta acasă. O să fie în regulă.

Îi dădu pulovărul înainte să se răzgândească.

– Bine, mergem, dar nu stăm mult, zise ea, încălțându-se.

– Să fiți cuminți, le spuse el băieților.

– Da, tată. De parcă am cunoaște pe cineva aici cu care să ne distrăm, comentă Scott.

Coborâră scările din fața casei și merseră tăcuți unul lângă altul, în aerul rece al nopții. Făcură la dreapta și intrară pe o stradă luminată, plină de magazine în care se vindeau tricouri, haine, mâncare, suveniruri.

– Nick, e grozav! Așa ceva nu există în California. Sau cel puțin nu știu eu...

– Eram sigur că o să-ți placă. Stai să vezi barul. Nu e departe.

El mergea într-un ritm susținut și, nu după multă vreme, auzi respirația ei greoaie. Se uită la ea și-i văzu obrajii roșii din pricina efortului și câteva picături de transpirație pe frunte. Rezistă impulsului de a o lua în brațe.

Se auzi sunetului unui pian.

– Barul lui Charlie.

Îi deschise ușa și o luă de braț, stând lângă ea până se obișnui cu lumina difuză. Aroma de bere și alune îi învălui rapid.

Nick o luă de mână și o trase după el spre un colț mai îndepărtat. Toate mesele erau pline, dar mai erau două locuri libere la o masă unde stăteau patru bărbați. Se așezară față în față. Nick văzu că ea s-a atins de un bărbat blond care îi zâmbi și avu o senzație ciudată, necunoscută și imposibil de controlat.

– Ai venit la timp pentru deșteptarea lui Steve O'Donnell, îi spuse acesta.

Ea făcu ochii mici, neînțelegând.

– Cum poate cineva să doarmă când e atâta gălăgie?

– Asta a fost bună! Bănuiesc că nu...

Bărbatul fu întrerupt de apariția unui chelner. Nick luă două halbe și îi dădu ei una.

– Bea, doamnă DeCorsi.

– Berea asta e verde, observă ea.

El râse și se uită la ceilalți patru bărbați care chicoteau.

– Așa e ceremonia. Uite!

Kylee se uită în direcția indicată și văzu în mijlocul barului un coșciug descoperit.

– În nopțile de vineri și sâmbătă, la ora unsprezece, Steve O'Donnell este cărat prin bar și apoi lăsat să se odihnească. În coșciug se află o persoană vie, un voluntar din bar. În timpul marșului, toată lumea cântă „Deșteptarea lui Steve O'Donnell" și bea bere verde.

Ea se uită neîncrezătoare la conținutul halbei.

– Are colorant, dar gustul nu e diferit deloc.

Kylee ezită, dar apoi râse amuzată.

– Ai dreptate. E chiar bere.

Cântecul plin de vitalitate începu și patru bărbați ridicară coșciugul, plimbându-l prin bar. Conversația era imposibilă, așa că Nick se uită în tăcere la Kylee. Cânta din toate puterile, încurcând unele cuvinte și amuzându-se teribil din pricina asta. Bătea din picior în ritmul melodiei și aplauda – era plină de viață.

– Cântatul îți face sete, comentă ea, terminându-și berea.

– Dă-mi voie.

Bărbatul care stătea lângă ea îi umplu imediat paharul.

– Mulțumesc, îi zâmbi ea.

Nick se încruntă. Poate că nu a fost o idee așa de bună!

– Kylee, trebuie să mergem.

– Încă nu. Îmi place melodia asta.

Se ridică, își puse mâinile în șolduri și începu să danseze într-un ritm rapid. Blondul de lângă ea se ridică și o luă de mână, învârtind-o. Deși era încordat, Nick trebuia să recunoască faptul că era foarte frumoasă. Exact când simțea că nu mai suportă s-o vadă în mâinile partenerului de ocazie, cântecul se termină. Era îmbujorată, iar ochii îi străluceau.

– Umple-o, ridică ea halba. Am gura uscată!

Înainte ca el să se miște, cineva îi umplu din nou halba. Ea bău puțin, începu să cânte și goli halba când melodia se termină.

– E de ajuns. Noi trebuie să plecăm, se opuse el când cineva vru să-i mai toarne bere.

O luă de mână și începu să se strecoare către ieșire.

– Hei, unde pleci? strigă după ea unul dintre bărbații de la masă.

– Petrecerea s-a terminat, interveni Nick hotărât.

Aerul curat de afară îi învioră.

– Cum ți s-a părut barul?

– E grozav, Nick. Toată lumea era atât de prietenoasă... Nici nu mai țin minte de când n-am mai dansat așa.

– Nu mai este așa cum îl știam eu, mormăi el.

Se alesese praful de planul lui. El voise să petreacă împreună câteva ore doar pentru ca, atunci când se vor duce acasă, să fie prea obosiți ca să se mai gândească la faptul că trebuie să doarmă împreună.

Acum nu-și putea scoate din minte imaginea ei dansând cu acel bărbat, felul în care o atinsese...

– O'Brien...

Se uită în dreapta lui, uimit că nu e acolo. Se întoarse și o văzu rezemată de balustrada de lemn.

– Ce naiba faci? o întrebă el iritat.

– Se învârtește strada cu mine, chicoti ea. Poți să te îmbeți de la berea asta?

– Nu, dar de la bărbații necunoscuți care-ți tot umplu paharul, da!

Se uită la el, nevinovată.

– Te-ai supărat? Voia doar să fie amabil.

– Da, sigur, de-aia nu-și mai lua mâinile de pe tine și voia să mai rămâi acolo. Când o să înțelegi cum se uită bărbații la tine?

– Ești gelos.

– Nu vorbi prostii, pufni el. Dar nu-mi plac bărbații care pun mâna pe soția mea.

– Ciudat! clipi ea repede. Nu simt că sunt soția ta.

Cuvintele ei erau tăioase, dar Nick știa că le merită.

– Nick... vreau să-ți spun ceva de multă vreme.

Se agăță de pulovărul lui și îl trase spre ea.

– Sărută-mă.

El nu credea că o să simtă sărutul ei înfometat până în stomac.

Capitolul 7

Kylee simți că el era uimit și că ezita. Când puse capăt sărutului, îl privi insistent în ochi și își ținu respirația.

– La naiba! exclamă el și o sărută din nou, cu mai multă putere.

Kylee simți că i se înmoaie genunchii și se retrase puțin. Simțea că plutește, că nu-i e teamă de nimic. Puse mâna pe pieptul lui, dorindu-și să-l atingă direct pe piele.

– Încetează, îi ceru el îndepărtându-i mâna.

– Dar...

Întinse mâna să-l mângâie pe frunte, dar el se feri, astfel că ea își pierdu echilibrul.

Chicoti, dar văzu că el era încruntat.

– Înveselește-te, Nick.

– Unul dintre noi trebuie să rămână cu picioarele pe pământ, zise el dur.

Luă mâna ei dreaptă și o puse după gâtul lui, apoi îi înconjură talia. O ajută să coboare scările și să meargă spre casă.

Kylee se simțea minunat în brațele lui. Își strecură mâna sub pulovărul lui, mângâindu-i mușchii tensionați. Când degetele ei ajunseră la curea, respirația lui se acceleră.

– O'Brien... o avertiză el.

Vocea lui o trezi. Se împiedică de o piatră aflată în mijlocul străzii, iar el o strânse mai tare de talie.

– Poate așa o să te potolești, mormăi el, luând-o în brațe.

Fețele lor erau acum aproape lipite. Cu degetul arătător, Kylee îi urmărea conturul feței, râzând amuzată când ajunse la lobul urechii.

– Încetează! Vorbesc serios.

– Fă-mă să încetez.

– Nu știu cum...

– Atunci arată-mi, murmură ea.

Ajunseră acasă. Sufrageria era întuncată, dar pe canapeaua întinsă se distingeau corpurile celor doi băieți care dormeau. Ametită și dezorientată, închise ochii și-și ascunse fața la pieptul lui. Îi era somn, dar nu voia să doarmă.

Nick intră în camera lor și închise ușa cu piciorul. Își eliberă o mână, făcând-o să stea lângă el. Kylee îl ținea de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâia obrazul și buzele. Gemând, el îi sărută palma și o lipi de corpul lui. Buzele lor se lipiră, într-un sărut plin de pasiune. O conduse către pat și o așeză pe salteaua moale. Ea simți corpul lui puternic și îl primi cu căldură. Întinse mâinile către umerii lui, dar le lăsă să cadă, fără vlagă, de-a lungul corpului ei. Era atât de ametită! Își simțea ochii grei și îi închise fără să-și dea seama.

***

Câteva clipe, pluti între somn și starea de deplină conștiență. Amintirea neclară a unui trup puternic și înfierbântat lângă ea o făcu să zâmbească. Întinse mâna spre el, dar nu găsi decât așternutul. Un alt vis pierdut!

Capul îi zvâcnea de durere. Deschise ochii, dar nu recunoscu încăperea. Unde era? Se uită fix la pereți și, în cele din urmă, își aminti. În timp ce aranja așternuturile mototolite, se simți învăluită de parfumul lui Nick. Deci fusese acolo în timpul nopții!

Se ridică în pat, iar camera se învârti câteva clipe. Când putu să vadă clar, observă blugii întorși pe dos aruncați pe un scaun. Tricoul și sutienul erau aruncate pe podea. Ridică pătura și răsuflă ușurată când văzu că poartă cămașa ei de noapte. Dar... Nu-și amintea să se fi îmbrăcat cu ea. Atunci... Ce se întâmplase?

Își amintea că ajunsese în casă în brațele lui. Nick rămăsese lângă ea, era sigură. Dorința din ochii lui fusese reală. Oare făcuse dragoste cu ea?

Capul o durea și nici stomacul nu-l simțea prea bine. Dar în afară de asta, nu era nimic schimbat. Știa că ar fi trebuit s-o doară, dar nu simțea nimic. Oare cum fusese? Fir-ar să fie! Cea mai importantă noapte din viața ei, și ea nu-și amintea nimic!

Se ridică din pat cu grijă și își puse halatul. După ce se spălă pe dinți, deschise ușa spre sufragerie. Nu se auzea nici un zgomot. Cât era ceasul? Patul fusese strâns, iar draperiile trase. Camera era luminată slab, ceea ce însemna fie că abia se iviseră zorii, fie că cerul era înnorat.

Se uită spre bucătărie și îl văzu pe Nick aplecat deasupra chiuvetei. Purta un slip albastru și un tricou gri fără mâneci.

– Bună dimineața. Cât e ceasul?

Intră și se așeză pe un scaun. Chipul lui părea de piatră. Intimidată de tăcerea lui, Kylee își dori să aibă o mică parte din curajul de azi-noapte. Amintirea purtării ei și imaginea hainelor din cameră o făcură să roșească.

– Nu mai e dimineață, răspunse el uitându-se la ceas. Este unsprezece și jumătate. Băieții au plecat deja. Nu arăți prea bine. Cum te simți?

– N-am fost niciodată atât de amețită.

El râse.

– A meritat?

Kylee îi aruncă o scurtă privire.

– Cred că da. Ne-am distrat bine. Nu-i așa?

Fără să-i răspundă, îi dădu o cană de cafea. Și-ar fi dorit să-i spună ceva, altfel cum avea să afle ce se întâmplase noaptea trecută?

– Nick, începu ea ezitant. În legătură cu noaptea trecută...

– Ce-i cu ea?

– Mi-a plăcut la Barul lui Charlie.

– Așa am crezut și eu.

Și acum? Să-l întrebe direct?

– Ce s-a întâmplat când ne-am întors?

– Nu-ți aduci aminte? Interesant!

– Am înțeles. Atunci eu pun întrebările și tu îmi răspunzi. Cum am ajuns acasă?

– Te-ai împleticit o bucată de drum, după care te-am luat în brațe.

Ea închise ochii rușinată.

– Cine m-a dezbrăcat?

– În mod sigur n-au fost spiridușii, răspunse el amuzat.

Când îl privi, văzu că nu era atât de relaxat pe cât voia să pară. Kylee oftă, resemnată la gândul că o văzuse fără haine.

– Spune-mi cinstit. Am... Am...

– Kylee! N-aș profita niciodată de tine.

– De ce nu? șopti ea.

Era ceva în neregulă cu ea? O pedepsea pentru că îl respinsese atunci, de mult?

– Pur și simplu n-aș face asta.

Nick lovi cu palma în masă.

– Nu merge cu mine, așa că renunță la ideea asta. Bine?

Ieși din bucătărie și se îndreptă spre ușa din spate.

– Mă duc pe plajă.

Kylee rămase în bucătărie multă vreme după plecarea lui. Era clar că el nu voia o relație, nici măcar nu voia să încerce. Din scrisorile lui nu înțelesese cât de nefericit era. Dar acelea fuseseră scrise înainte ca Mary-Elizabeth să moară. Oare într-adevăr nu putea să depășească pierderea ei?

Făcu un duș, își puse costumul de baie și se duse pe plajă. Din pricina cerului înnorat, erau puțini oameni. Îl văzu pe Scott în apă, făcând surf, iar pe Nick și Brad jucându-se în nisip. În jurul lor erau lopățele, găleți și alte instrumente despre care ar fi putut jura că fuseseră luate din bucătărie.

Își întinse prosopul la câțiva metri de ei și se așeză să-i privească. Nick o văzu, iar ea observă la rându-i cât era de tensionat.

Brad își trecu mâna peste față, clipi de câteva ori, apoi începu să strige.

– T-tată! M-mi-a intrat n-nisip în ochi!

– Nu te speria, îl liniști Nick. Ține ochii închiși și nu te freca.

Se uită direct la ea.

– Kylee, îmi dai un prosop?

Ea îi întinse un colț curat al prosopului pe care stătea.

– Ce să mai fac?

– Adu niște apă în galeată.

Ea se întoarse repede și îl văzu pe Nick ștergând cu grijă fața băiatului.

– Poți să plângi, fiule. De fapt chiar ar trebui să plângi. Lacrimile or să curețe ochii.

– C-cred că acum e b-bine.

Brad ridică spre ochi aceeași mână plină de nisip.

– Nu...

– Brad...

Nick și Kylee strigaseră în același timp.

Băiețelul își șterse obrazul cu umărul.

– Haideți! D-doar nu sunt un copil mic.

Sări în picioare și alergă spre apă, scoțându-și tricoul pe drum. Nick îl urmă și îl sărută pe frunte. Era uimitor că un bărbat atât de puternic putea fi atât de tandru cu copiii. În schimb, pe ea nici nu voia s-o atingă. Va avea vreodată loc

în inima lui? Și dacă va avea, va putea să treacă peste sentimentul de vinovăție? Sora ei murise, iar ea îi luase locul.

Nick se apropie și îi dădu înapoi prosopul.

– Ar trebui să te dai cu o cremă protectoare. Ți se înroșește nasul.

– Nu am.

– Uite acolo, pe pătură. Ți-am adus eu.

– De ce?

El o mângâie pe obraz.

– Pentru că altfel, micuța mea roșcată, o să arăți ca un rac.

Se duse cu el și se așeză pe pătură. Nick se întinse lângă ea și-și puse în palmă o cremă groasă și albă. Mirosul de nucă de cocos se simți imediat.

– Miroase frumos.

– Scoate-ți ochelarii și nu te mai mișca. Trebuie să te ung peste tot.

Încet, el începu s-o dea cu cremă, iar Kylee avu senzația că se poartă ca și cu băiețelul lui cel mic. Faptul că era atât de atent cu băieții lui îi dădea speranțe. Însemna că ar fi capabil de o dragoste adevărată. Și cu siguranță ținea și la ea puțin, chiar dacă nu merita.

Nick întrerupse momentul de intimitate și își scoase tricoul, aruncându-l pe pătură.

– Mă duc în apă cu Brad.

Kylee oftă adânc.

De ce, Doamne? De ce îmi faci asta?

***

– Kylee, fii cuminte și culcă-te.

Nick vorbi printre dinți, simțind în stomac fiecare mișcare pe care ea o făcea în pat, lângă el. Nu-i vedea decât conturul corpului, dar imaginea ei în pijamaua roz nu-l lăsa în pace.

– Nu pot, mă ard gleznele. Nu suport nici măcar cearșaful.

Vocea ei era lipsită de putere, ca a unui copil. Se răsuci din nou în pat, fără a-și găsi locul. Picioarele ei erau roșii, dar el nu se gândea decât la forma lor. Încercă să se stăpânească.

– Crema de la farmacie nu ți-a fost de ajutor?

– Nu, îmi pare rău. Și te-ai dus special!

– Nu-i nimic, îmi pare rău că nu te simți bine. Dar ți-am spus...

– Nu-mi spune „ți-am spus eu". Nu credeam că poți să te arzi pe picioare. La naiba!

– Cred că e prima oară când te aud înjurând.

– Dacă te mai iei de mine, n-o să fie ultima. Dacă locuiești cu trei băieți, până la urmă te deprinzi cu obiceiurile lor proaste.

– Da, cred că da, râse el, dar redeveni serios. Cred că e foarte greu pentru tine. Toată viața ai fost înconjurată de femei și te-ai trezit, brusc, între șopârle și rufe de spălat.

– Crezi că Houdini e bine? chicoti ea.

– Donna a spus că o să aibă grijă de el, chiar dacă nici ei nu-i place.

Izbucni în râs.

– N-o să uit niciodată ce față ai făcut când te-am rugat să-l ții în mână. Parcă ai fi crezut că te mănâncă.

– Chiar asta credeam. Ce ar fi făcut Mary-Elizabeth?

Tonul ei era blând. Nick tăcu, gândindu-se că întotdeauna admirase la soția lui stăpânirea de sine. Dacă s-a temut de ceva, el n-a știut. N-a avut nevoie de ajutorul nimănui, decât atunci când s-a aflat pe patul de moarte. Și atunci, profitase de situația ei și o pusese pe Kylee să-i facă acea promisiune. A fost singurul gest altruist din viața ei.

– Nu s-ar fi atins de animal. L-ar fi transformat într-o curea grozavă și și-ar fi cumpărat o geantă care să se asorteze.

Kylee se mișcă din nou.

– Cum te mai simți?

– Puțin mai bine.

Vocea ei era somnoroasă, iar lui i se păru sexy.

– Cred că medicamentul își face efectul. Încerc să găsesc o poziție confortabilă.

Da, și eu, competă el în gând.

Noaptea trecută nu se gândise decât la dorința care-l măcina. Îl oprise faptul că ea adormise. Voia să fie trează și dornică. Dornică era, recunoscu el. Dar nu era conștientă.

Îi auzi respirația egală și își dădu seama că, în sfârșit, adormise. Ea se rostogoli și, fără să-și dea seama, puse mâna pe pieptul lui. Atingerea îl înfioră, făcându-l s-o dorească exact ca noaptea trecută. Îi ridică mâna, i-o sărută și i-o strecură sub pătură. Se întoarse cu spatele, dar se chinui mult până adormi.

Capitolul 8

– Dar d-de ce trebuie să p-plecăm, tată?

– Pentru că trebuie să mă ocup de un caz foarte important.

Era o minciună. Sunase la birou, dar partenerul lui îi spusese că nu are nevoie de ajutor. Se uită la Kylee care stătea pe un scaun la bar. Era foarte atrăgătoare în pantalonii ei scurți și tricoul mulat.

Auzise cuvintele pe care le șoptise dimineață și rezistase foarte greu impulsului de a o lua în brațe. De aceea trebuia să plece de acolo. Nu mai putea dormi lângă ea încă o noapte. Va fi în siguranță în Connecticut, unde dormeau în camere separate.

Scott sări de pe canapea uitându-se urât la tatăl lui.

– Ai spus că de data asta o să fie altfel. Ai spus că o să stăm aici toată săptămâna!

– Știu, băiete. Dar s-a ivit ceva neprevăzut. Iar dacă eu nu câștig bani, tu n-ai mai putea să joci hochei.

– Dacă pui așa problema...

– Știam eu că o să înțelegi.

Kylee în schimb nu înțelegea. Nick pricepu acest lucru din privirea ei, dar nu putea să-i explice.

Se auzi un claxon, iar Nick își luă valiza și se îndreptă spre ușă.

– A venit taxiul. Să vă distrați bine restul săptămânii. Dacă aveți nevoie de ceva... sunați-mă.

Kylee îl privi închizând ușa. Să sune? Asta era tot? Nu avea de gând să dea nici un telefon, măcar să vadă cum se simt băieții? Se uită la chipurile posomorâte ale copiilor și își dădu seama că nici ei nu se simt bine.

– E frumos afară, băieți. De ce nu vă duceți la apă?

– Se spune pe plajă, o corectă Scott. Iisuse!

– Spuneți cum vreți, își puse ea mâinile în șolduri: Putem să plecăm și noi. Nu trebuie să stăm aici toată săptămâna.

– Dar n-avem ce face acasă, spuse Scott.

Ea se uită la Brad, care aprobă.

– Foarte bine, atunci rămânem aici și ne distrăm, accentuă ea ultimul cuvânt.

– Dar n-o să fie la fel fără tata!

– Scott, suntem aici de câteva zile și ai petrecut foarte puțin timp cu tatăl tău. De ce dintr-o dată vrei să fie aici?

El se îndepărtă și se uită la fratele lui.

– Mă duc pe plajă. Vii și tu?

– P-pot, mătușă Kylee? îi ceru el voie.

Ea aprobă și băieții plecară trântind ușa.

***

Kylee opri mașina pe aleea din fața casei. Se simțea amorțită din cauza drumului lung pe care-l făcuseră. Băieții o luară la goană spre intrare, iar ea se duse către cutia poștală. Luă corespondența și se îndreptă spre casă.

Ursulețul roz era la locul lui, în hol. Vechiul bilet pe care i-l scrisese Nick era prins de guler. Acela era locul în care obișnuiau să-și lase mesaje când plecau pe neașteptate de acasă.

– Mătușă Kylee, pot să dorm noaptea asta la Mark?

Strigătul venea din bucătărie. Intră în sufragerie și îl văzu pe Scott stând în cadrul ușii care despărțea cele două camere. Ținea telefonul între ureche și umăr.

– Nu vrei să-l vezi pe tatăl tău? îl întrebă ea tăios.

– Nuu. O să-l văd mâine. Școala începe poimâine, și n-o să mai pot dormi la el decât la sfârșiturile de săptămână.

Acum e sfârșit de săptămână, se gândi ea, dar nu-i spuse nimic.

– N-am nimic împotrivă. Dar descărcăm mai întâi bagajele?

– Sigur, dar și Brad trebuie să ajute. El vrea să se ducă la Eric.

– Mi se pare corect.

Împreună, aduseră din mașină toate valizele și gențile.

– P-pot să p-plec?

– Sigur.

Se uită la mizeria pe care o lăsaseră în casă și se gândi că nu făcuse o afacere prea bună. Tocmai când voia să separe hainele curate de cele murdare care trebuiau duse în pivniță, îi alunecă o scrisoare din teancul pe care-l ținea în mână. Duse scrisorile ei în dormitor și urcă scările către biroul lui Nick. Trecu pe lângă

dormitorul lui și rămase câteva clipe în prag. Să mai încerce? Mai avea rost să se supună umilinței provocate de respingerile lui?

Își continuă drumul către biroul lui, în care era o ordine desăvârșită. Pe masă erau câteva scrisori prinse cu un elastic. Kylee lăsă corespondența pe birou și se uită către foile de deasupra, atrasă de scrisul cunoscut.

Era scrisoarea pe care i-o trimisese ea când se întorsese în apartamentul ei ca să-și facă bagajele. După cum arătau foile, era clar că Nick le citise de nenumărate ori. O frază îi atrase atenția. „Întotdeauna o să fie o legătură specială între noi, Nick".

Se uită curioasă la pachet și văzu, uimită, că erau toate scrisorile de la ea, păstrate în ordine și datate. Dar de ce? Dacă n-ar fi ținut la ea, n-ar fi avut nici un motiv să le păstreze. Puse toate foile la loc și ieși din birou.

Se mai opri o dată în fața dormitorului și văzu că șifonierul era deschis. Hainele lui ocupau jumătate din spațiu. Cealaltă jumătate o atrăgea.

Brusc, se hotărî să-și ocupe locul în această casă și în patul lui Nick. Știa că trebuie să încerce, altfel nu vor fi niciodată o familie adevărată. Coborî scările hotărâtă și luă din camera ei umerașele cu haine. Se duse înapoi și le atârnă lângă costumele lui Nick.

Cu mâinile în șolduri, se uită satisfăcută la rezultat.

– Așa!

Coborî vrând să repete gestul, când auzi o ușă de mașină trântindu-se. Știa că Nick trebuie să sosească. Oare va renunța astăzi la treburile lui sau va întârzia, ca de obicei? Cum va reacționa când va vedea ce face? Alungă această întrebare, de teamă să nu se răzgândească.

Își duse lenjeria în dormitorul lui și o puse pe pat, căutând un sertar liber.

– Unde sunt băieții? Și ce faci aici?

Ea se răsuci rapid. Nick stătea în cadrul ușii, cu o pereche de bikini în mână. Era încruntat și o privea cu ochii îngustați.

– Băieții au vrut să doarmă la prietenii lor.

Kylee evită răspunsul la a doua întrebare. Nick intră în cameră, agățându-i chiloții de clanță.

– Te-am întrebat ce faci.

– Ceea ce ar fi trebuit să fac din ziua în care ne-am căsătorit. Mă mut aici.

– Te muți pe dracu'!

Nick își aruncă haina pe pat, lângă un neglijeu negru de mătase. Părea potrivit pentru noaptea nunții. Nick își trecu o mână prin păr. În nici un caz! Din cauza asta își întrerupsese vacanța și lucrase câte paisprezece sau chiar șaisprezece ore pe zi. Dacă ar fi stat în aceeași cameră cu ea, n-ar fi putut rezista atracției. Era sigur că avea să facă dragoste cu ea. Iar ea nu știa în ce se bagă.

Kylee se întreptă spre ușă.

– Unde te duci?

– Să-mi aduc și restul lucrurilor.

Văzând că tonul lui dur n-o oprește, Nick o apucă de mână și îi blocă drumul.

– Te avertizez! Nu-ți aduce lucrurile aici, pentru că o să le cari înapoi.

– Nu știam ce să fac. Relația noastră este în impas și, dacă nu înțelegi asta, înseamnă că ești un prost. Nu te-ai schimbat deloc. Mai ții minte cum te purtai în timpul școlii? De câte ori ne certam, te îngropai în cărți, iar notele tale creșteau brusc. Și știi de ce?

– Nu, dar o să-mi spui tu, nu?

– Sigur că o să-ți spun. Pentru că nu știi să comunici. Nu te simți în largul tău și nu poți să suporți sentimentul ăsta. Mă bucur că nu mai eram împreună când ai dat examenul de intrare în barou. Altfel, n-ai mai fi avut o carieră în care să te refugiezi acum.

– Habar n-ai despre ce vorbești.

Amintirile dureroase reveniră.

– Crezi că tu te-ai purtat mai bine?

– Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

– Ai început să te întâlnești cu tocilarul ăla slăbănog care ți-era coleg.

– Era un băiat foarte sensibil, îi luă ea apărarea, iritată. În plus, tu ai început să te întâlnești cu sora mea.

Subiectul acesta era tabu.

– Nu mai zici nimic? Știu că ai iubit-o pe Mary-Elizabeth și că ți-e dor de ea. Dar trebuie să treci peste asta.

El nu voia să se gândească la acea perioadă și mai ales nu voia să discute cu ea despre asta. Timp de treizeci și opt de ani nu-și exteriorizase sentimentele. Era prea bătrân să înceapă s-o facă acum.

– Cred că am primit răspunsul pe care-l căutam.

– Unde te duci?

– Ți-am spus, să-mi aduc și restul lucrurilor.

– Ți-am spus să nu faci asta.

– De ce te-ai însurat cu mine, Nick?

Vocea ei era acum blândă și caldă.

– Știi bine de ce.

– Nu, nu știu. Aș fi putut să am grijă de băieți și fără să fiu căsătorită cu tine.

– Și ce-ar fi spus vecinii? Doar ai fost călugăriță.

– Am fost. Am fost călugăriță. Dar, înainte de toate, sunt femeie. Am sentimente și nevoi, Nick. Uite!

Îi luă mâna și i-o apăsă pe sân.

Nick tresări puternic. O dorea de multă vreme, dar niciodată ca acum. Fusese un prost să creadă că pot avea o căsătorie de conveniență. O dorea din ziua căsătoriei și nu se putea gândi decât la ea.

Kylee vedea că în ochii lui înflorește pasiunea, dar îi era teamă. Dacă se va retrage din nou? Nu mai putea suporta încă o respingere. Se aplecă și o sărută. Când se depărtă, Kylee fu dezamăgită.

– Nu mai face asta, Nick. Nu mai începe ceva ce...

– Nu-ți face griji. De data asta n-am să mă mai opresc. Doar dacă...

Kylee văzu că tremura ușor și-l luă de mână.

– Ce e? Eu ar trebui să fiu emoționată. Pentru mine e prima dată.

În ochii lui negri văzu nesiguranța.

– Kylee... șopti el.

Se aplecă și o sărută tandru, dar se retrase rapid.

– Nick, nu pleca.

– Stai liniștită.

Închise și încuie ușa.

– E doar o măsură de precauție. Nu vreau să fim întrerupți.

Se duse către pat și aruncă toate hainele jos.

– Nick, lenjeria mea...

– Nu vei avea nevoie de ea.

Privirea lui era intensă, plină de pasiune și promisiuni. Îi întinse mâna, iar ea se apropie zâmbind. Văzu telefonul pe noptieră și puse receptorul deoparte.

– Să nu fim întrerupți.

Se așeză pe marginea patului, iar Nick îngenunche și începu să-i descheie bluza. Respirația lui se acceleră când simți degetele ei mângâindu-i mușchii încordați. Nick îi desfăcu sutienul și ea se înfioră când aerul rece îi cuprinse sânii. Pentru că nici un bărbat n-o mai văzuse așa, primul impuls fu să se acopere. Dar alungă acest gând, fericită să i se ofere.

– Ești mai frumoasă decât mi-am imaginat, zâmbi el.

Se întinse către noptieră și făcu lumina mai mică.

– Vrei s-o sting?

Kylee se gândea că va fi cuprinsă de un sentiment de vinovăție care o va determina să se oprească. Dar știa că nu greșește. Îi răspunse că nu cu o mișcare a capului.

Sub mângâierile lui o întinse în pat. Fără să-și ia ochii de la ea, Nick se dezbrăcă. Kylee ar fi vrut să închidă ochii, dar așteptase prea mult clipa în care avea să vadă lângă ea un bărbat adevărat. Se așeză lângă ea în pat, cuprinzând-o în brațe, lipind-o de el, iar ea îl sărută ușor pe gât.

– Trebuie să-mi arăți ce să fac, îi șopti ea.

– Te descurci de minune, iubito.

Pasiunea lor crescu, sărutările deveniră mai apăsate. Un singur moment de durere o înfioră, dar fu alungat rapid de tandrețea lui. Experiența și inocența, duritatea și finețea se împleteau într-un singur trup și suflet.

Acum știa ce înseamnă să fie iubită. De acum nu se va mulțumi cu mai puțin de atât.

Capitolul 9

Nick intră și fu învăluit de aroma prăjiturilor coapte în casă. Când simțise ultima oară același miros îmbietor? Nu înainte ca ea să apară în casa lor. Lăsă servieta pe un scaun, puse scrisorile deasupra, după care intră în bucătărie, atras de aromă.

Kylee scotea o tavă din cuptor. Se întoarse și îl văzu.

– Bună. Nu te-am auzit, îi zâmbi ea.

– Văd și de ce. Miroase grozav aici. Fursecuri cu ciocolată?

– Da. Știi ce greu mi-a fost să rezist tentației și să nu le mănânc pe toate?

Se uită la talia ei subțire și la picioarele lungi și suple.

– N-ai de ce să-ți faci griji.

– Aș avea, dacă le-aș fi mâncat pe toate.

Era atât de aproape încât îi simțea parfumul amestecat cu aroma de ciocolată. Ar fi vrut să o sărute, dar nu vroia să cadă în capcană.

– Unde sunt băieții? Cum a fost prima zi de școală?

Ce-ai făcut toată ziua? continuă el în gând. Ți-a fost dor de ei? Ți-a fost dor de mine?

– Au ieșit cu rolele, iar Scott spune că școala e grozavă. Chiar au recunoscut că se bucură că au început cursurile.

Nick îi zâmbi. I se părea atrăgătoare în mijlocul bucătăriei.

Ușa de la intrare se deschise brusc, iar Brad năvăli înăuntru lăsând o urmă de noroi după el. Kylee se duse în hol în întâmpinarea lui.

– M-miroase frumos. Sunt f-fursecuri cu c-ciocolată?

– Ai miros bun, îl prinse ea de nas. Cu cine semeni? Lasă-ți rolele acolo și poți să mănânci câteva. Dar nu prea multe înainte de masă.

Văzu scrisorile de pe servieta lui Nick.

– Ceva important?

– Nu cred, zise el aruncându-le o privire scurtă. O să mă duc în birou mai târziu și o să le citesc.

– Încep să pregătesc cina, altfel o să mâncăm numai fursecuri. N-ar fi o masă prea rațională.

Zâmbetul lui o făcu să tresară. Îi promisese că va veni devreme acasă și nu aflase de ce. Își aminti ce se întâmplase când fuseseră împreună și își dori ca experiența să se repete. În noaptea următoare fusese mai retras, dar ea pusese acest lucru pe seama faptului că nu mai erau singuri acasă. În plus, băieții urmau să înceapă școala. Măcar acum era sigură că relația lor era pe drumul cel bun.

Amintirea surorii sale îi umbri bucuria, făcând-o să se simtă vinovată. Dar știa că așa era cel mai bine pentru noua lor familie. Băieții aveau nevoie de asta.

Intră după Nick în bucătărie.

– Ai avut o zi grea?

– Da. Tu?

Îi arătă tăvile murdare.

– Tu ce crezi?

Nick se rezemă de dulap, cu gura plină de fursecuri.

– O să-ți strici pofta de mâncare.

– Nu-i nimic, merită. Încă sunt calde.

– Atunci, poftă bună. O să întârziem puțin cu masa. Nu vrei să te schimbi?

– Exact asta voiam.

Nick se uită insistent la buzele ei și se aplecă ușor. Ce naiba făcea? Ai fi zis că-i plăcea că este acolo. Nu putea face asta. Se întoarse și ieși din bucătărie în grabă.

După ce se schimbă, Nick observă urmele ei în toată camera – parfumul care-l înnebunea, panglica de catifea cu care-și prindea părul, cutia muzicală pe care i-o dăruise el.

În ziua în care ea se întorsese de la mare, se simțise vulnerabil. Îi era dor de băieți și nu putea uita nopțile în care dormiseră împreună. Își pierduse controlul. Ar fi trebuit s-o trimită înapoi în camera ei. E adevărat că n-a mai putut păstra distanța, dar asta nu însemna că a primit-o în inima lui.

Îi plăcea foarte mult tabloul de familie care îi cuprindea pe băieți, pe Kylee și pe el. Nu mai simțise așa ceva niciodată. El și Mary-Beth stabiliseră să-și vadă fiecare de viața lui. Îi ceruse părerea la decorarea casei și o însoțise prin toate magazinele de mobilă. Ajunsese să creadă că relația lor era, dacă nu satisfăcătoare, măcar reciproc avantajoasă.

Apoi își aminti de noaptea în care Brad fusese bolnav. După ce-i scăzuse temperatura, Mary-Beth insistase să se ducă la o întâlnire de afaceri. Spunea că nu s-ar fi dus, dar el se purta mai bine decât ea cu băieții când erau bolnavi. N-ar fi

putut să rămână acasă? Poate și el ar fi avut nevoie de cineva cu care să vorbească. Atunci și-a dat seama că nu se poate baza pe ea.

După aceea, întârzia foarte des în oraș, iar el a hotărât să nu se mai bazeze niciodată pe o altă persoană. Imaginea lui Kylee în mijlocul bucătăriei îi veni în minte. Ea avea grijă de toți, iar pofta ei de viață îl atrăgea ca un magnet. Dar cât va dura?

Spera că și-o va scoate rapid din minte, dar de când fuseseră împreună se gândea numai la ea. Știa că, dacă ar rămâne singuri, și-ar pierde din nou stăpânirea de sine.

Coborî în bucătărie și-l văzu pe Scott vorbind la telefon. Pe aragaz fierbea o oală mare cu apă, iar Kylee era aplecată deasupra chiuvetei, cu spatele la el.

– Pot să te ajut?

– Vrei să faci salata? îi răspunde ea privindu-l peste umăr.

– Sigur. Unde-i Brad?

– Sus, se uită la televizor.

Apropierea de ea îl înfiora, așa că încercă să se gândească la altceva.

– Ți-au mai povestit băieții ceva despre școală?

– Amândoi au spus că a fost foarte bine. Abia așteptam ca Scott să-mi povestească despre prima lui zi la liceu, dar a plecat în grabă să se joace cu prietenii lui.

Scott puse telefonul în furcă.

– Tată, sunt la liceu acum!

– Mulțumesc că m-ai anunțat.

– O să primesc o grămadă de apeluri și știu că tu vrei să nu tin telefonul ocupat.

Nick știa ce vrea să spună băiatul, dar prefera să-l lase să-și susțină punctul de vedere. Era un exercițiu bun pentru un viitor avocat.

– Nu crezi că ar fi mai bine să am o linie telefonică separată? Aici e atâta gălăgie, încât abia aud. Ar fi bine și pentru școală. Aș putea să-mi compar notițele cu colegii mei, fără ca tu să pierzi apeluri importante.

– Dar ce s-a întâmplat cu învățatul la bibliotecă?

De câte ori nu făcuse asta împreună cu Kylee? Întotdeauna alegeau colțul cel mai retras, nerăbdători să rămână singuri.

– Hai, tată! Spune da sau nu.

Se uită la Kylee și văzu semnul ei abia perceptibil de refuz.

– Nu. Ți-ai prezentat bine cazul, dar cred că nu ar fi bine.

– De ce?

– Pentru că tot ce faci acum este parte din pregătirea pentru facultate. Nu cred că e bine să ai acces nelimitat la telefon.

Scott se strâmbă.

– Nu mai sunt copil.

– Știu. Dar la telefonul nostru se pot purta două conversații în același timp. Și dacă vrei să nu te deranjeze nimeni, poți să folosești telefonul din biroul meu. Și dacă tot discutăm despre asta, nu cred că ar trebui să mai vorbești la telefon până nu-ți termini temele.

Băiatul se îndreptă hotărât spre ușă.

– Îmi pare rău că am deschis subiectul. Când mâncăm?

– Masa e gata, răspunse Kylee. Vrei să-l chemi pe fratele tău?

Scott trânti ușa fără să răspundă.

Mai târziu, după ce toate vasele erau spălate, iar copiii aveau pregătite hainele pentru a doua zi, Kylee urcă în dormitor. Imediat după cină, Nick se dusese în birou pentru că avea de lucru.

Intră în dormitor și văzu că patul fusese desfăcut. În timp ce Nick se spăla pe dinți, ea scoase din dulap neglijeul de mătase. Avea de gând să-i facă o surpriză și să-l poarte pentru prima dată.

Auzi o bătaie în ușă și tresări, lăsând lenjeria să-i cadă din mână. Crezuse că băieții erau în pat, dar descoperi că la ușă era Scott.

– Tată...

Se opri mirat.

– Ce naiba cauți aici?

– Scott, lasă-mă...

Scott se feri de mâna ei și îi aruncă o privire plină de ură.

– Nu ești mama mea și n-o să fii niciodată. Nu ai voie să fii aici, aici nu e locul tău!

Kylee rămase ca de piatră.

– Nu am putea să...

El se întoarse fără un cuvânt și intră în camera lui.

Era adevărat că nu le spusese, dar crezuse că băieții știu că doarme în aceeași cameră cu tatăl lor. Era clar că greșise, iar acum plătea pentru asta.

– Parcă l-am auzit pe Scott, comentă Nick ieșind din baie.

– Da, a fost aici.

– E totul în regulă?

Cum să-i mărturisească ce-i spusese fiul lui? Nimic din ce i-ar spune Nick nu i-ar alunga acele cuvinte din minte. Iar el

s-ar simți obligat să-l pedepsească pe băiat. De ce să plătească dacă spunea adevărul? Nick n-o iubea, era sigură. Dar era atât de ușor să pretindă că totul era în regulă!

– Da, nu s-a întâmplat nimic.

El se așeză pe pat.

– Am uitat să-ți spun. A venit o scrisoare pentru tine.

– Da? se miră ea luând plicul adresat doamnei DeCorsi.

Scoase scrisoarea, dar se opri după ce citi formula de adresare. „Dragă Mary-Beth".

– Ce este? Parcă ai fi văzut o fantomă! întrebă el când văzu cât este de palidă.

– Nu e pentru mine, îi dădu ea hârtia.

– O, Doamne! Habar n-am avut. Dacă aș fi știut, aș fi aruncat-o.

– Nu-i vina ta, dar nu m-am așteptat.

Era doar încă o dovadă că încălca teritoriul altei femei și că se folosea de moartea surorii sale pentru a obține ceea ce dorea.

Kylee se încuie în baie, prea supărată ca să stea de vorbă cu cineva.

Kylee stătea în pivniță, uitându-se fix la teancul de rufe din fața ei. Dormise alături de Nick în fiecare noapte, dar n-o mai atinsese din seara în care Scott aflase că dormea în aceeași cameră cu tatăl lui. În aparență, erau un cuplu unit. În realitate, erau mai distanți ca niciodată.

Se întrebă dacă Nick se simțea la fel de rău ca ea. Îi era foarte greu să fie atât de aproape de el, dar știa că nu are nici un drept asupra lui.

Sunetul telefonului îi întrerupse șirul gândurilor.

– Alo!

– Doamna DeCorsi? Sunt doamna Greer, profesoară la liceul fiului dumneavoastră. Vă sun în legătură cu Scott.

Nu e fiul meu, se gândi ea. Nu va fi fiul meu niciodată.

– E totul în regulă? nu-și putu ascunde îngrijorarea.

– A fost suspendat de la cursuri pentru că s-a bătut. Puteți să veniți să-l luați acasă?

– Am înțeles. Vin imediat.

Kyle urcă în fugă scările, înșfăcă geanta și ieși din casă. Scott implicat într-o bătaie? Nick trebuia să știe, se gândi ea și se întoarse în casă. Secretara lui îi spuse că era la tribunal și că nu putea fi deranjat decât în cazul unor urgențe. Trebuia să se descurce singură.

Intră în școală și, urmând indicațiile profesoarei, îl găsi pe Scott stând singur într-o sală de clasă neocupată. Ochiul drept îi era umflat și învinețit. Buza de sus era spartă, iar pe bărbie i se prelinseseră câteva picături de sânge.

O văzu pe Kylee, dar nu scoase nici un cuvânt.

– Cred că ar trebui să-mi explici de ce ai făcut asta.

– Pot să-l sun pe tata?

– E la tribunal.

Se uită la ea, stânjenit.

– M-a lovit pentru că Sierra l-a părăsit. Mi-a spus să nu mă apropii de ea.

– Ai povestit cuiva?

– Domnul Van Fleet nici n-a vrut să mă asculte.

– Dar e ridicol! Tot sistemul nostru juridic este clădit p premisa că oricine este considerat nevinovat până la prob contrarie. Și cum să demonstrezi ceva dacă nu ascul variantele ambelor părți?

– Doamna DeCorsi?

Se uită la bărbatul slab, cu părul șaten, care stătea în pragu ușii.

– Da.

– Sunt David Van Fleet. Mă bucur că ați venit.

– Scott mi-a spus că celălalt băiat a început bătaia.

– Regulile școlii noastre prevăd ca amândoi să fie trimiș acasă, îi explică el rămânând lângă catedră.

Kylee se apropie de el.

– N-am auzit niciodată de ceva atât de nedrept.

– Scott poate aduce martori care să susțină varianta lui dar și celălalt băiat poate face la fel. Credeți-mă, este mai ușor să-i trimitem acasă pe amândoi. De multe ori este binevenit ajutorul părinților.

– Vă referiți la pedeapsă?

– Preferăm termenul de „motivație pozitivă", zâmbi el.

– Înțeleg.

Făcu un efort să nu-i răspundă așa cum merita și puse o mână pe umărul băiatului care tremura, pentru a-i da curaj. Se uită încruntată către administratorul școlii.

– Se pare că puneți mare preț pe comunicare.

– Și ne așteptăm ca și dumneavoastră să faceți la fel.

– Să n-aveți nici o îndoială.

Îl privi fix.

– Dar vreau să vă spun ceva. Dacă Scott spune că celălalt băiat l-a lovit, atunci să știți că așa s-a întâmplat. Dacă cineva îl lovește din nou, am să-l sfătuiesc să se apere. Din nou. E clar, domnule Van Fleet?

– Atunci o să-l trimitem acasă din nou, doamnă DeCorsi.

– Foarte bine.

Ieșiră din școală și se duseră către mașină. Kylee își dădu seama cât de tare tremura abia când văzu că nu poate să bage cheia în contact.

– De ce mi-ai luat apărarea?

– Pentru că eu cred că ți s-a făcut o nedreptate.

– M-ai crezut când am spus că nu eu am început?

– Știu că nu minți, îl privi ea. Ești încăpățânat, egoist, iute la mânie, dar ești cinstit.

– Hai, mătușă Kylee. Nu mă menaja, spune-mi în față ce crezi.

Încercă să zâmbească, dar mișcarea îi provocă durere.

– Poți să joci diseară?

El aprobă cu o mișcare a capului.

– Jucătorii de hochei trebuie să arate așa.

Kylee se uită atentă la el. Familia visurilor ei nu includea buze umflate și ochi învinețiți. În plus, Nick va vrea să știe de ce fiul lui arăta ca după un meci de box cu Muhammad Ali.

Capitolul 10

Nick se grăbi către patinoar, sperând că nu pierduse prea mult din meciul lui Scott. Intră în aerul rece și o văzu pe Kylee în tribună. Se acoperise cât mai bine cu haina, în timp ce picioarele îi erau învelite cu o pătură albastră. Știa că îi este foarte greu să îndure temperaturile scăzute, dar sub nici o formă nu acceptase ideea de a nu fi prezentă la meciurile lui Scott.

Încă nu se obișnuise s-o vadă în tribune. De obicei urmărea meciurile singur sau cu alți părinți ai căror copii jucau. Se simțea mai bine singur și n-ar fi crezut că o să se bucure s-o vadă acolo.

Tabela electronică arăta că mai erau zece minute și treizeci și șase de secunde din a treia repriză. Fir-ar să fie! Ar fi vrut să vadă tot meciul, dar se bucura că echipa lui Scott conducea cu patru la unu.

Se așeză lângă Kylee.

– Bună. Ai înghețat?

– Complet, încă din a doua repriză, zâmbi ea. Scott a înscris două goluri.

– Grozav! Știu că își dorea să facă *hat trick*.

Ea își ridică sprâncenele, nelămurită.

– Așa se numește gestul ăla pe care îl face cu casca?

El izbucni în râs.

– *Hat trick* înseamnă că un jucător a reușit să înscrie trei goluri în același meci.

– Aha!

– Îmi pare rău că am întârziat, dar cazul acela legat de asigurări e foarte complicat. Am fost la tribunal de dimineață, iar apoi am fost prins cu niște declarații. S-ar putea să fiu nevoit să merg la Boston.

– Am încercat să te sun în cursul dimineții. S-a întâmplat ceva...

El îi făcu semn să tacă pentru că echipa lui Scott avu o ocazie foarte clară de a înscrie.

– Scuză-mă. Ce voiai să spui?

– O să-ți spun mai târziu. Nu cred că acum e cel mai bun moment.

Publicul puțin numeros își susținea frenetic favoriții, astfel că el n-o auzi.

– Ce?

Ea se întoarse spre el și-i strigă la ureche.

– Mai târziu.

El aprobă, dar simți în tot corpul șoaptele ei calde. Știa că toate încercările de a o ignora eșuaseră. Nu putea uita căldura

trupului ei, pielea mătăsoasă, reacția ei plină de pasiune la atingerile lui. După ce Mary-Beth fusese atât de rece, nu se mai așteptase să fie atras de o altă femeie.

Văzu că tabela indica încă două minute de joc. Jucătorii se opriseră la fluierul arbitrului chiar dacă timpul trecea.

– Oficialii lasă timpul să treacă.

– De ce?

– Așa se procedează dacă rezultatul jocului nu mai poate fi schimbat în ultimele minute.

Ea se ridică.

– Cu cât ieșim mai repede de aici, cu atât mai bine.

Kylee avu impresia că aerul din acea noapte de octombrie era la fel de rece ca atmosfera de la patinoar. Începu să tremure.

– Nu știu cum de n-ai înghețat. Dacă tot nu porți haina, nu mi-o dai mie?

Nick râse și i-o întinse.

– Mai bine mergem acasă.

– Nu, mulțumesc, am glumit. Nu pot s-o îmbrac peste haina mea. Te superi dacă îl aștepți singur pe Scott?

– Așa de frigurioși sunt californienii?

– Sunt prea înghețată ca să-ți răspund. Dar ai grijă, DeCorsi! Când o să mă încălzesc...

Se opri, pentru că începuse să tremure prea tare.

– Du-te! O împinse el către parcare.

***

Scott sări din mașină și intră în casă, cu geanta imensă pe umăr. Nick îl urmă, dornic să vadă tabloul de familie din bucătărie. Scott dădea pe gât o sticlă de suc, ca după fiecare meci. Kylee era la aragaz, pregătind ceva de mâncare, iar zgomotul care se auzea era dovada că Brad imită marșul elefanților.

Un sunet de alarmă îl trezi. Nu trebuia să se acomodeze cu această situație. Prezența lui Kylee îi dădea siguranță, dar nu putea s-o lase să intre în viața lui. Făcuse asta odată și fusese un dezastru. Aflase atunci că o femeie, un bărbat și doi copii nu formau neapărat o familie.

Scott termină de băut și se întoarse.

– Ce naiba ai pățit? V-ați bătut în prima parte a meciului, înainte ca eu să ajung la patinoar? Arbitrii ăia nu sunt buni de nimic! Nu știu să controleze meciul!

Băiatul se sprijini de frigider, cu ochii în podea.

– Nu s-a întâmplat la meci, tată.

– Scott a fost suspendat de la cursuri pentru că s-a bătut, explică rapid Kylee.

– Ce a făcut? De ce nu m-ai sunat?

– Am încercat. Erai la tribunal, iar secretara mi-a spus că nu poate să te deranjeze decât în caz de urgență.

– Și asta ce era? arătă el spre ochiul violaceu al fiului său.

– M-am descurcat.

Nick lovi cu pumnul în tocul ușii.

– Cum te-ai descurcat? ceru el amănunte.

– Tată, mătușa Kylee a venit să mă ia și a stat de vorbă cu domnul Van Fleet. Mâine pot să mă duc înapoi la școală.

Kylee își plimbă privirea de la unul la altul, apoi îi dădu o farfurie lui Scott.

– Brad e sus, își face temele. Te rog să-i duci asta.

– Dar nu-i dai voie să mănânce în cameră.

– Astăzi e o excepție, spuse ea pe un ton tăios.

Băiatul luă farfuria și se îndreptă cu grijă spre scări. Nick îi făcu loc. Și el era furios, dar credea că e mai bine să fie singuri.

– Ai făcut un meci bun, fiule.

– Mulțumesc, tată. Noapte bună.

După ce îl văzu urcând scările, Nick opri apa la chiuveta unde ea spăla vasele.

– Fiul meu a fost dat afară pentru că s-a bătut, iar tu n-ai considerat nimerit să-mi spui? Și l-ai lăsat să joace un meci întreg cu ochiul ăla cu care abia vede? Nu ți-a trecut prin cap că aș vrea să aflu un asemenea lucru? În primul rând, trebuie să fie pedepsit. În al doilea rând, poate că nu avea voie să joace.

Iar în al treilea rând, eu sunt tatăl, încheie el în gând.

Kylee respiră adânc înainte să răspundă.

– Nick, l-am dus la un doctor care i-a făcut mai multe teste. Vederea lui nu e în pericol și a spus că poate să joace dacă poartă cască.

Făcu un pas spre el, amenințătoare.

– Am și eu un cuvânt de spus în creșterea lor sau nu? Ai de gând să intervii în toate deciziile pe care le iau?

– Vreau să fiu anunțat atunci când fiul meu e suspendat de la școală.

– Am încercat. Ce mai puteam să fac? Să-l las să stea în camera de pedeapsă până când se retrăgea curtea?

Îl privi fix în ochi.

– Și încă ceva – i-am spus că nu e pedepsit.

– De ce Dumnezeu i-ai spus așa ceva? Cum o să învețe?

– Ar putea, dacă încerci să comunici cu el. L-am ascultat și l-am crezut. Dacă are vreo importanță, domnule avocat, să știi că a fost în legitimă apărare.

Nick începu să înțeleagă și se simți prost pentru ieșirea lui.

– Kylee, eu...

– Regulamentul școlii prevede ca toți băieții implicați în bătaie să fie suspendați. Așa se fac lucrurile pe aici – nimeni nu se obosește să asculte explicațiile.

– N-am știut, spuse el spășit.

– Sigur că n-ai știut! Dar nici măcar n-ai întrebat! Și încă ceva – eu i-am dat voie să joace hochei, după ce doctorul mi-a spus că nu e nici un pericol. Am crezut că e bine să-și elibereze toate frustrarea în urma incidentului de la școală.

Ca să argumenteze mai bine, îl împungea în piept cu degetul la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

– Ai ceva de comentat?

– Nu.

Kylee ieși din bucătărie și căută în geantă cheile de la mașină.

– Am nevoie de aer.

– Ești prea nervoasă ca să conduci.

– Foarte bine. Atunci o să merg pe jos, hotărî ea, punând cheile înapoi în geantă.

Nick o prinse de mână și o răsuci către el.

– Iar fugi! Trebuie să lămurim problema asta.

– E deja lămurită. Și să știi că există mai multe moduri de a fugi de cineva. Cel mai simplu e să respingi acea persoană. O poți face fără să te miști din loc.

Ea se smuci, dar nu se putu elibera. Nick nu voia ca ea să plece, deși știa că are dreptate. O verifica întotdeauna. Dacă ar accepta să-i fie partener, însemna că ar recunoaște că are nevoie de ea. Și nu putea face asta!

Dar o dorea, știa acest lucru.

Și ea îl dorea. Nick înțelegea asta din felul în care îl privea, cum respira, cum se ferea de el.

Se aplecă ușor, iar Kylee își feri fața, speriată.

– Nu face asta!

– Ce să nu fac? Să nu spun că am fost un prost? Să nu-mi cer scuze? Să nu te sărut?

– Nu joci cinstit, protestă ea.

– Știu.

Îi dădu drumul și o mângâie ușor pe față.

– Știai că atunci când te enervezi îți apar pete pe față?

– Ai grijă, îl avertiză ea. O să mi se urce la cap toate laudele astea!

Încercă să se îndepărteze de el, dar o prinse de bărbie.

– Nu te mai agita atâta! Încerc să-ți spun că îmi pare rău. Ai avut dreptate în tot ce ai spus.

– Nu-mi place când ești așa de înțelegător. Îmi prinde bine să mă enervez, din când în când.

– Știu eu altceva care ți-ar prinde bine. În plus, e cea mai bună metodă de împăcare.

Kylee oftă adânc și își sprijini fruntea de pieptul lui.

– Nu putem să fim împreună decât dacă ne certăm?

– Da, pentru că tu ești o irlandeză încăpățânată, iar eu un italian pasional. Combinația asta este explozivă.

Se uită la el, cu privirea plină de pasiune.

– Nick...

El se uită în spatele ei, către vechea ei cameră. O luă de mână și o conduse într-acolo.

– Întotdeauna au existat scântei între noi... Lasă-mă să-ți arăt că poate exista un foc adevărat.

***

Kylee termină de pus cașcavalul și se uită mulțumită la cele trei tăvi cu pizza care așteptau să fie băgate la cuptor. Ar fi fost mai simplu să le comande, dar Scott o rugase insistent să le facă ea. Nu l-a putut refuza, în primul rând pentru că nu voia să strice relația fragilă care se înfiripa între ei. În plus, voia ca petrecerea de ziua lui să iasă bine.

Nick apăru în bucătărie cu câteva pungi în mâini.

– Sper ca sticlele astea de suc să fie de ajuns.

– Cred că da, îi răspunse ea după ce se uită la ce adusese.

– Sărbătoritul e gata?

– Nu l-am văzut. Îi ia o grămadă de timp! Cred că vrea s-o impresioneze pe Sierra.

– Nu-mi vine să cred că are cincisprezece ani și că a început să se uite după fete. Știi ceva despre ea?

Kylee clătină din cap.

– Pare foarte drăguță și politicoasă la telefon, dar încă n-am întâlnit-o. Cred c-o s-o vedem în seara asta.

– Mda! Mă duc să strâng covorul din sufragerie și să fac loc de dans. Să verific și casetofonul și casetele?

Ea aprobă.

– Ar fi bine, să n-avem surprize în ultimul moment.

– Cum să n-avem, când casa o să fie plină de copii?

După ce plecă Nick, Kylee rămase cu ochii la ușa fostului ei dormitor, amintindu-și de noaptea în care făcuseră dragoste acolo. Unirea lor depășise orice așteptări, dar, mai târziu, sentimentul de vinovăție o cuprinsese. Faptul că fuseseră împreună în camera menajerei îi amintise că locul ei nu era acolo. Nick nu-i mărturisise niciodată ce simte pentru ea. Se purta foarte frumos, era atent, dar asta nu era suficient.

Scott apăru în cadrul ușii. Vânătăile îi dispăruseră fără să lase nici o urmă pe față.

– Unde e tata?

– Mută mobila în sufragerie.

– Mă duc să-l ajut.

Auzind soneria de la ușă, Kylee își scoase șorțul. Scott deschisese ușa înainte ca ea să ajungă la intrare. Veniseră trei fete blonde, la fel de emoționate ca și Scott.

– Intrați, vă rog, le invită ea.

Nick apăru și puse o mână pe umărul fiului său.

– Nu faci prezentările?

– Heather Douglas, Brandy Morgan... Sierra Samuel, le indică el pe fete în ordine. El e tatăl meu, iar ea e soția lui.

Kylee nu-și dăduse seama că-și dorea să-l audă spunându-i „mamă". Își ascunse dezamăgirea.

– Scott, întreabă-le pe fete dacă nu vor ceva de băut.

În tot timpul cât a stat la bucătărie, soneria a sunat fără întrerupere. Sufrageria era plină de tineri, fete și băieți. Toți băieții arătau ca Scott, făcând-o pe Kylee să se întrebe ce aveau împotriva unei perechi curate de blugi. Fetele purtau toate pulovere lungi și pantaloni mulați negri. Nu exista nici una care să nu fi adoptat această uniformă.

Muzica era asurzitoare, iar Nick fu nevoit să fluiere ca să le atragă atenția că pizza era gata. După ce copiii și-au umplut farfuriile, Kylee observă că muzica se schimbase. Acum se auzea o baladă foarte frumoasă.

– Îmi permiți să te invit la dans? o întrebă Nick.

– N-ar trebui să-i supraveghem?

– Cu siguranță n-o să pățească nimic în următoarele minute.

O înconjură cu brațul și o trase spre el. Ea își puse o mână după gâtul lui și începură să se miște încet pe podeaua de lemn.

– Hei, ia uitați-vă la părinții lui Scott. E grozav că dansează!

Kylee se uită peste umărul lui și o văzu pe blonda drăguță, cu ochi albaștri, ținându-l de mână pe Scott.

– Sierra e foarte drăguță, nu?

El aprobă și o trase mai aproape.

– Alertă de gradul zero!

– Unde? încercă ea să afle despre ce o vorba.

– O pereche, mai exact fiul meu și o fată, vor să urce scările.

Îi dădu drumul și se duse către ei, oprindu-i. Expresia de pe fața fetei era foarte serioasă.

– Are nevoie să discute cu cineva, domnule DeCorsi. Vrem să stăm de vorbă, dar aici e prea multă gălăgie.

– Înțeleg, își încrucișă el brațele la piept. Ce-ar fi să oprim muzica, iar voi să vă întoarceți la ceilalți invitați?

– Avem de ales? întrebă Scott.

– Nu.

– Atunci nu opri muzica, tată. Las-o baltă.

Cei doi se întoarseră în sufragerie.

Kylee se duse în bucătărie, iar Nick o urmă.

– Nu poți să stai aici, îi spuse ea. Unul dintre noi trebuie să stea de pază.

– De ce nu te duci tu?

– Pentru că toți copiii ăia sunt mai înalți decât mine.

– Știu ce fac! O să mă postez în fața scărilor, ca să fiu sigur că nimeni nu urcă în dormitor.

– Bună idee. Păcat că l-am trimis pe Brad la Eric. Ne-ar fi fost de ajutor.

– De ce crezi că Scott a insistat ca el să plece?

– Vin și eu cu tine.

Unul lângă altul păziră scările. Tot restul serii și-a dat seama că nu e deloc ușor să supravegheze o petrecere de adolescenți. Nu stăteau locului o clipă și găseau cele mai neașteptate ascunzători.

După ce plecă și ultimul invitat se prăbuși extenuată pe un scaun.

– Te-ai distrat bine? îl întrebă ea pe Scott.

– Da, a fost în regulă.

– Ceilalți copii s-au simțit bine? vru să știe Nick.

– Da, cred că da.

– N-ai uitat nimic? îi spuse Nick cu reproș.

– A... mulțumesc, răspunse el și urcă în fugă scările.

– Într-o bună zi o să fie foarte recunoscător.

– Aș vrea să văd și eu ziua aia, oftă Kylee.

Capitolul 11

Nick ieși din mașină, își lua servieta și privi spre casa cu toate ferestrele luminate. Se simțea bine acasă. Lipsise doar trei zile, dar i se păruseră trei ani. Niciodată nu fusese atât de nerăbdător să se întoarcă acasă. Oare din cauza lui Kylee? Ea era singura schimbare din viața lui. Dar ce schimbare!

Se gândea deja la fața ei zâmbitoare și la masa care era gata pregătită. Și la dormitor... Îi lipsise corpul ei cald, lipit de al lui. Se încruntă, încercând să-și dea seama când devenise atât de importantă pentru el. Atunci când făcuse dragoste cu ea? Sau chiar din ziua în care se căsătoriseră?

Se grăbi spre casă, înfiorat de aerul rece.

– Am venit!

Își lăsă bagajul lângă ursulețul de pluș și căută mesajele, dar nu găsi nici unul. Era prea multă liniște în casă. Unde erau? Unde era Kylee? Întotdeauna îl întâmpina în hol, chiar și atunci când nu fusese plecat mai multe zile.

Intră în bucătărie și-i văzu pe băieți pregătindu-și ceva de mâncare. De ce nu gătea Kylee?

– Bună, băieți. Unde e Kylee? E totul în regulă?

Brad se uită la el, iar Nick înțelese că era îngrijorat.

– Bună, tată. E s-sus, se odihnește. De când ai p-plecat, a fost foarte obosită și nu s-a simțit b-bine deloc.

Brad se apropie de el.

– M-mă bucur că ai venit, t-tată.

– Și eu, fiule, îl îmbrățișă el cu căldură. Tu, Scott? S-a petrecut ceva interesant cât am fost plecat?

– Nu, totul e la fel.

– Bine. Mă duc să văd ce face Kylee.

Urcă scările, rugându-se să nu fie ceva grav. Nu se putea întâmpla încă o dată! Era prea tânără! Dar și Mary-Beth fusese...

Intră în camera lor și o văzu pe Kylee dormind adânc. Nu ar fi vrut s-o deranjeze, dar voia să fie sigur că totul era în regulă. Se apropie și-i dădu părul de pe față. La atingerea lui, ea deschise ochii.

– Nick, șopti ea abia auzit.

Întinse mâinile către el, ca un copil care vrea să fie luat în brațe. Nick se aplecă spre ea, neputând să reziste.

– Cum te simți?

– Bine.

Respiră adânc.

– Nick, ești acasă!

Se eliberă din îmbrățișarea lui și se rezemă de tăblia patului.

– Da, întreg și sănătos.

– Trebui să pregătesc masa. Cât e ceasul?

– Aproape șapte.

– Of! I-am spus lui Scott să mă trezească cel târziu la cinci și jumătate. Am vrut să stau în pat doar jumătate de oră.

Se uită îngrijorată la el.

– În mod sigur băieților le e foame. Și ție! Am avut alte planuri pentru seara când vei veni acasă!

El nu avea nevoie de o masă îndelung pregătită. Se simțise acasă în clipa în care ea întinsese brațele spre el. Neputând rezista impulsului, se aplecă și o sărută, savurând atingerea dulce a buzelor ei. De ce nu se sătura de ea? De ce nu și-o putea scoate din minte? O dorea – acum, aici, tot timpul, oriunde. Exact așa cum își promisese să nu facă!

Se depărtă de ea, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Băieții își pregăteau ceva în bucătărie. Pentru ei, untul de arahide și gemul reprezintă o masă foarte bună.

– Mă întreb de ce nu m-a trezit Scott, gemu ea.

– Cred că e îngrijorat din pricina ta. Ca și Brad. Mi-au spus că nu te-ai simțit prea bine.

– Mă simt bine. Sunt doar puțin obosită și stomacul mă cam supără. Probabil că e un început de gripă.

– Ar trebui să te duci la doctor.

– Nu e nevoie.

– Știu că așa spun întotdeauna asistentele. Așa că mâine dimineață am s-o pun pe secretara mea să te programeze.

Ea îl privi cu ochii întredeschiși.

– Înțeleg că nu mă pot opune.

– Nu. Și ca să nu-ți treacă prin cap să lipsești, am să te duc chiar eu.

– Ai face tu asta? îi zâmbi ea fermecător.

– Da. Ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat? Să nu uiți să vorbești cu doctorul despre metode de contracepție.

Dacă nu cumva era prea târziu! Oare oboseala ei să fie cauzată de... Nu, nu încă o dată. Ultimul lucru de care avea nevoie era un copil.

***

Nick se încruntă, privind norii prevestitori de ninsoare. Intră în bucătărie și fu învăluit de aroma plăcintei cu dovleac și a curcanului umplut. Evident Kylee făcea pregătiri pentru Ziua Recunoștinței.

– E cineva casă?

– Aici jos, se auzi o voce îndepărtată.

Se auziră pași pe scara care ducea în pivniță.

– Tocmai am terminat de spălat rufele, spuse ea intrând în încăpere.

El puse servieta pe masă și haina pe spătarul scaunului.

– Îmi pare rău că nu l-am văzut pe Brad în piesa de teatru pe care au jucat-o azi. Miroase grozav aici.

– Plăcinta pentru mâine. Mi-a fost foarte greu să gătesc pentru că stomacul mă supără în continuare.

Nick o privi îngrijorat, temându-se de cuvintele ei.

– E totul în regulă? Ce a spus doctorul Macias?

– A spus că sunt perfect sănătoasă. Oboseala și grețurile sunt perfect normale pentru starea mea.

– Kylee, nu face pe deșteapta. Spune-mi odată!

– Sunt însărcinată, îl anunță ea cu fața strălucitoare.

El se întoarse și închise ochii. Părea că timpul fusese dat înapoi. În fața lui nu era Kylee, ci Mary-Beth. Iar el era prins în capcană.

Capitolul 12

– Puțină conversație n-ar strica.

Liniștea apăsătoare o speria.

– Te rog, Nick, spune ceva.

El se întoarse pe jumătate, iar Kylee văzu chipul lui încremenit. Nick își trecu mâna prin păr și oftă adânc.

– Îl vrei?

Ea îngheță. Era vorba despre un copil, despre o nouă viață pe care o zămisliseră împreună. Ce voia să spună? Că el nu-l dorea? Nu-i putea spune decât adevărul.

– Da.

Kylee îi susținu privirea, dorind să afle ce gândea.

– Ești surprins?

El zâmbi amar.

– Nici nu-ți pot explica cum mă simt.

– Te rog, Nick, hai să vorbim despre asta. Avem mare nevoie.

– Nu știu ce să spun.

Nick se duse spre frigider și luă o sticlă de coniac. Ieși, iar Kylee auzi că își lua un pahar din sufragerie. Se întoarse în bucătărie și bău un pahar pe nerăsuflate. Îl umplu din nou și se ajeză în fața ei la masă.

Kylee era dezamăgită. Își imaginase că el va fi uimit, dar fericit, când va afla. Ar fi trebuit s-o ia în brațe, s-o învârtă prin toată casa și să se poarte cu ea cu mare grijă.

– Nick...

El o privi în ochi.

– Vrei să știi cum mă simt? Mă simt de parcă îmi fuge pământul de sub picioare și nu e nimeni care să mă poată ajuta.

– Eu sunt aici. Ce pot face?

– Dacă n-ai fi aici n-aș avea nici o problemă. Și trebuie să-i mulțumesc lui Mary-Beth și pentru asta. Jurământul pe care ni l-a smuls pe patul de moarte a fost ultima ei manipulare.

Privirea lui era furioasă.

– Se pare că asta e o trăsătură de familie.

Ea tresări de parcă ar fi lovit-o.

– Despre ce vorbești? Ce vrei să spui despre sora mea?

– Spun că Mary-Beth m-a îmbătat intenționat ca să mă facă să mă culc cu ea. După ce am aflat că este însărcinată, am fost obligat s-o iau de nevastă.

– N-am...

– Nu-mi spune că n-ai știut. Doar știi să socotești.

Tonul lui sarcastic o uimi.

– Sigur că știam că era însărcinată când v-ați căsătorit. Dar am crezut că vă iubeați atât de mult, încât n-ați mai putut aștepta.

– Întotdeauna ai fost așa naivă?

Strânse paharul de coniac atât de tare încât Kylee crezu că o să-l spargă.

– Știu că ai iubit-o pe sora mea.

El se ridică brusc, răsturnând scaunul.

– Nu am iubit-o niciodată pe Mary-Beth. M-am însurat cu ea numai pentru că purta copilul meu.

Kylee încremeni, nevenindu-i să creadă că viața pe care o invidiase fusese doar o minciună.

– Atâția ani... Cu siguranță v-a legat ceva. Cum ați putut să stați împreună?

El ridică din umeri.

– Am hotărât să ne vedem fiecare de viața lui. A început să facă afaceri imobiliare ca să aibă o scuză să plece de acasă. Când știam că e aici, lucram la birou până târziu.

Cum de nu știuse niciodată? Atâția ani Mary-Beth pretinsese că are o căsnicie perfectă, doi copii minunați, o mașină bună și o casă într-un cartier select – totul era o prefăcătorie. Și propria ei căsătorie? Kylee încercase din răsputeri să fie femeia pe care credea că o dorește el. O minciună!

Nick se plimbă prin bucătărie cu pași mari, își mai turnă un pahar de coniac și puse sticla înapoi în frigider. Părea că se liniștise, dar Kylee știa că nu-i adevărat.

Își aminti cuvintele lui și simți fiori de gheață pe șira spinării.

– Tu crezi că mi-am propus să rămân însărcinată?

Nu mai știa ce să creadă. Oare se înșelase și în privința lui Nick? Bărbatul tandru și atent exista în realitate, sau era doar o fantezie?

– Ce pot să cred? De când ne-am căsătorit ai făcut tot posibilul să intri în patul meu.

– Oamenii căsătoriți dorm împreună.

Știa că nu mai are nimic de pierdut și dorea cu disperare să afle răspunsurile care o măcinau.

– De ce m-ai respins? De ce ai vrut să dormim în camere separate?

– Ca să nu repet aceeași greșeală.

– Dar te-ai însurat cu mine!

– Numai pentru copii. Pentru mine nu înseamnă nimic.

Nu înseamnă nimic? Dar atracția care existase întotdeauna între ei? Fuseseră împreună și făcuseră un copil! Asta nu însemna nimic? Căsătoria lor era lipsită de orice semnificație?

– Nu pot să cred că nu simți nimic.

Te iubesc! Asta nu înseamnă nimic? Cum de lucrurile i se păreau atât de clare? Era sigură de sentimentele ei pentru că niciodată n-o duruse atât de tare răceala lui.

– Cum rămâne cu copilul? Să nu dai vina numai pe mine. Trebuie să ne asumăm răspunderea amândoi. Tu ai mai multă experiență. Dacă nu voiai un copil, de ce n-ai avut grijă?

Nick tresări la remarca ei. Și el se gândise că era vina lui. Merita sarcasmul ei, dar îl durea că-i provocase atâta gurere și dezamăgire. Știa că-i sfărâmase visele, dar nu avea încotro. Știa

că dacă ar fi luat-o în brațe, dacă ar fi primit-o în viața și inima lui, l-ar fi distrus. Ar fi făcut ce vrea din el, așa cum a făcut Mary-Beth.

– Cum rămâne cu copilul? repetă el. O să-l avem.

– Dar cu noi?

Își înconjură talia cu brațele, de parcă și-ar fi protejat copilul de răceala din vocea lui.

– Nu există „noi". Asta încerc să-ți spun din prima zi când ai venit în casa asta. Crede-mă că e mai bine așa. O știu din proprie experiență.

– Ești fericit, Nick?

Întrebarea fusese șoptită, iar el aproape că n-o auzi. O văzu însă tremurând și mușcându-și buza și aproape își pierdu și ultima urmă de autocontrol.

Cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viața lui era să stea nemișcat în fața ei, fără să-i spună ce simte cu adevărat. Toată viața își dorise o familie mare și unită, dar Mary-Beth îl refuzase implacabil. Nu-i putea spune cât de mult și-ar dori o fetiță cu părul roșu și ochi albaștri ca ai ei. Nu putea să-i ofere această putere asupra lui.

Ea se ridică.

– Aranjamentul ăsta îți convine? E... suficient?

– Trebuie să fie.

– Atunci îmi pare rău pentru tine.

Privirile lor se întâlniră. Nick nu crezuse că poate să-l doară atât de tare suferința altei persoane. Kylee intră în vechiul ei dormitor și închise ușa.

Ușa de la intrare se deschise și băieții intrară în casă. Nick știa că trebuie să le spună. Aveau nevoie să afle că nu era nimic în neregulă cu Kylee și că simptomele ei erau cauzate de un lucru perfect normal. Dar încă nu le putea spune. Mai întâi trebuia să se obișnuiască el cu această idee.

Băieții năvăliră în bucătărie.

– Bună, tată, îl salută Brad îndreptându-se spre cămară.

– Salut, tată, zise la rându-i Scott, căutând ceva în frigider.

– Cum a fost filmul, băieți?

Îi auzi răspunzând, dar nu înțelese. Era prea preocupat să asculte ce se întâmpla în camera ei. Plângea? Îi apăruseră pete pe față? De ce nu putea să se ducă la ea?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, ușa de deschise, iar Kylee păși în bucătărie. Avea cearcăne și era foarte palidă, dar părea liniștită. Nu se uită în direcția lui și Nick înțelese că ieșise doar pentru băieți.

– Bună, copii. Cum a fost filmul?

– Plictisitor, răspunse Scott luând o gură de lapte.

– Tu ce părere ai, Brad?

Băiatul cel mic dădu din cap, cu gura plină de biscuiți.

– Nu mânca prea mult înainte de masă. Despre ce a fost filmul?

– O prostie de poveste de dragoste. N-a fost nici un pic de sânge!

– Nu te-ai săturat de asta după bătaia de la școală? încercă ea să zâmbească.

Nick scoase farfuriile din dulap, uimindu-se de relația ei cu băieții. Avea un simț matern înnăscut și îi făcea pe copii să aibă

încredere în ea. Lui i-a fost întotdeauna foarte greu să comunice cu ei. Era sigur că o să se descurce de minune cu un copil – copilul lor.

Când Kylee termină de pregătit mâncarea, se așezară cu toții la masă. Nick nu-și lua ochii de la ea, dar Kylee refuza să-l privească. Văzu că Brad se uită la ea, îngrijorat de faptul că nu mânca nimic.

– D-de ce nu mănânci, mamă?

Nick se uită la Brad. Era prima dată când îl auzea spunându-i așa. Kylee oftă și se uită la băiat.

– Nu prea mi-e foame, scumpule.

– Ești bolnavă? întrebă el nesigur.

Chiar dacă el nu voia să ajungă să aibă nevoie de ea, băieții aveau nevoie. Se atașaseră foarte tare de ea și trebuiau să știe adevărul. Nick își drese glasul.

– Trebuie să vă spun ceva.

Nick simți că îl privește și înțelese groaza ei.

– Ne faci un patinoar în curtea din spate!

Nick izbucni în râs. Așa era Scott, se gândea numai la sine. Avea cu cine să semene!

– Nu, e ceva mult mai important.

– Ce poate fi mai important de atât?

– Mătușa Kylee va avea un bebeluș. Din cauza asta era obosită și nu avea poftă de mâncare.

– Un bebeluș? se miră Scott, în timp ce Brad rămase cu gura căscată.

– Da, știi tu. Omuleții ăia care nu fac altceva decât mănâcă, dorm și plâng.

– Știu ce înseamnă, tată, dar nu-mi vine să cred. Sunt la liceu.

– Ce legătura are una cu alta?

– Ce vor crede colegii mei?

Brad sări de pe scaun și începu să sară într-un picior.

– Abia aștept să le s-spun prietenilor mei. Pot să-l sun pe Eric, mamă?

– Du-te sus, în birou.

Nick văzu privirea plină de dragoste cu care Kylee îl urmări și își dori să se uite și la el la fel.

– Când se va naște? întrebă Scott.

Nick își dădu seama, amuzat, că el nu întrebase acest lucru.

– În iunie, răspunse Kylee.

– La vară, reflectă el. Am destul timp să mă obișnuiesc cu ideea.

Kylee se ridică și se duse lângă el, cu ochii în lacrimi.

– E cel mai frumos lucru pe care-l puteai spune, îl îmbrățișă ea.

– Ai fi știut că mint dacă ți-aș fi spus că mă bucur.

Kylee își scoase batista și își șterse lacrimile, apoi își suflă nasul.

– Nu-mi plac scenele astea lacrimogene, se ridică el de pe scaun.

– Așa sunt femeile însărcinate, îi explică Nick.

– Ne așteaptă nouă luni foarte lungi, se plânse Scott.

– Șapte și jumătate, îi corectă ea.

– Nu contează.

Scott și Nick vorbiseră într-un glas.

***

Kylee stătea cu Donna în bucătărie. Trebuia să fie bucuroasă în așteptarea Crăciunului, până la care mai era o lună de zile, alături de noua ei familie și de bărbatul pe care-l iubea. Dar indiferența lui Nick îi alungase orice șansă de a petrece o iarnă de vis.

Donna opri apa la chiuvetă.

– Ce-i cu tine? Ai pregătit atâta mâncare și abia te-ai atins de ea.

– În ultima vreme nu prea am poftă de mâncare.

Se uită la prietena ei. Mai devreme sau mai târziu tot avea să afle.

– Sunt însărcinată.

– Bravo, zâmbi larg Donna. Cred că nu mai ai nevoie de cursul pentru avansați. Ești fericită?

Kylee clătină din cap, ferindu-și privirea.

– Nick nu-l vrea.

– Nu pot să cred.

– Așa mi-a spus.

Se uită la prietena ei și văzu că Donna era neîncrezătoare.

– Înseamnă că a mințit. Acum înțeleg totul. Tot ce a făcut azi dovedește că vrea acest copil.

– Cum adică? Ce-a făcut?

– Nu te-a lăsat să ridici nimic prin casă. S-a agitat în jurul tău așa cum nu l-am văzut niciodată. Acum înțeleg de ce.

– N-ai dreptate. A spus că nu vrea să fie legat de mine. Și de ce să vrea? Mi-a spus că n-a iubit-o niciodată pe Mary-Elizabeth. Cum m-ar putea iubi pe mine?

Kylee n-ar fi vrut să spună atât de multe, dar avea nevoie să discute cu cineva.

– Stai așa! Nu te compara cu sora ta. Ea era foarte dificilă și...

– Ce vrei să spui?

– Știu că nu trebuie să-i vorbești de rău pe morți, dar ar trebui să afli că Mary-Beth n-a fost deloc așa cum ai crezut tu. Să nu te mai compari cu ea. Tu ești bună, săritoare, amuzantă. M-am săturat să te aud vorbind de bine despre femeia aia care era o ticăloasă!

– N-ai dreptate!

– Nu, Kylee. Tu erai departe de ea și o vizitai din când în când. L-am auzit adesea pe Brad vorbind cu Eric. Copilul ăla avea nevoie de atenția ei, dar ea era mereu prea ocupată. Apoi s-a îmbolnăvit. Tu n-ai cunoscut-o cu adevărat. Jur că n-am înțeles niciodată de ce Nick s-a căsătorit cu o femeie ca ea.

– E o poveste lungă.

Mai întâi Nick și acum Donna îi vorbeau despre Mary-Elizabeth. Își iubise sora și n-ar fi vrut să-i creadă, dar nu aveau de ce s-o mintă.

– Cred că am înțeles – era însărcinată.

Kylee făcu ochii mari.

– De unde știi?

Donna ridică din umeri.

– Simplu. Nick e băiat bun, dar are sânge fierbinte, ca orice bărbat. Mary-Beth a rămas gravidă, iar el s-a văzut obligat să facă ceea ce se cuvine, nu?

– Cam așa ceva.

– Nu mai poți schimba trecutul, așa că ar trebui să te gândești la viitor. Să știi că-mi vine să mă duc sus și să-i spun vreo două lui Nick. Cineva trebuie să-l facă să admită că te iubește.

Kylee zâmbi, plină de speranță, dar alungă rapid acest gând.

– Nu mă iubește, dar nu-i nimic. Am știut de la început ce înseamnă căsătoria asta. Nimeni n-a spus nimic de dragoste.

Donna clătină din cap, exasperată.

– Asta n-are a face!

Kylee se rezemă de dulap.

– Acum nu contează decât copilul meu.

– I-ai spus lui Nick că-l iubești?

Kylee era să scape paharul din mână. Îl iubea pe Nick, îl iubise dintotdeauna. Dar de unde știa Donna?

– Nu trebuie să mă intereseze decât copilul.

– Ai spus că Mary-Beth ți-a cerut să te măriți cu el doar de dragul băieților? Iartă-mă că-ți spun asta, dar este singurul gest altruist pe care l-a făcut în toată perioada cât am cunoscut-o.

Donna oftă.

– Întotdeauna am crezut că, acum mulți ani, între tine și Nick a fost ceva. Doi oameni nu se căsătoresc doar de dragul copiilor. Trebuie să simtă ceva unul pentru altul. Iar acum a mai apărut un copil! Trebuie să-i spui.

– Poate că da.

– Nu mai spun nimic. Dar dacă ai nevoie de mine...

– Știu. Și îți mulțumesc foarte mult.

Prietena ei zâmbi.

– Știu că ai multe pe cap, dar crezi că ai putea să-mi dai niște plăcintă cu dovleac?

– Toată ziua m-am gândit la plăcintă. Acum înțeleg ce înseamnă ca o femeie însărcinată să aibă pofte.

***

Nick se culcă pe spate, cu mâinile sub cap. Camera era mult prea rece. Îi lipsea respirația ei liniștită, parfumul ei, felul în care se răsucea în somn. Dacă întindea mâna, nu mai simțea pielea ei mătăsoasă și caldă. Era singur, așa cum intenționase.

Și atunci, de ce nu se liniștea? După cât de mult mâncase, ar fi trebuit să doarmă ca un copil. Copilul... Se gândea la Kylee, care dormea la parter. Era a doua noapte în care fugea de el. Oare și ei îi era dor? Având în vedere cum se purtase cu ea, putea să se considere norocos că nu-i oti ise mâncarea.

Era foarte îngrijorat din cauza ei. Astăzi i se păruse foarte obosită. În starea ei, n-ar fi trebuit să pregătească o masă atât

de bogată, darmite să mai aibă și invitați. Donna îl felicitase pentru că avea să fie tată, dar din privirea ei înțelesese că l-ar fi strâns de gât.

Fusese prima Zi a Recunoștinței pe care o petreceau împreună. Aveau multe lucruri pentru care trebuiau să fie recunoscători dar, din pricina lui, ea se simțea mizerabil. Ca și el.

Dădu pătura deoparte, se ridică din pat și coborî la parter. Credea că toată lumea dormea.

Kylee era în bucătărie, desculță, și așeza în dulap vasele pe care le folosiseră la masă. De ce nu doarmea? Doar era însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu! El își drese glasul.

– Te simți bine?

Ea se întoarse brusc, cu mâna la piept.

– M-ai speriat de moarte.

– Iartă-mă, credeam că m-ai auzit. Te simți bine?

– Da, răspunse ea sprijinindu-se de dulap.

– De ce nu dormi? Ar trebui să te odihnești. Și nici n-ai mâncat. Știi că acum mănânci pentru doi. A, probabil că de-asta nu dormi. Ți-e foame? Vrei să-ți fac un sandviș?

De ce nu? se gândi ea. Dacă ar face ceva, poate n-ar mai vorbi aiurea. Și nici măcar nu spunea ceea ce voia ea să audă. Ar fi vrut să afle că a coborât din camera lui ca s-o ia cu el, în patul lui, și să-i spună că acolo e locul ei. Poate că atunci ar putea dormi amândoi.

– Nu mi-e foame. Și te rog să nu fii amabil cu mine. Nu faci decât să îngreunezi situația.

– Ce vrei să spui?

– Mi-ai arătat foarte clar că nu ești prea bucuros din pricina copilului. Acum nu te purta ca un soț grijuliu. Amândoi știm că e doar un rol. Și trebuie să mă gândesc bine la copilul meu.

– E copilul nostru. Și nu-mi place ce sugerezi.

– Nu sugerez nimic, sunt prea obosită.

El scoase din frigider o sticlă de lapte.

– Vrei? Poate te ajută să dormi.

– Nick, tocmai ți-am spus că nu mă simt bine când te porți așa cu mine.

– Vreau să te răsfăț.

– Nu face asta. N-o faci din suflet, e doar pentru aparențe. Din ce mi-ai spus, am înțeles că tu ai ani buni de antrenament.

Făcu un gest larg, arătând întreaga casă.

– Toate astea sunt importante pentru tine, dar locul meu nu e aici.

– Ba sigur că e. Ești soția mea.

– Nu înțelegi? Ne-am căsătorit doar pentru că...

Se opri și se aplecă ușor, înconjurându-și talia cu un braț.

– Vin imediat.

– E totul în regulă?

Nick vru să să ducă după ea, dar se opri când văzu că nu-i răspunse. Se îngrijoră când văzu că absența ei se prelungește. Kylee apăru brusc în cadrul ușii. Pe chipul ei se putea citi panica.

– Kylee? Ce s-a întâmplat?

– Sângerez, Nick.

În secunda următoare, el o îmbrățișă. În nici un caz nu avea de gând s-o lase singură în noaptea aceea. O luă în brațe și o duse la etaj, în camera lui.

Capitolul 13

– Îmi pare rău că soțul meu v-a făcut să bateți atâta drum, doamnă doctor Macias.

Din noaptea trecută, de când o dusese în camera lui, Nick n-o mai scăpase din ochi. Dacă nu voia copilul, de ce se purta așa?

– A insistat mult să veniți?

– Să spunem că este un avocat foarte convingător.

Ochii căprui ai doctoriței zâmbeau. Era o femeie înaltă pe care Kylee o plăcuse din primul moment în care o văzuse.

– Care e verdictul?

Kylee încerca să pară liniștită, dar era foarte speriată.

– Pentru moment sângerarea s-a oprit. Asta e bine. Dar ai o ușoară febră. Asta nu e bine, dar nici nu e foarte grav.

Doctorița își luă stetoscopul de la gât și-l puse în geanta de la picioarele lui Kylee.

– Pentru că ai peste treizeci de ani și acesta este primul tău copil, trebuie să fii foarte atentă. Rămâi în pat până scade febra. Să nu faci efort, de pildă să nu ridici greutăți.

– Și apoi?

– O să vedem.

– Și dacă voi sângera din nou?

– N-o să se întâmple asta, o încurajă doctorița.

Kylee ar fi vrut s-o creadă, dar propria-i pregătire o făcea să se gândească la ce putea fi mai rău.

– Și dacă, totuși, se întâmplă?

– Atunci va trebui să te internezi și să-ți facem niște analize amănunțite. Dar nu cred că e momentul să ne gândim la asta.

– Care a fost cauza?

Doctorița respiră adânc.

– Și eu aș vrea să știu. Dar se întâmplă destul de des. Tot ce pot să-ți spun este că trebuie să stai liniștită, pentru că și stresul poate fi un motiv. Nu te gândi decât la copil.

Se îndreptă către ușă și se opri cu mâna pe clanță.

– Mă duc să vorbesc cu Nick. Te rog să mă suni dacă apare vreo schimbare. Absolut orice.

Când rămase singură, Kylee închise ochii și se rezemă de tăblia patului. Cum să se liniștească, când întreaga viață îi era dată peste cap?

Peste câteva minute auzi ușa deschizându-se și îl văzu pe Nick, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– De ce nu dormi?

– Dar tu de ce mă deranjezi?

De unde știai că am nevoie de tine? își spuse ea în gând.

El intră în cameră și se așeză lângă ea, pe pat.

– De fapt am venit să te întreb dacă poți să-i primești pe băieți. Sunt îngrijorați din cauza ta.

– Sigur că vreau să-i văd.

Numai lor le păsa ce se întâmpla cu ea? El părea calm și stăpân pe situație. Dar știa că nu era prea odihnit, pentru că o păzise aproape toată noaptea. Cearcănele de sub ochii lui spuneau totul.

– Trimite-i înăuntru, zise ea, bucuroasă să nu se mai gândească la problemele ei.

– S-a făcut.

El se ridică și se îndreptă către ușă.

– Doctorița ne-a spus totul. Mă duc la magazin, dar le-am spus băieților că nu trebuie să rămâi singură.

– Dar, Nick...

El ridică o mână pentru a o împiedica să comenteze.

– Le-am dat ordin băieților. Unul dintre ei trebuie să rămână tot timpul cu tine când eu nu sunt acasă. Dacă pleacă amândoi, trebuie s-o cheme pe Donna.

– Îmi dai ordin și mie?

– Da, să stai în pat, zâmbi el jucăuș. Îmi pare rău că nu m-am gândit la ordinul ăsta mai de mult.

***

Nick intră în bucătărie și puse pe masă cumpărăturile. Puse pe o tavă o cană mare cu apă și un pahar. Oare de ce mai avea nevoie? Doctorița îi spusese lui Kylee să nu se ridice din pat, iar el trebuia să aibă grijă să respecte această recomandare. Nu putea accepta să i se întâmple ceva.

Un țipăt ascuțit îi atrase atenția și urcă în fugă scările spre dormitor. Se opri în cadrul ușii, văzându-l pe Brad. Stătea în

pat, lângă Kylee, ținându-l în mână pe Houdini. Ea credea că încheiase un armistițiu cu animalul, dar era valabil numai când acesta era în cușcă. Acum se uita îngrozită spre el.

– Gata, nu te speria! Vrei să-l ții în mână? întrebă Brad.

– Nu!

– O să se simtă jignit, mamă.

Îl văzu pe Nick în ușă.

– Ai venit la timp.

– Brad, ar fi bine să-l iei de aici. Kylee trebuie să se odihnească și nu cred c-o s-o facă până când Houdini n-o să fie înapoi în cușcă.

– Bine, tată.

Brad băgă reptila înapoi în cușcă și ieși din cameră.

Nick o luă de mână.

– Te simți bine?

– Nu s-a schimbat nimic.

– Unde e Scott?

– I-am spus că poate să iasă cu prietenii lui. Astăzi nu are cursuri și nu trebuia să stea aici, să mă țină de mână.

Nick o mângâie ușor.

– Eu exact asta aș vrea să fac.

Se înroși, prima oară după zile în șir când fusese palidă.

– Cine zicea că avocații spun numai adevăruri?

– Să mă trăsnească dacă mint!

– Ai grijă, DeCorsi, s-ar putea s-o pățești.

Se auzi ușa de la intrare și peste o clipă Scott intră în dormitor, cu o roșcată drăguță în urma lui.

– Bună, ea e Sherry.

Se întoarse spre fată.

– El e tatăl meu și ea e mama. O să nască.

– Nu chiar acum, zâmbi Kylee. Mă bucur să te cunosc, Sherry.

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă DeCorsi, spuse fata, emoționată.

Nick observă că îi făcuse plăcere când Scott o numise „mamă". Știa cât de mult se chinuise să obțină simpatia băiatului. Se uită la noua prietenă a fiului său, aprobând alegerea făcută.

– Și mie îmi pare bine, Sherry.

O privi pe Kylee, gândindu-se la toate lucrurile care-i îndepărtaseră unul de altul în urmă cu mulți ani. Dar acum era alături de el și de copiii lui. Cum de fusese atât de prost și o lăsase să plece? Știa că trebuie să-i spună cât de importantă era pentru el și câtă nevoie avea de prezența ei. Spera doar să nu fie prea târziu, pentru că acum Kylee i se părea distantă, chiar indiferentă.

– Camera asta seamănă cu gara centrală, comentă ea.

– Nu e în toane prea bune, observă Scott. Asta e tot din pricina sarcinii?

Nick râse.

– Nu sunt expert, dar se pare că da.

Băiatul scoase o cutie mică, dreptunghiulară, din buzunarul pantalonilor.

– Atunci înseamnă că nu vrei să vezi ce ți-am adus, ca să nu te plictisești.

– Nu sunt în toane rele. Arată-mi! îi ceru Kylee nerăbdătoare.

– Un pachet de cărți. Și bomboane, ca să avem pe ce să jucăm.

Sherry îi arătă un pachet frumos ambalat, pe care îl ținuse ascuns la spate.

– Tocmai când credeam că nu mai poți fi recuperat, faci un gest așa frumos, îi mulțumi Kylee, cu ochii strălucitori.

– Nu te emoționa...

– Nu, promit. Nu vreți să stați aici, lângă mine?

Brad veni în fugă și sări în pat.

– Și eu vreau să mă joc!

– Bradley!

Nick strigase la copil mai tare decât ar fi vrut, dar se temu că ar putea-o lovi pe Kylee.

– N-n-am vrut.

– E în ordine, scumpule, îl trase ea mai aproape.

Nick îi trecu mâna prin păr, vrând să-l liniștească. Bâlbâiala lui Brad aproape dispăruse, dar a fost suficient să strige cineva la el și să se sperie, pentru ca să reapară.

– Îmi pare rău, băiete. Dar fii mai atent.

– Bine, tată.

– Nick, de ce nu te duci în birou?

Privirea ei era dezaprobatoare.

– Nu vreau să te las singură.

– Nu vezi câtă lume e lângă mine? zâmbi ea.

– Mi-am anulat toate întâlnirile.

– Chiar nu ai nimic de făcut? Mă înnebunești! Copiii sunt aici, iar eu o să fiu în regulă.

– Vrei să plec?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

– Dacă tu crezi că e mai bine așa...

Ar fi dorit să găsească o cale prin care să repare tot răul pe care i-l făcuse și să-i arate cât de mult ține la ea.

– Dacă mă mai întrebi o singură dată dacă mă simt bine, încep să țip. În afară de asta, arăți îngrozitor. Ai mare nevoie să lucrezi.

Nick se uită la copii.

– Mă bazez pe voi. Trebuie să câștigați și să n-o lăsați să mănânce prea multe dulciuri.

Traversă camera, dar când ajunse la ușă se opri.

– Dacă e nevoie, trișați.

***

Kylee deschise ochii, înfierbântată și respirând foarte rapid. Se uită prin cameră și văzu că hainele ei erau în dulap și parfumul pe servantă. Lucrurile îi erau împrăștiate prin toată încăperea. Se liniști, dându-și seama că totul fusese un vis.

Apoi își aminti că venise Donna și îi dăduse pe copii afară, obligând-o să se odihnească. Prietena ei îi promisese că va rămâne acolo, în cazul în care va avea nevoie de ceva.

Kylee închise ochii. Da, voia ceva. Voia să aibă liniște sufletească. Zâmbi, amintindu-și de Scott care o prezentase drept „mama lui". Relația lor era acum solidă, dar restul vieții ei se prăbușea. Fusese prea naivă dacă crezuse că problemele se vor rezolva în momentul în care va apărea un copil. Poate că Dumnezeu o pedepsea pentru ceva. Să fie pentru plecarea de la mănăstire?

Se gândise foarte mult înainte să ia o decizie. Știa de multă vreme că din viața ei lipsește ceva și că locul ei nu e într-o mănăstire. Nu-i plăcea să fie singură în fiecare noapte, iar bebelușii de care se ocupa deșteptaseră în ea sentimente materne pe care voia să le cunoască într-adevăr. Își dorea cu tărie un copil.

– Pentru tine mă lupt, micuțule, șopti ea, mângâindu-și abdomenul.

De unde găsise curajul de a pleca? Să fi fost momentul în care aflase că sora ei e pe moarte? Sau subconștientul îi transmisese că, dacă Mary-Elizabeth nu mai era, avea ocazia să-l cucerească pe bărbatul pe care-l iubise toată viața?

Imaginea lui Mary-Beth îi apăru în fața ochilor. În minte îi reveniră cuvintele lui Nick – n-o iubise niciodată pe sora ei. Manipularea ei, nefericirea lor... Tabloul pe care i-l zugrăvise Donna nu-i dădea pace.

Dintr-o dată, anii scurși dispărură și Kylee se pomeni în vechiul ei dormitor de copil. Mary-Beth îi spusese adesea că o să se mărite cu un bărbat cu perspective, un bărbat care să-i dăruiască tot ce merită. Atunci crezuse că sunt doar vorbe de puștoaică, fără acoperire.

Își aminti de noaptea în care Nick îi spusese că nu se mai pot vedea, motivând că el își dorește o relație serioasă, iar ea este prea mică pentru așa ceva. Nefericită, plânsese pe umărul lui Mary-Beth, dar aceasta îi spusese, cu satisfacție, că Nick era partenerul ei pentru bal. Nu încercase s-o pregătească pentru această veste, ba chiar credea că îi făcuse plăcere s-o anunțe. Ieșea în oraș cu sora ei – dublă trădare!

Nu după multă vreme, aflase că urmau să se căsătorească și se hotărîse să se ducă la mănăstire. Acum știa că de fapt fugea de lume.

De ce i-l furase Mary-Beth pe Nick? De ce propria ei soră fusese hotărâtă să-i distrugă viața? Și încă mai simțea că jocul surorii sale nu s-a sfârșit.

Odată, demult, crezuse că poate avea tot ce-și dorește. Nu avea dragostea lui Nick, dar măcar avea copilul lui. Știa că nu poate obține mai mult.

– Să te naiba, Mary-Beth. Întotdeauna ai ales calea cea mai ușoară. Acum te-ai dus, și n-am apucat să-ți spun cât de mult te urăsc pentru tot ce mi-ai făcut.

Doctorul îi spusese că sângerarea putea fi cauzată de stres.

– Ajunge! Nu eu sunt pe primul plan, ci altcineva, pentru care sunt gata să fac orice!

Era o singură cale prin care îi putea spune surorii sale ce credea despre ea. Știa că trebuie să se liniștească, dar trebuia să se elibereze de greutatea aceea care o sufoca. Coborî din pat.

Trebuia să scape de Donna.

Capitolul 14

Kylee tremură, înfiorată de vântul rece de noiembrie, și își strânse pulovărul pe lângă ea. Nu se gândise să-și ia haina.

Era un loc frumos, cu mulți copaci. Mergea hotărâtă, mirându-se că ținea minte cu atâta precizie unde era mormântul surorii sale. Ultima dată când fusese aici, Nick o susținuse tot timpul. Își dori să fie și acum lângă ea.

MARY-ELIZABETH DECORSI – SOȚIE – MAMĂ IUBITĂ

Kyle întinse mâna și-și trecu degetele peste literele reci.

– N-o să te las să câștigi. De data asta, nu! N-o să pierd copilul ăsta.

Nick mergea cu pași mari, căutând-o înnebunit pe Kylee. Dacă nici aici nu era, nu mai știa unde s-o caute. Doctorul îi spusese că trebuie să steă în pat, cel puțin câteva săptămâni. Îi mulțumea lui Dumnezeu că Donna îl sunase la birou, spunându-i exact ce a zis Kylee.

De ce îi spusese că n-a iubit-o pe Mary-Beth? Ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o dezamăgească. Ani de zile încercase

s-o protejeze și să nu-i arate adevărata față a surorii ei. Dar se simțise foarte ușurat când îi mărturisise motivul pentru care se căsătorise cu ea. Motivul pentru care nu mai putea avea încredere în nimeni, niciodată. Acum își dorea să nu fi spus acele cuvinte. O iubea și nu voia să-i facă vreun rău.

Când o văzu, ridică ochii, mulțumind Cerului că era teafără. Apropiindu-se, îi auzi cuvintele. Se duse lângă ea și îi puse haina pe umeri.

– Kylee, nu-ți mai poate face nici un rău.

– Ba da. Dacă nu mă eliberez de ea, o să pierd copilul. Ai auzit că doctorul a spus că motivul poate fi stresul. Știu că tu nu vrei...

Se opri, neputând rosti cuvintele. Nick îngenunche lângă ea.

– N-ar fi trebuit să-ți spun niciodată lucrurile acelea. Îmi doresc acest copil.

– Nu trebuie să spui asta.

– Nu spun doar așa, vorbesc serios.

El se uită din nou spre cer, rugându-se să-l creadă.

– Și mai vreau să-ți spun ceva. Te iubesc.

Abia atunci se uită la el.

– Ce ai spus?

– Te iubesc.

Nick respiră adânc. Kylee îi spunea mereu că viața lui erau cuvintele. Ce mult greșise! Viața lui era ea. Pleda acum în cel mai important caz al lui, iar verdictul putea fi raiul sau iadul.

– Întotdeauna te-am iubit. Mai e ceva ce nu ți-am spus, în legătura cu balul la care am însoțit-o pe Mary-Beth.

– Nu vreau să aud.

– Trebuie.

Se așeză lângă ea o și prinse de bărbie, forțând-o să-l privească.

– Ea m-a invitat la petrecere, nu eu pe ea. Am dat telefon să vorbesc cu tine, dar ea mi-a spus că ești plecată cu mama ta să-ți cumperi o rochie pentru bal. Știam că n-o să mergi cu mine și... Când m-a invitat, am acceptat. Cred că am vrut să te fac geloasă.

– De ce mă sunasești?

– Voiam să-ți spun că nu pot să stau departe de tine. Te iubeam, dar... erai atât de mică, iar eu îmi doream atât de mult să fac dragoste cu tine... Am vrut să aștept, până mai creșteai. Credeam că avem destul timp la dispoziție.

Oftă adânc, trecându-și mâna prin păr.

– Te-am sunat atunci să-ți spun că mă înșelasem, că aveam nevoie de tine. Îmi făcusem o promisiune mie însumi să aștept până vei fi pregătită.

– O, Nick...ți-ai ținut promisiunea.

– În noaptea când mi-ai spus că sângerezi am fost disperat. Mi-am dat seama că pot să te pierd din nou și n-aș fi putut suporta. Mai mult, nu apucasem să-ți spun că te iubesc.

– Poate că m-ai iubit atunci, demult, dar acum nu.

– Greșești. După ce Mary-Beth a furat...

Kylee îi puse un deget pe buze.

– Ce am făcut eu e mai grav.

– Ce tot spui? Ești blândă, înțelegătoare. Nu poți să faci nimic...

– Am fost o mincinoasă, Nick. M-am folosit de ea. Acum știu că probabil ea merita să mă port așa, dar asta nu înseamnă că e bine.

Îi luă mâna și i-o strânse ușor.

– Ce vrei să spui?

Kylee îl privi în ochi, hotărâtă să-i spună tot ce o frământa.

– Am plecat de la mănăstire și am profitat de moartea surorii mele ca să obțin ce-mi doream – pe tine, copiii, o familie. Scott și Brad ar fi trebuit să rămână cu mama lor. Sunt o persoană îngrozitoare. Nu ar trebui să mi se permită să am grijă de ei. Ar fi trebuit să mor!

– Să nu mai spui așa ceva! strigă el furios. Ești o persoană deosebită, iar băieții sunt norocoși să te aibă lângă ei. Când ai plecat de la mânăstire, Mary-Beth se simțea mai bine și toată lumea spera că pericolul trecuse. Cum ai fi putut să știi că lucrurile se vor înrăutăți așa de repede?

– Sunt asistentă. Știu ce se poate întâmpla. Probabil că mi-am dat seama că nu mai are șanse și am așteptat.

Începu să tremure, iar el o înconjură cu brațul.

– Lasă-mă să te duc acasă, să te încălzești. Îmi fac griji pentru tine.

Ea clătină din cap.

– Nu pot să merg în casa ei.

– E casa ta, casa noastră.

– Nu! Am luat locul ei, în casa ei, în viața ei. Nu mai pot face asta.

Trebuia s-o facă să înțeleagă că nu avea de ce să se simtă vinovată. Era doar o victimă a manipulărilor lui Mary-Beth, ca și el. Sau chiar mai rău.

– De ce ai vrut să fii călugăriță?

– Poftim? De ce vrei să știi? Și tocmai acum!

– Îmi amintesc că mi-ai spus ceva atunci când ne-am cunoscut. Dar n-ai mai vorbit despre asta după ce am început să ne cunoaștem mai bine.

– Am vrut să fiu soră medicală și să-l servesc pe Dumnezeu. Asta mi s-a părut cea mai bună soluție.

– De ce nu te-ai făcut asistentă și atât? De ce ai ales mânăstirea? Și de ce ai făcut-o imediat după nuntă?

Kylee respiră adânc.

– Era singurul loc care mi se potrivea. Singurul loc în care puteam evada. Tu ai fost singurul bărbat pe care l-am dorit și mă simțeam protejată la mănăstire. Dar nu înțelegi? Când am aflat că Mary-Beth e bolnavă, am știut că poate să moară și am venit imediat, ca să profit de ocazie.

El o prinse de umăr și o scutură cu putere.

– Nu, tu nu înțelegi. Înainte să moară, ne-a pus să promitem că o să ne căsătorim. Nu crezi că a vrut să-și răscumpere greșelile?

Kylee clipi des.

– Vrei să spui că...

El aprobă.

– Știa exact ce ne făcuse. În plus, voia ca băieții să fie în siguranță. Era egoistă și manipula oamenii, dar nu m-am îndoit niciodată de dragostea pe care le-o purta copiilor. Cred că s-a simțit împăcată când am acceptat să rămânem împreună după ce ea nu va mai fi.

– Chiar crezi asta, Nick?

Pentru prima oară, în ochii ei apăruse o rază de speranță.

– Da, cred că a vrut să se ducă liniștită la Judecata de apoi.

– Mi-ar plăcea să cred că acesta a fost motivul.

– Așa a fost, iubito.

Îi luă fața în palme, privind-o adânc în ochi.

– Și crede-mă când îți spun că te iubesc. Crede-mă că nu pot suporta gândul că, într-o dimineață, n-ai mai fi lângă mine. Nu mai pot să trăiesc fără zâmbetul tău. Ai renunțat la mânăstire pentru că voiai o altă viață. Nu puteai să mai trăiești în minciună. Asta-i tot!

– Bine, domnule avocat. Verdictul s-a pronunțat. Hai acasă! Și eu te iubesc.

O sărută cu pasiune, fericit că o auzise spunând acele cuvinte.

– Mary-Beth ne-a răpit o mulțime de lucruri, dar pe ăsta l-a ratat.

– Ce vrei să spui?

– Ești prima femeie care îmi spune „te iubesc".

– Serios? șopti ea fericită.

El dădu din cap.

– A meritat să aștept. Apropo, vreau să facem ceva.

– Ce anume? fu ea curioasă.

– Vreau să ne reînnoim jurămintele în fața unui preot.

– De ce? abia îndrăzni ea să întrebe.

– Pentru că vreau să intrăm în căsnicia asta cu dreptul.

– Oh, Nick...

– De ce plângi?

– Pentru că ești minunat. În plus, femeile însărcinate au voie să aibă toane. Chiar tu ai spus asta.

Epilog

Nick conducea atent, încercând să se concentreze la drum și nu la persoana extrem de importantă care se afla în mașină. Kylee stătea lângă el, uitându-se întruna la bebelușul care dormea în scaunul special.

– Știu că e o prostie, dar nu-mi vine să cred că micuța asta e adevărată.

– Nu e o prostie. Și eu simt la fel. Dar o să ne revenim când o să-i schimbăm scutecele.

Se uită la soția lui, neștiind ce a făcut ca să merite o asemenea femeie. Nu crezuse că poate fi atât de fericit și mulțumit.

Kylee își scoase centura.

– Ești gata s-o prezentăm restului familiei?

– Oricând. Te simți bine?

– Minunat. Te rog, nu-ți mai face griji.

– Nu pot.

Fusese distrus în ultimele două luni de sarcină. Când Kylee intrase în travaliu, doctorița îl asigurase că totul decurge normal. Când văzuse prin ce trece, își jurase că n-o să repete experiența. Dar dacă ea voia...

– O iau pe Stephanie.

El o luă în brațe pe Stephanie DeCorsi și se îndreptă către intrare. Muzica rock care se auzea din casă îl irită.

– Le-am spus că azi o aducem acasă! Ce-i gălăgia asta?

– Liniștește-te, Nick. Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să se obișnuiască.

Îl sărută, zâmbindu-i fericită.

– Întotdeauna mi-am dorit un frate mai mare. Ea are norocul să aibă doi.

Intrară împreună în casă, iar Kylee se duse în sufragerie și micșoră volumul casetofonului.

– Brad, ți-am spus că dacă te mai atingi de butonul ăla, o să-ți trag... A, voi erați!

Nick pufni ușor.

– Ați demolat casa sau încă nu? Și ce v-am spus despre muzică?

– Scuze, tată. Am vrut să dau muzica mai încet înainte să veniți voi, dar n-am auzit mașina.

– Nu, zău!

Urcară scările împreună către camera copilului. Kylee își aminti cu câtă veselie o decoraseră. Aleseseră un tapet în culori pastelate, iar Nick insistase să-l pună chiar el. Ce dacă nu ieșise perfect? Kylee era mulțumit că nu asta era profesia lui.

Coborî în bucătărie și se prăbuși pe un scaun, mai obosită decât ar fi crezut. Ușa de la vechiul ei dormitor era deschisă. Fusese foarte bucuroasă când Nick hotărâse să-l transforme în birou, mai ales că aveau nevoie de încă o cameră liberă la etaj.

Nick apăru pe neașteptate în cadrul ușii.

– Plânge! Nu știu cum s-o potolesc!

– Relaxează-te!

– Sunt relaxat!

– Cu cine crezi că vorbești, domnule avocat?

Urcă la fetiță și îi găsi pe cei doi băieți aplecați deasupra coșului.

– Plânge, mamă, o anunță Brad.

Privirea lui era îngrijorată, dar, în același timp, încrezătoare. Știa că ea va putea rezolva problema.

– E în regulă. Se află într-un mediu complet nou, asta-i tot.

În brațele ei, fetița se liniști.

– Vreți s-o țineți?

– Nu! răspunseră ei la unison.

– Lașilor!

Tatăl lor intră în cameră.

– Scott, te caută Mark la telefon.

– Cineva acolo sus mă iubește, zâmbi el, fericit că scăpase.

– Plec și eu, se strecură și Brad.

Kylee se uită la Nick și-i zâmbi.

– Nu credeam că pot să fiu atât de fericită.

– Aici? În azilul ăsta de nebuni?

– Da. Nu-i grozav? zâmbi ea. Nu știu cum am rezistat la mânăstire. Era prea liniște.

– Te iubesc, spuse Nick, cuprinzându-și cu brațele cele două comori.

– Și eu te iubesc.

Kylee își ridică privirile spre cer.

– Mulțumesc!

Sfârșit